สำนักหอสมุดกลาง พระจอมเกล้าลาดกระบัง

แนวทางการปรับปรุงย่านตลาดโรงเกลือ จังหวัดสระแก้ว

A CONCEPT REDEVELOPMENT RONGKLUEA MARKET SAKAEO PROVINCE

กนกพร ไขดอน
KANOKPORN KAIDON

วน.
ก124 26
2555
เลขหมู่.....
เลขทะเบียน...128752
วัน, เดือน, ปี..13 พ.ย. 2556

ห้า id
.b.12550310
.i.....

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต
สาขาวิชาสถาปัตยกรรม
คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม
สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง
พ.ศ.2555
KMITL-2012-ED-M-221-094

A CONCEPT REDEVELOPMENT RONGKLUEA MARKET SAKAEO PROVINCE

KANOKPORN KAIDON

A THESIS SUBMITTED IN PARTIAL FULFILLMENT
OF THE REQUIREMENT FOR THE DEGREE OF
MASTER OF INDUSTRIAL EDUCATION IN ARCHITECTURE
FACULTY OF INDUSTRIAL EDUCATION
KING MONGKUT'S INSTITUTE OF TECHNOLOGY LADKRABANG
2012

KMITL-2012-ED-M-221-094

COPYRIGHT 2012
FACULTY OF INDUSTRIAL EDUCATION
KING MONGKUT'S INSTITUTE OF TECHNOLOGY LADKRABANG

หัวข้อวิทยานิพนธ์	แนวทางการปรับปรุงย่านตลาดโรงเกลือ จังหวัดสระแก้ว
นักศึกษา	นายกนกพร ไขดอน
รหัสประจำตัว	51063408
ปริญญา	ครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต
สาขาวิชา	สถาปัตยกรรม
พ.ศ.	2555
อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์	รองศาสตราจารย์ สมพล ดำรงเสถียร
อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เลิศลักษณ์ กลิ่นหอม

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้ เป็นการศึกษาแนวทางการปรับปรุงและออกแบบ ย่านตลาดโรงเกลือ ซึ่งได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับสภาพปัจจุบัน ปัญหาที่เกิดขึ้นกับย่านและลักษณะของย่านที่ผู้ใช้ต้องการ โดยศึกษาย่านตลาดโรงเกลือ มี 5 ตลาด คือ ตลาดโรงเกลือเก่า (ตลาด อบจ.) ตลาดเดชไทย ตลาดเทศบาล 2 (ตลาดโรงเกลือใหม่) ตลาดเทศบาล 3 (ตลาดโกลเด้นเกต) และตลาดเบญจวรรณ โดยเครื่องมือที่ใช้คือ แบบสอบถาม แบบสัมภาษณ์ และแบบสังเกต ผู้วิจัยได้ทำแบบสอบถามกับกลุ่มตัวอย่างผู้ที่มาใช้บริการในย่าน จำนวน 400 คน และสัมภาษณ์ผู้ประกอบธุรกิจในย่าน โดยสรุปการสุ่มอย่างมีระบบ จำนวน 246 ร้าน และนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์ค่าร้อยละ สรุปผลเสนอเป็นแนวความคิดในการออกแบบและโครงร่างงานออกแบบสถาปัตยกรรมโดยที่ใช้พื้นที่ภายในย่านตลาดโรงเกลือ

สภาพปัญหาที่เกิดขึ้นในย่านพบว่า ปัจจุบันมีปัญหาด้านแสงสว่าง กลิ่น ความชื้น ฝนสาด แดดร้อน การระบายน้ำ การกำจัดขยะ การจัดระเบียนการใช้พื้นที่ ที่จอดรถ การจราจรติดขัดรอบ ๆ ย่านตลาด ตัวอาคารทุดโทรมไม่ได้รับการปรับปรุง อาคารไม่เป็นระเบียบ พื้นเปียกแฉะไม่น่าเดิน การไม่รักษาความสะอาดของผู้ชาย ห้องน้ำและโทรศัพท์สาธารณะไม่เพียงพอต่อความต้องการ หาบเร่แผงลอยกรีดขวางทาง ปัญหาเหล่านี้ถ้าได้รับการเอาใจใส่และคำนึงถึงก่อนการจัดสร้างตลาดขึ้นใหม่ และเตรียมการป้องกันไว้ล่วงหน้าก็ช่วยให้ย่านตลาดดีขึ้น มีลักษณะที่ดีได้

ลักษณะของย่านที่ผู้ใช้ต้องการ ส่วนใหญ่ต้องการตลาดที่สะอาดถูกสุขลักษณะ เดินทางเข้าสะดวก มีบริการเพียงพอในเรื่องของที่จอดรถ ร้านค้า สินค้าหลากหลาย การรักษาความปลอดภัย ข่าวสาร โทรศัพท์ ห้องน้ำ และอุปกรณ์อำนวยความสะดวก

ผลจากการวิจัยดังกล่าว สามารถนำไปกำหนดแนวทางในการปรับปรุงย่าน และองค์ประกอบทางสถาปัตยกรรม เพื่อออกแบบย่านตลาดโรงเกลือ จังหวัดสระแก้วที่สามารถตอบสนองผู้ใช้และสอดคล้องกับสภาพแวดล้อมอย่างเหมาะสมต่อไป

Thesis Title	A Concept Redevelopment Rongkluea Market Sakaeo Province
Student	Mr.Kanokporn Kaidon
Student ID.	51063408
Degree	Master of Industail Education
Program	Architecture
Year	2012
Thesis Advisor	Associate Professor Sompol Damrongsatian
Thesis CO-Advisor	Assist Professor Dr.Lertlak Klinhom

ABSTRACT

The purposed of this research were to study A Concept Redevelopment Rongkluea Market Sakaeo Province, study the condition at present and problem that may arise toward Rongkluea Marke. By studying Rongkluea Market Sakaeo Province all of them 5 markets using questionatre, interview and observe.The researcher had interviewed 400 consumers in Rongkluea Market Sakaeo Province, interviewed 246 marker seller of Rongkluea Market Sakaeo Province area. The Studied the information take from interviews to analyze by percent to analyze. Then propose as tendency to A Concept Redevelopment Rongkluea Market and architectural designed structure as sample design.

The problem find the Rongkluea Market Sakaeo Province,was that at present, lighting was still the problem,smell bad, wet, rainy, drainage, garbage, order in using the area, parking lot, congested traffic condition around the market, the market building is old that it has not renovated, the gloor was damp and wet not good to walk around, the seller, the seller did not maintain the cleanliness, unsufficient toil and telephone, wit blockage of street seller. If these problem has been care and emphasize these thing building this market Also to be careful in constructing to avoid facing like this problem in the future. To help and make this place into a good market.

It was find out that the characteristic of market demand by the consumer should be clean with good sanitation, convenience easily access, sufficient services for parking lot, shops, goods in various kinds, safety, communication, telephone, and accommodation for conveniences like.

The research outcome can be applied as tendency for designing the proper and suitable fresh market as well as components for architecture. To design the fresh market building in the community able to correspond the consumer that varies the suitable environmental condition.

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์นี้สำเร็จได้ด้วยความอนุเคราะห์จาก รศ.สมพล ดำรงเสถียร ซึ่งเป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และ ผศ.ดร.เลิศลักษณ์ กลิ่นหอม อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม ที่ได้กรุณาให้คำแนะนำ ให้ความช่วยเหลือ ให้กำลังใจ ตลอดจนปรับปรุงข้อบกพร่องต่างๆ จนวิทยานิพนธ์นี้สำเร็จได้อย่างสมบูรณ์ ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งในความกรุณา และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง

ขอขอบพระคุณ รศ.สุรศักดิ์ กังขาว รศ.ดร.ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์และรศ.อรรถพร ฤทธิเกิด คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ ที่ให้คำแนะนำในการแก้ไขข้อบกพร่องเพื่อให้วิทยานิพนธ์นี้สมบูรณ์มากยิ่งขึ้น ขอขอบพระคุณอาจารย์ทุกท่านที่ได้ประสิทธิ์ประสาทความรู้ ตลอดจนข้อคิดต่างๆอันก่อให้เกิดประโยชน์ต่อการศึกษาค้นคว้า และเป็นแนวทางในการจัดทำวิทยานิพนธ์จนประสบความสำเร็จ

ขอขอบพระคุณ ผู้ทรงคุณวุฒิ ที่กรุณาให้ความช่วยเหลือ ตรวจสอบเครื่องมือในการทำวิจัย ให้ข้อคิดเห็น ข้อเสนอแนะที่เป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาเครื่องมือให้มีคุณภาพ

ขอขอบพระคุณ นายอนุสรณ์ ลักษณลม้าย นายกเทศมนตรีเมืองอรัญญประเทศ นายเสนีย์ เกตุเล็ก ผู้อำนวยการกองช่าง ที่ได้ให้โอกาสในการศึกษาต่อ รวมถึงเจ้าหน้าที่กองช่าง เทศบาลเมืองอรัญญประเทศ ทุกท่านที่ได้มีส่วนร่วมในการดำเนินการวิจัยเป็นอย่างดียิ่ง

ขอขอบพระคุณ คุณพ่อ คุณแม่ ผู้เป็นที่เคารพยิ่ง รวมทั้ง พี่-น้องทุกคนที่ได้ให้ความรัก ให้กำลังใจ ให้การสนับสนุน และช่วยเหลือทุกด้านตลอดมา

กนกพร ไขดอน

สารบัญ

หน้า

บทคัดย่อภาษาไทย I

บทคัดย่อภาษาอังกฤษ II

กิตติกรรมประกาศ IV

สารบัญ V

สารบัญตาราง VII

สารบัญภาพ IX

บทที่ 1 บทนำ 1

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา 1

1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย 4

1.3 กรอบแนวคิดที่ใช้ในการวิจัย 4

1.4 ขอบเขตของการวิจัย 5

1.5 นิยามศัพท์เฉพาะในการวิจัย 7

บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง 8

2.1 ข้อมูลพื้นฐานของอำเภออรัญประเทศ 8

2.2 ลักษณะทั่วไปของย่าน 20

2.3 กิจกรรมในย่าน 20

2.4 ปัญหาทั่วไปในย่าน 21

2.5 แนวความคิดที่เกี่ยวกับการวางผังปรับปรุงย่าน 24

2.6 ข้อพิจารณาในการปรับปรุงย่าน 25

2.7 การศึกษาการเข้าถึงของโครงการ 25

2.8 กลุ่มอาคารและประเภทการค้าภายในย่าน 30

2.9 การเพิ่มความสวยงามและความร่มรื่นภายในย่าน 31

2.10 การจัดให้มีความร่มรื่นบริเวณทางเดินเท้าหน้าตึกแถวอาคารพาณิชย์ 33

2.11 การจัดให้มีความร่มรื่นในบริเวณทางเท้าในบริเวณที่ต่อปรับปรุงใหม่ 33

2.12 การจัดให้มีความร่มรื่นในบริเวณทางเท้าด้านหน้าอาคารพาณิชย์ 34

2.13 การจราจรและการเข้าถึง (Accessibility 34

2.14 ที่รวมกิจกรรมและที่หมายตา 35

สารบัญ (ต่อ)

หน้า

2.15 มุมมองและเส้นขอบฟ้า (Vista & Skyline) 37
2.16 ความเป็นมาของย่านการค้าตลาดโรงเกลือ จังหวัดสระแก้ว 38
2.17 ลักษณะทางกายภาพของย่านตลาดโรงเกลือ 44
2.18 การศึกษาการดำเนินงานของตลาดโรงเกลือ 45
2.19 กฎหมายที่เกี่ยวข้อง 46
2.20 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง 47

บทที่ 3 วิธีการวิธีดำเนินการวิจัย 52
3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง 52
3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย 54
3.3 การตรวจสอบเครื่องมือ 55
3.4 การเก็บรวบรวมข้อมูล 55
3.5 การวิเคราะห์ข้อมูล 56

บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล 57

บทที่ 5 สรุปผลการวิจัย อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ 112
5.1 การวิเคราะห์ความต้องการปรับปรุงพื้นที่ศึกษาทางกายภาพ 112
5.2 อภิปรายผลการวิจัย 119
5.3 ข้อเสนอแนะในการปรับปรุง 122
5.4 การนำเสนอแนวความคิดในการออกแบบ 123

บรรณานุกรม 135

ภาคผนวก 136

ประวัติผู้เขียน 154

สารบัญตาราง

ตารางที่ หน้า

2.1 จำนวนครัวเรือนและประชากรอำเภออรัญประเทศ จำแนกรายเขตการปกครอง 14

4.1 แสดงจำนวนร้อยละเกี่ยวกับข้อมูลส่วนตัวของผู้ที่ตอบแบบสอบถาม 58

4.2 แสดงจำนวนร้อยละของข้อมูลความคิดเห็น รูปแบบสถาปัตยกรรม และบริการด้านสาธารณูปการ 60

4.3 แสดงจำนวนร้อยละของข้อมูลความคิดเห็น คุณภาพและราคาสินค้า 62

4.4 แสดงจำนวนร้อยละของข้อมูลความคิดเห็น การเดินทาง ระยะเวลาการเดินทางและการเข้าถึง 64

4.5 แสดงจำนวนร้อยละของข้อมูลความคิดเห็น ปัญหาที่พบเวลามาใช้บริการในย่านการค้า 66

4.6 แสดงจำนวนร้อยละของผู้ให้สัมภาษณ์ซึ่งเป็นผู้ประกอบธุรกิจในตลาดโรงเกลือเก่า (ตลาด อบจ.) 67

4.7 แสดงจำนวนร้อยละของผู้ให้สัมภาษณ์ซึ่งเป็นผู้ประกอบธุรกิจในตลาดเดชไทย 68

4.8 แสดงจำนวนร้อยละของผู้ให้สัมภาษณ์ซึ่งเป็นผู้ประกอบธุรกิจในตลาดเทศบาล 2 (ตลาดโรงเกลือใหม่) 69

4.9 แสดงจำนวนร้อยละของผู้ให้สัมภาษณ์ซึ่งเป็นผู้ประกอบธุรกิจในตลาดเทศบาล 3 (ตลาดโกลเด้นเกต) 71

4.10 แสดงจำนวนร้อยละของผู้ให้สัมภาษณ์ซึ่งเป็นผู้ประกอบธุรกิจในย่านตลาดเบญจวรรณ 72

4.11 แสดงจำนวนร้อยละของผู้ให้สัมภาษณ์ซึ่งเป็นผู้ประกอบธุรกิจในย่านตลาดโรงเกลือทั้งหมด 73

4.12 แสดงจำนวนร้อยละของผู้ให้สัมภาษณ์ซึ่งเป็นผู้ประกอบธุรกิจในตลาดโรงเกลือเก่า (ตลาด อบจ.) 74

4.13 แสดงจำนวนร้อยละของผู้ให้สัมภาษณ์ซึ่งเป็นผู้ประกอบธุรกิจในตลาดเดชไทย 75

4.14 แสดงจำนวนร้อยละของผู้ให้สัมภาษณ์ซึ่งเป็นผู้ประกอบธุรกิจในตลาดเทศบาล 2 (ตลาดโรงเกลือใหม่) 76

4.15 แสดงจำนวนร้อยละของผู้ให้สัมภาษณ์ซึ่งเป็นผู้ประกอบธุรกิจในตลาดเทศบาล 3 (ตลาดโกลเด้นเกต) 77

4.16 แสดงจำนวนร้อยละของผู้ให้สัมภาษณ์ซึ่งเป็นผู้ประกอบธุรกิจในย่านตลาดเบญจวรรณ 79

4.17 แสดงจำนวนร้อยละของผู้ให้สัมภาษณ์ซึ่งเป็นผู้ประกอบธุรกิจในย่านตลาดโรงเกลือทั้งหมด 80

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่ หน้า

4.18 แสดงจำนวนร้อยละของผู้ให้สัมภาษณ์ซึ่งเป็นผู้ประกอบธุรกิจในตลาดโรงเกลือเก่า (ตลาด อบจ.) 81

4.19 แสดงจำนวนร้อยละของผู้ให้สัมภาษณ์ซึ่งเป็นผู้ประกอบธุรกิจในตลาดเดชไทย 82

4.20 แสดงจำนวนร้อยละของผู้ให้สัมภาษณ์ซึ่งเป็นผู้ประกอบธุรกิจในตลาดเทศบาล 2 (ตลาดโรงเกลือใหม่) 83

4.21 แสดงจำนวนร้อยละของผู้ให้สัมภาษณ์ซึ่งเป็นผู้ประกอบธุรกิจในตลาดเทศบาล 3 (ตลาดโกลเด้นเกต) 84

4.22 แสดงจำนวนร้อยละของผู้ให้สัมภาษณ์ซึ่งเป็นผู้ประกอบธุรกิจในย่านตลาดเบญจวรรณ 85

4.23 แสดงจำนวนร้อยละของผู้ให้สัมภาษณ์ซึ่งเป็นผู้ประกอบธุรกิจในย่านตลาดโรงเกลือทั้งหมด 86

4.24 แสดงจำนวนร้อยละของผู้ให้สัมภาษณ์ซึ่งเป็นผู้ประกอบธุรกิจในตลาดโรงเกลือเก่า (ตลาด อบจ.) 87

4.25 แสดงจำนวนร้อยละของผู้ให้สัมภาษณ์ซึ่งเป็นผู้ประกอบธุรกิจในตลาดเดชไทย 88

4.26 แสดงจำนวนร้อยละของผู้ให้สัมภาษณ์ซึ่งเป็นผู้ประกอบธุรกิจในตลาดเทศบาล 2 (ตลาดโรงเกลือใหม่) 89

4.27 แสดงจำนวนร้อยละของผู้ให้สัมภาษณ์ซึ่งเป็นผู้ประกอบธุรกิจในตลาดเทศบาล 3 (ตลาดโกลเด้นเกต) 90

4.28 แสดงจำนวนร้อยละของผู้ให้สัมภาษณ์ซึ่งเป็นผู้ประกอบธุรกิจในย่านตลาดเบญจวรรณ 91

4.29 แสดงจำนวนร้อยละของผู้ให้สัมภาษณ์ซึ่งเป็นผู้ประกอบธุรกิจในย่านตลาดโรงเกลือทั้งหมด 92

4.30 แสดงจำนวนร้อยละของผู้ให้สัมภาษณ์ซึ่งเป็นผู้ประกอบธุรกิจในตลาดโรงเกลือเก่า (ตลาด อบจ.) 93

4.31 แสดงจำนวนร้อยละของผู้ให้สัมภาษณ์ซึ่งเป็นผู้ประกอบธุรกิจในตลาดเดชไทย 94

4.32 แสดงจำนวนร้อยละของผู้ให้สัมภาษณ์ซึ่งเป็นผู้ประกอบธุรกิจในตลาดเทศบาล 2 (ตลาดโรงเกลือใหม่) 94

4.33 แสดงจำนวนร้อยละของผู้ให้สัมภาษณ์ซึ่งเป็นผู้ประกอบธุรกิจในตลาดเทศบาล 3 (ตลาดโกลเด้นเกต) 95

4.34 แสดงจำนวนร้อยละของผู้ให้สัมภาษณ์ซึ่งเป็นผู้ประกอบธุรกิจในย่านตลาดเบญจวรรณ) 95

4.35 แสดงจำนวนร้อยละของผู้ให้สัมภาษณ์ซึ่งเป็นผู้ประกอบธุรกิจในย่านตลาดโรงเกลือทั้งหมด 96

สารบัญภาพ

ภาพที่ หน้า

1.1 แสดงตลาดในย่านการค้าโรงเกลือ 3

2.1 ที่ตั้งและขอบเขตการปกครองของอำเภออรัญประเทศ 10

2.2 แสดงภาพถ่ายทางอากาศของเมืองอรัญประเทศ 11

2.3 โครงข่ายคมนาคมบริเวณอำเภออรัญประเทศ 13

2.4 แสดงเส้นทางรถยนต์และรถไฟในเมืองอรัญประเทศ 13

2.5 รูปถ่ายปราสาทเขาน้อยสีชมพู 17

2.6 รูปถ่ายพระสยามเทวาธิราช 18

2.7 สถานที่ท่องเที่ยวของอำเภออรัญประเทศ 19

2.8 สิ่งที่แสดงลักษณะที่โดดเด่น The surrounding area 30

4.1 สภาพปัจจุบันของตลาดโรงเกลือเก่า(ตลาด อบจ.)ด้านสถานที่ตั้งและสภาพแวดล้อมทางกายภาพ 97

4.2 สภาพปัจจุบันของตลาดโรงเกลือเก่า(ตลาด อบจ.)ด้านสถานที่ตั้งและสภาพแวดล้อมทางกายภาพ 97

4.3 สภาพปัจจุบันของตลาดโรงเกลือเก่า (ตลาด อบจ.) ด้านสถาปัตยกรรม 98

4.4 สภาพปัจจุบันของตลาดโรงเกลือเก่า(ตลาด อบจ.)ด้านกิจกรรมและความหนาแน่นของกิจกรรม 99

4.5 สภาพปัจจุบันของตลาดโรงเกลือเก่า(ตลาด อบจ.)ด้านปัญหาที่เกิดขึ้น 100

4.6 สภาพปัจจุบันของตลาดเดชไทย ด้านสถานที่ตั้งและสภาพแวดล้อมทางกายภาพ 100

4.7 สภาพปัจจุบันของตลาดเดชไทย ด้านรูปแบบสถาปัตยกรรม 101

4.8 สภาพปัจจุบันของตลาดเดชไทย ด้านกิจกรรมและความหนาแน่นของกิจกรรม 102

4.9 สภาพปัจจุบันของตลาดเดชไทย ด้านปัญหาที่เกิดขึ้นในตลาดปัญหาที่เกิดขึ้น 103

4.10 สภาพปัจจุบันของตลาดเทศบาล 2 ด้านสถานที่ตั้งและสภาพแวดล้อมทางกายภาพ 104

4.11 สภาพปัจจุบันของตลาดเทศบาล 2 ด้านรูปแบบสถาปัตยกรรม 105

4.12 สภาพปัจจุบันของตลาดเทศบาล 2 ด้านกิจกรรมและความหนาแน่นของกิจกรรม 106

4.13 สภาพปัจจุบันของตลาดเทศบาล 2 ด้านปัญหาที่เกิดขึ้นในตลาด 106

4.14 สภาพปัจจุบันของตลาดโกลเด้นเกต ด้านสถานที่ตั้งและสภาพแวดล้อมทางกายภาพ 107

4.15 สภาพปัจจุบันของตลาดโกลเด้นเกต ด้านรูปแบบสถาปัตยกรรม 108

4.16 สภาพปัจจุบันของตลาดโกลเด้นเกต ด้านกิจกรรมและความหนาแน่นของกิจกรรม 108

4.17 สภาพปัจจุบันของตลาดโกลเด้นเกต) ด้านปัญหาที่เกิดขึ้นในตลาด 109

สารบัญภาพ (ต่อ)

ภาพที่ หน้า

4.18 สภาพปัจจุบันของตลาดเบญจวรรณ ด้านสถานที่ตั้งและสภาพแวดล้อมทางกายภาพ 110

4.19 สภาพปัจจุบันของตลาดเบญจวรรณ ด้านรูปแบบสถาปัตยกรรม 110

4.20 สภาพปัจจุบันของตลาดเบญจวรรณ ด้านกิจกรรมและความหนาแน่นของกิจกรรม 111

4.21 สภาพปัจจุบันของตลาดเบญจวรรณ ด้านปัญหาที่เกิดขึ้นในตลาด 102

5.1 ผังแสดงแบบเสนอการกำหนดพื้นที่ต่างๆในโครงการ 124

5.2 แบบเสนอผังรวมในพื้นที่โครงการ 125

5.3 มุมมองทางเข้าหลักของโครงการ 125

5.4 แบบเสนอการมุมมองและลักษณะเด่นของโครงการ 126

5.5 แบบเสนอการวิเคราะห์มุมมองจากภายนอกสู่ภายในของโครงการ 126

5.6 แบบเสนอการมุมมองพื้นที่ต่างๆ ในโครงการ 127

5.7 แบบเสนอทางเข้าหลักในโครงการ 127

5.8 แบบเสนอการ landmark ในโครงการ 128

5.9 แบบเสนอการ landmark ในโครงการ 128

5.10 แบบเสนอการ landmark ในโครงการ 129

5.11 แบบแสดงที่นั่งพักผ่อนในโครงการ 129

5.12 แบบนำเสนออาคารแสดงสินค้าพื้นเมือง 130

5.13 แบบแสดงการนำเสนอลักษณะอาคารตลาดขายสินค้า 130

5.14 แบบแสดงการนำเสนอลักษณะอาคารห้องน้ำสาธารณะ 131

5.15 แบบแสดงการนำเสนอพื้นที่พักผ่อนในโครงการ 131

5.16 แบบแสดงการนำเสนอลักษณะถังขยะในโครงการ 132

5.17 แบบแสดงการนำเสนอโทรศัพท์ในโครงการ 132

5.18 แบบแสดงการนำเสนอ landmark ในพื้นที่รอง 133

5.19 แบบแสดงการนำเสนอไฟส่องสว่างในโครงการ 133

5.20 แบบแสดงการนำเสนอป้ายประชาสัมพันธ์ 134

บทที่ 1
บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ตลาดในบรรพกาล เป็นแหล่งชุมชนและสังคมที่พัฒนาระบบเศรษฐกิจ เพื่อนำไปสู่การพึ่งพาตนเอง ซึ่งมีมาตั้งแต่ยุคสุโขทัยจนถึงปัจจุบัน ในปัจจุบันนี้ ตลาดถือเป็นสิ่งสำคัญมากต่อการดำรงชีวิตของคนเรา ทั้งการจับจ่ายใช้สอย และยังเป็นแหล่งการประกอบอาชีพของบรรดาพ่อค้าแม่ค้าทั้งหลาย นอกจากนี้ตลาดยังนำมาซึ่งภาวะทางวัฒนธรรมที่มีระบบการปฏิบัติเป็นกลุ่ม ๆ ในสังคมชุมชนนั้น ๆ (การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย. 2537 : 33) ดังนั้น ตลาดจึงเป็นแหล่งรวมวิถีชีวิตมนุษย์ แยกออกทางวัฒนธรรมอย่างหลากหลาย และตลาดยังเป็นองค์กรทางวัฒนธรรมที่ใช้เป็นแหล่งรวม เพื่อซื้อขายแลกเปลี่ยนสินค้านานาประเภท ในอีกแนวทางหนึ่งเป็นแหล่งการเรียนรู้ วิชาชีพประเพณีต่างๆ เวทีทางสังคม ลานกีฬา หรือลานเสวนาวาทะเวที รวมไปถึงการสันทนาการต่าง ๆ กล่าวโดยสรุป ตลาดเป็นแหล่งรวมทางสังคมที่มีบทบาททางเศรษฐกิจ สังคม ค่านิยม ความเชื่อ ภูมิปัญญา และแหล่งการเรียนรู้ในทุกๆ ด้าน ที่นำความเจริญมาสู่ความเป็นวัฒนธรรมที่หลากหลาย หรือที่เรียกว่า วิถีชีวิตชาวตลาด

ตลาดโรงเกลือเป็นสถานที่หนึ่งที่ผู้บริโภคมาจับจ่ายซื้อของกัน มีทั้งผู้บริโภคที่อาศัยอยู่ในบริเวณพื้นที่ใกล้เคียง ผู้คนที่ผ่านไปมา และนักท่องเที่ยวทั้งชาวไทยและชาวต่างชาติ ที่นิยมมาจับจ่ายซื้อของกัน โดยตลาดโรงเกลือตั้งอยู่บริเวณบ้านดงงู หมู่ที่ 7 ตำบลป่าไร่ อำเภออรัญประเทศ จังหวัดสระแก้ว ห่างจากอำเภออรัญประเทศ ไปทางทิศตะวันออกประมาณ 6 กิโลเมตร ติดต่อชายแดนไทย-กัมพูชา ระหว่างบ้านคลองลึกกับบ้านปอยเปต โดยใช้เส้นทางหลวงหมายเลข 33 เส้นสระแก้ว อรัญประเทศ ตลาดโรงเกลือเป็นจุดศูนย์กลางการค้าชายแดนที่สำคัญ ของฝั่งไทยของพรมแดนในแถบนี้ คำว่า “โรงเกลือ”เป็นคำที่ใช้เรียกสถานที่ดังกล่าวมาตั้งแต่เดิม เพราะสถานที่นี้เป็นที่เก็บเกลือเพื่อ นำไปขายให้ชาวกัมพูชานำไปทำปลาเค็ม ต่อมาความจำเป็นในการใช้เกลือลดน้อยลงประกอบกับการสู้รบภายในประเทศกัมพูชา ตั้งแต่ปี 2522-2536 ทำให้ชาวกัมพูชาประสบกับทุพภิกขภัย ประเทศไทยจึงเข้าไปช่วยแก้ไขปัญหาดังกล่าว (อำเภออรัญประเทศ. 2543 : 11)

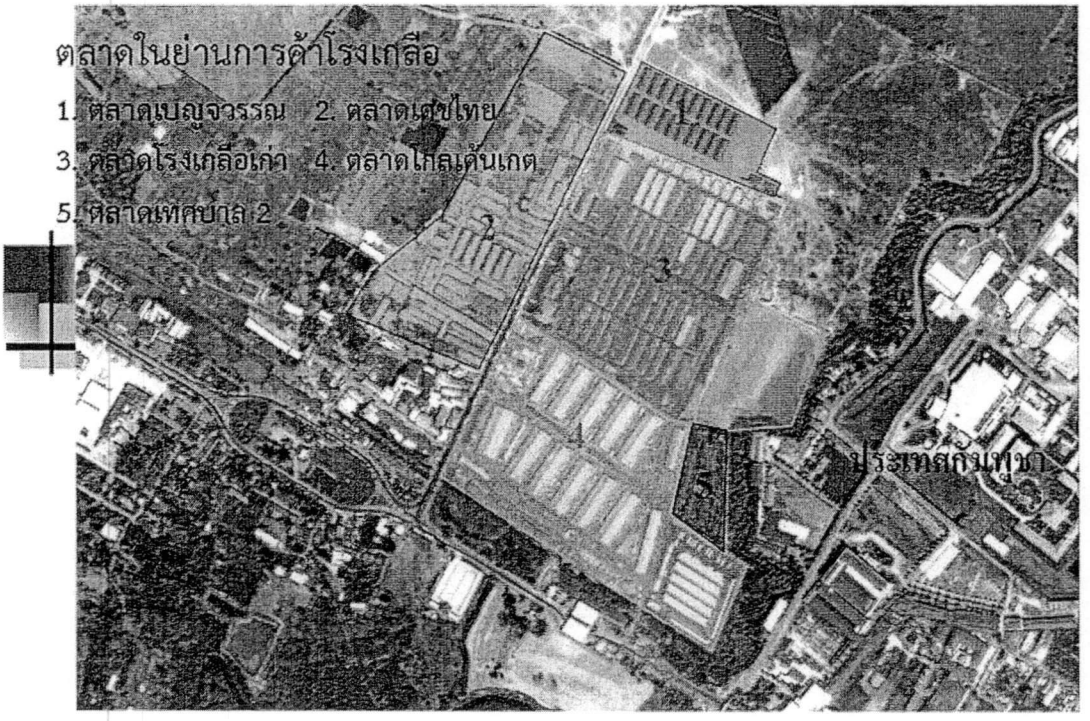
ตลาดโรงเกลือได้ทำการเปิดการค้าขายอย่างเป็นทางการในวันที่ 15 มิถุนายน 2534 โดยกองกำลังทหารราบกับจังหวัดปราจีนบุรีได้ประชุมร่วมกัน เมื่อวันที่ 23 พฤษภาคม 2534 โดยพิจารณาเห็นว่ามีความเหมาะสมที่ใช้พื้นที่บริเวณหมู่ 7 ตำบลป่าไร่ อำเภออรัญประเทศ จังหวัดสระแก้ว จัดสร้างตลาดแลกเปลี่ยนซื้อ-ขายสินค้า เนื่องจากอยู่ใกล้จุดผ่อนปรนบ้านคลองลึก - บ้านปอยเปต และอยู่ไม่ห่างจากสถานที่ราชการ เช่น สถานีตำรวจภูธรคลองลึก ด่านศุลกากรอรัญประเทศ และด่านตรวจคนเข้าเมืองอรัญประเทศ ซึ่งมีเส้นทางคมนาคมที่สะดวกสบาย ง่ายต่อการควบคุมดูแล

รักษาความเรียบร้อย สะดวกต่อนักท่องเที่ยวและประชาชน ซึ่งปัจจุบันนี้ย่านตลาดโรงเกลือเป็นพื้นที่ดูแลรับผิดชอบของรัฐบาลและเอกชน ย่านตลาดโรงเกลือเป็นจุดศูนย์กลางการค้าชายแดน อำเภออรัญประเทศ ที่ดึงดูดนักท่องเที่ยวจากกรุงเทพฯและพื้นที่ใกล้เคียงให้มาเที่ยวและมาซื้อสินค้าจำนวนมาก (อำเภออรัญประเทศ. 2543 : 14)

ตลาดโรงเกลือเป็นลักษณะคล้ายตลาดนัดขนาดใหญ่ มีผู้คนพลุกพล่าน ทั้งพ่อค้าแม่ค้า ลูกค้า และนักท่องเที่ยว โดยตลาดจะเริ่มเปิด 07.30 น. และปิด 20.00 น. สินค้าที่ตลาดโรงเกลือมีหลากหลายมีทั้งสินค้าใหม่และสินค้าเก่า ที่มีชื่อเสียงและเป็นที่รู้จักกันดี คือ เป็นแหล่งเสื้อผ้ากระสอบหรือเสื้อผ้ามือสองคุณภาพดี นอกจากนี้ยังมีข้าวของเครื่องใช้ต่าง ๆ เครื่องจักสาน เสื่อ กางเกง กระเป๋า รองเท้า เพชร พลอย เครื่องเงิน ถ้วยชาม ปลาย่าง ปลาแห้ง เครื่องใช้ไฟฟ้า เครื่องเคลือบ ผ้าห่ม ผ้าม่าน ผลไม้ แมลงสารพัดชนิด เช่น ตั๊กแตน หนอนไม้ไผ่ เป็นต้น ด้วยอาณาบริเวณที่กว้างใหญ่ มีตลาดหลายแห่ง จัดให้มีจักรยานให้เช่าคันละ 20 บาท ซึ่งร้านเช่าจักรยานมีตั้งอยู่หลายจุด รถมอเตอร์ไซค์ รถกอล์ฟไฟฟ้า นอกจากนี้นักท่องเที่ยวสามารถเข้าไปเที่ยวชมวิถีชีวิตความเป็นอยู่และสัมผัสอารยธรรมของคนกัมพูชา ก็จะมีบริษัทนำเที่ยวของคนไทย ที่บริการนำเที่ยวเส้นทาง สระแก้ว-นครวัดนครธม ในราคาไม่แพงมากนัก โดยด่านตรวจคนเข้าเมือง จะเปิดเวลา 7.30 น. และปิดเวลา 20.00 น. ร้านค้าในตลาดสร้างแบบโรงเรือนแบ่งเป็นห้องๆ ในพื้นที่ 66 ไร่ สินค้าส่วนใหญ่มาจากหลายถิ่น ประเทศกัมพูชา จีน เกาหลี ฮ่องกง สินค้ามือสองจากยุโรป หรือจะเป็นสินค้าจากไทย พ่อค้าแม่ค้ามีทั้งชาวไทยและชาวต่างชาติ ในแต่ละวันตั้งแต่เช้าถึงเย็นมีประชาชน นักท่องเที่ยวเข้ามาจับจ่ายซื้อหาสินค้าแบรนด์เนมราคาถูกคุณภาพดีจากทั่วทุกมุมโลก นักท่องเที่ยวบางรายซื้อสินค้าไว้ใช้หรือเป็นของฝาก บางรายซื้อยกถุงเพื่อนำไปจำหน่าย ทำให้ตลาดมีเงินหมุนเวียนประมาณวันละ 10 ล้านบาท และสูงขึ้น 10 เท่าในช่วงวันหยุด (สำนักงานพาณิชย์จังหวัดสระแก้ว. 2551 : 8)

การเดินทางมาตลาดโรงเกลือ เดินทางจากกรุงเทพฯ สามารถไปได้ 2 ทาง คือ ทางรถไฟ โดยขึ้นจากหัวลำโพงลงที่อรัญประเทศ มีวันละ 2 เที่ยว คือ เที่ยวแรกออกเวลา 05.55 น. ไปถึง 11.40 น. และเที่ยวที่สองออกเวลา 13.45 น. ไปถึง 18.30 น. แต่ปกติแล้วจะถึงช้ากว่ากำหนดประมาณครึ่งชั่วโมง เมื่อลงจากรถไฟก็จะมีรถสองแถว รถตุ๊กตุ๊ก มอเตอร์ไซค์รับจ้างพาส่งถึงหน้าตลาด ส่วนขากลับถ้าจะกลับรถไฟมีสองรอบ คือ รอบเวลา 13.35 น. และรอบ 06.30 น. เท่านั้น อีกเส้นทางหนึ่ง คือ รถโดยสารเริ่มขึ้นรถที่บริษัทขนส่งหมอชิตใหม่ โดยขึ้นรถกรุงเทพฯ-อรัญประเทศ ซึ่งมีหลายรอบ เมื่อถึงสถานีขนส่งอรัญประเทศเหมารถสองแถวเข้าตลาดโรงเกลือ

ย่านตลาดโรงเกลือมี 5 ตลาด คือ ตลาดโรงเกลือเก่า (ตลาด อบจ.) ตลาดเดชไทย ตลาดเทศบาล 2 (ตลาดโรงเกลือใหม่) ตลาดเทศบาล 3 (ตลาดโกลเด้นเกต) และตลาดเบญจวรรณ มีร้านค้า 3,190 ร้าน แบ่งได้เป็น 1.ตลาดโรงเกลือเก่า (ตลาด อบจ.) ร้านค้า 950 ห้อง/ร้าน 2. ตลาดเดชไทย ร้านค้า 650 ห้อง/ร้าน 3. ตลาดเทศบาล 2 (ตลาดโรงเกลือใหม่) ร้านค้า 120 ห้อง/ร้าน 4.ตลาดเบญจวรรณ ร้านค้า 550 ห้อง/ร้าน 5.ตลาดเทศบาล 3 (ตลาดโกลเด้นเกต) ร้านค้า 920 ห้อง/ร้าน

ภาพที่ 1.1 แสดงตลาดในย่านการค้าโรงเกลือ

สภาพปัญหาของตลาดโรงเกลือในปัจจุบันอยู่ในความรับผิดชอบขององค์การบริหารส่วนจังหวัดสระแก้ว เป็นตลาดเก่าแก่และดั้งเดิมซึ่งมีทั้งหมด 950 ห้องในอดีตไม่ได้มีการบริหารจัดการอย่างแท้จริง สภาพถนนยังเป็นหลุมบ่อ เมื่อฝนตกทำให้มีน้ำท่วมขัง เกิดน้ำเน่าเสีย ส่งกลิ่นเหม็น ทำให้ผู้บริโภคที่มาเดินจับจ่ายซื้อของมีการสัญจรที่ไม่สะดวก การสื่อสารที่ไม่เข้าใจของแม่ค้ากับลูกค้าที่เป็นชาวต่างชาติ มีมิจฉาชีพหยิบฉวยกระเป๋าหรือสิ่งของของนักท่องเที่ยว ทำให้นักท่องเที่ยวเกิดความระแวงต้องระมัดระวังสิ่งของขณะเดินชมตลาด อากาศที่ร้อนจัด และฝุ่น-ละอองจากเสื้อผ้า ไม่เหมาะกับการเที่ยวชมเป็นระยะเวลานาน ๆ ทำให้นักท่องเที่ยวเดินชมตลาดไม่ทั่วถึง สถานที่จอดรถไม่เพียงพอ ทำให้มีผู้บริโภคลดน้อยลง มีผลถึงการซื้อขายลดน้อยลงด้วยย่อมส่งผลถึงทำให้เศรษฐกิจของตลาดลดลง ผู้เช่าร้านไม่เกิดสภาพคล่องในด้านการเงิน สังเกตได้จากมีการขอผ่อนผันค่าเช่าร้านอยู่ตลอดและสาเหตุที่สำคัญคือเวลานี้ได้มีตลาดของเอกชนเพิ่มขึ้นโดยรอบตลาดโรงเกลือซึ่งเป็นคู่แข่ง ไม่ว่าจะเป็นตลาดเดชไทย ตลาดเบญจวรรณ ตลาดโกลเด้นเกต และตลาดเทศบาล 2 ซึ่งตลาดเหล่านี้มีการก่อสร้างปรับปรุงตลาดของตัวเองตลอดเวลา ไม่ว่าจะเป็นถนนหนทาง รางระบายน้ำ ป้ายบอกเส้นทางจราจร ป้ายบอกว่าแต่ละอาคารขายสินค้าอะไร รวมทั้งมีแผนที่เพื่อแสดงตำแหน่งต่าง ๆ ของตัวอาคารทำให้ลูกค้าและนักท่องเที่ยวสามารถเดินเลือกซื้อสินค้าได้อย่างรวดเร็วและทั่วถึงซึ่งมีผลต่อพฤติกรรมและทัศนคติของผู้บริโภคและผู้เช่าร้าน ดังนั้นส่วนที่คำนึงถึงเป็นอันดับแรก ก็คือ ความต้องการของผู้บริโภค ความพอใจที่ผู้บริโภครู้สึกหรือทัศนคติที่มีต่อสิ่งต่าง ๆ ของตลาดโรงเกลือมาก

น้อยเพียงใด เพราะพฤติกรรมและทัศนคติเป็นตัวชี้วัดถึงระดับความพึงพอใจหรือความต้องการของผู้บริโภคและผู้เช่าร้าน

ด้วยเหตุนี้จึงเป็นจุดสนใจที่ผู้วิจัยมีแนวคิดที่จะศึกษาวิจัยเกี่ยวกับย่านตลาดโรงเกลือจังหวัดสระแก้ว โดยศึกษาข้อมูลในปัจจุบันและจากข้อมูลที่ได้รับเป็นตัวบ่งชี้ ให้เห็นว่าควรมีแนวทางในการปรับปรุงย่านตลาดโรงเกลือ เพื่อให้สอดคล้องกับความต้องการของผู้บริโภคและผู้เช่าร้าน ประกอบกับพฤติกรรมการบริโภคที่เปลี่ยนไปของผู้เข้ามาใช้บริการในตลาดโรงเกลือและผู้ประกอบการในตลาด ที่ไม่สามารถควบคุมปริมาณได้ ซึ่งสินค้าและผู้ใช้บริการมีจำนวนมาก ส่งผลให้เกิดผลเสียต่อเศรษฐกิจของย่านการค้าโดยรวม และจะมีผลกระทบไปยังเศรษฐกิจของคนในท้องถิ่นอีกด้วย แนวทางในการแก้ปัญหาของย่านที่สำคัญของเมืองคือ การออกแบบและปรับปรุงย่านขึ้นมาใหม่ จึงเป็นแนวทางหนึ่งซึ่งพอที่จะบรรเทาความเดือดร้อนดังกล่าวได้ และเพื่อเสนอร่างแผนการปรับปรุงย่านที่มีความสำคัญและเป็นการเสริมศักยภาพในแง่ตอบแทนทางเศรษฐกิจให้แก่จังหวัดและภาคตะวันออกเป็นอย่างดี

1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1.2.1 ศึกษาลักษณะทางกายภาพของย่านตลาดโรงเกลือ อำเภออรัญประเทศ จังหวัดสระแก้ว

1.2.2 เพื่อศึกษาความต้องการลักษณะของตลาดในย่านตลาดโรงเกลือ อำเภออรัญประเทศ จังหวัดสระแก้ว และปัญหาที่เกิดขึ้น

1.2.3 เพื่อศึกษาถึงกลไกของระบบตลาดในย่านตลาดโรงเกลือ อำเภออรัญประเทศ จังหวัดสระแก้ว ที่กำลังดำเนินอยู่ในปัจจุบัน

1.2.4 เพื่อนำเสนอแนวทางการปรับปรุงย่านตลาดโรงเกลือ อำเภออรัญประเทศ จังหวัดสระแก้ว

1.3 กรอบแนวคิดการวิจัย

กรอบแนวคิดของทฤษฎี ที่นำมาใช้ในการวิจัยการศึกษา แนวทางในการปรับปรุงย่านบริเวณตลาดโรงเกลือ อำเภออรัญประเทศ จังหวัดสระแก้ว โดยได้ดังนี้

1.3.1 การศึกษาลักษณะทางกายภาพ ใช้กรอบแนวคิดของ อัญชลี ชาติวิวัฒนาการ (2540 : 15) บรรณศาสตร์ สุขตระกูล (2542 : 151 – 165)

1.3.1.1 ลักษณะทั่วไปของย่าน

1.3.1.2 ลักษณะทางกายภาพของตลาดโรงเกลือ

1.3.1.3 ลักษณะทางกายภาพของตลาดเทศบาล 2

1.3.1.4 ลักษณะทางกายภาพของตลาดเดชไทย

1.3.1.5 ลักษณะทางกายภาพของตลาดเบญจวรรณ

1.3.1.6 ลักษณะทางกายภาพของตลาดโกลเด้นเกต

1.3.2 การศึกษากลไกของระบบตลาด ใช้กรอบแนวคิดของ อัน นิมมานเหมินทร์. (2532 : 38) และศรีรัตน์ โปธิกาง (2535 : 941-130)

1.3.4.1 ความเป็นมาของย่านตลาดโรงเกลือ

1.3.4.2 ลักษณะทั่วไปของย่านตลาดโรงเกลือ

1.3.4.3 การศึกษาการดำเนินงานของย่านตลาดโรงเกลือ

1.3.4.4 พฤติกรรมและความต้องการของผู้เข้ามาใช้บริการในย่านตลาดโรงเกลือ

1.3.4.5 รายละเอียดการใช้สอยในส่วนต่างของพื้นที่

1.3.3 การศึกษาปัญหาที่เกิดขึ้น ใช้กรอบแนวคิดของ อัญชลี ชาติวัฒนาการ (2540 : 16-84)

1.3.5.1 ปัญหาทั่วไปในด้านการค้า

1.3.5.2 กิจกรรมในย่าน

1.3.4 การวางแนวทางการปรับปรุง ใช้กรอบแนวความคิดของ สิทธิพร ภิรมย์รื่น (2542 : 145) ,Lyn อ้างใน จีรนันทน์ ฟองดาว (2546 : 3) และอัญชลี ชาติวัฒนาการ (2540 : 30-126)

1.3.6.1 แนวความคิดที่เกี่ยวกับการวางผังปรับปรุงย่าน

1.3.6.2 ข้อพิจารณาในการปรับปรุงย่าน

1.3.6.3 การศึกษาการเข้าถึงของโครงการ

1.3.6.4 กลุ่มอาคารและประเภทการค้าภายในย่าน

1.3.6.5 การเพิ่มความสวยงามและความร่มรื่นภายในย่าน

1.3.6.6 การจัดให้มีความร่มรื่นบริเวณทางเดินเท้าหน้าตึกแถวอาคารพาณิชย์

1.3.6.7 การจัดให้มีความร่มรื่นในบริเวณทางเท้าในบริเวณที่ต้องปรับปรุงใหม่

1.3.6.8 การจัดให้มีความร่มรื่นในบริเวณทางเท้าด้านหน้าอาคารพาณิชย์

1.3.6.9 การจราจรและการเข้าถึง

1.3.6.10 ที่รวมกิจกรรมและที่หมายตา

1.3.6.11 มุมมองและเส้นขอบฟ้า

1.3.6.12 การศึกษาข้อมูลเชิงเทคนิค

1.4 ขอบเขตการศึกษา

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ศึกษาลักษณะทางกายภาพของย่านตลาดโรงเกลือ จังหวัดสระแก้ว จากการศึกษาและเก็บข้อมูล โดยใช้แบบสอบถามแล้วนำมาวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติเป็นค่าร้อยละ และการสังเกต

1.4.1 ขอบเขตด้านพื้นที่ ตลาดโรงเกลือมีพื้นที่ 66 ไร่ และตลาดภายในย่านตลาดโรงเกลือ ซึ่ง ประกอบด้วยตลาดเดชไทย ตลาดเทศบาล 2 (ตลาดโรงเกลือใหม่) ตลาดเทศบาล 3 (ตลาดโกลเด้นเกต) และตลาดเบญจวรรณ มีอาณาเขต ดังนี้

ทิศเหนือ	สุดตลาดเบญจวรรณ
ทิศใต้	จดถนนสุวรรณศร
ทิศตะวันออก	จดคลองลึก
ทิศตะวันตก	สุดตลาดเดชไทย

1.4.2 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่

1.4.2.1 ประชากร มี 2 กลุ่มได้แก่

1.4.2.1.1 กลุ่มผู้เข้ามาใช้บริการในย่านตลาดโรงเกลือ จังหวัดสระแก้ว จำนวน 947,625 คน / ปี

1.4.2.1.2 กลุ่มผู้ประกอบธุรกิจในย่านตลาดโรงเกลือ จังหวัดสระแก้ว จำนวน 638 ร้าน

1.4.2.2 กลุ่มตัวอย่าง มี 2 กลุ่มได้แก่

1.4.2.2.1 กลุ่มผู้เข้ามาใช้บริการภายในย่านตลาดโรงเกลือ จังหวัดสระแก้ว ใช้การเลือกตัวอย่างแบบสะดวก (Convenience Sampling) โดยแจกแบบสอบถามกับกลุ่มตัวอย่างที่มาใช้บริการภายในย่านตลาดโรงเกลือ จังหวัดสระแก้ว จำนวน 400 คน ทั้งนี้ผู้ตอบแบบสอบถามมีเวลาและเต็มใจที่จะตอบ

1.4.2.2.2 กลุ่มผู้ประกอบธุรกิจในย่านตลาดโรงเกลือ จังหวัดสระแก้ว การสุ่มตัวอย่างแบบมีระบบ (Systematic Sampling) โดยมีการจัดเรียงร้านตามลำดับหมายเลขไว้แล้วจึงทำการสุ่มเป็นระบบ ได้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 246 ร้าน

1.4.3 ตัวแปรที่ศึกษา

1.4.3.1 ลักษณะทางกายภาพของย่านตลาดโรงเกลือ จังหวัดสระแก้ว ประกอบด้วย

- สถานที่ตั้งและสภาพแวดล้อมทางกายภาพ
- รูปแบบทางสถาปัตยกรรม
- กิจกรรมและความหนาแน่นของกิจกรรม
- ปัญหาที่เกิดขึ้นในย่าน

1.4.3.2 กลไกของระบบย่านตลาดโรงเกลือ จังหวัดสระแก้ว

1.4.3.3 ความต้องการ ลักษณะของตลาดในย่านตลาดโรงเกลือ แบ่งเป็น

- รูปแบบทางสถาปัตยกรรม และบริการด้านสาธารณูปการ
- ระยะเวลาการเดินทาง และการเข้าถึง
- การรักษาความสะอาดและการกำจัดขยะ

1.5 นิยามศัพท์เฉพาะ

1.5.1 ย่าน หมายถึง บริเวณที่มีการทำการซื้อขายประกอบธุรกิจทั้งภายใน และบริเวณโดยรอบของย่านตลาดโรงเกลือ จังหวัดสระแก้ว

1.5.2 ลักษณะทางกายภาพ หมายถึง ลักษณะทั่วไปของย่าน ที่ตั้งสภาพแวดล้อม พื้นที่ใช้สอยในส่วนต่าง ๆ

1.5.3 กลไกของระบบตลาด หมายถึง ความสัมพันธ์ของย่านในตลาดโรงเกลือที่เกิดจากปัจจัย ต่าง ๆ ประกอบไปด้วยของพฤติกรรมผู้ซื้อ ผู้ขาย ระบบเศรษฐกิจของชุมชน ความสัมพันธ์ระหว่างย่านกับส่วนอื่น ๆ ของเมือง

1.5.4 ผู้ประกอบธุรกิจ หมายถึง ผู้ที่ประกอบกิจการ ขายสินค้าและบริการ ภายในย่านตลาดโรงเกลือ อำเภออรัญประเทศ จังหวัดสระแก้ว

1.5.5 ผู้ใช้บริการ หมายถึง ผู้ที่มาจับจ่ายซื้อของผู้ขายสินค้า ภายในย่านตลาดโรงเกลือ อำเภออรัญประเทศ จังหวัดสระแก้ว

บทที่ 2
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยเรื่อง แนวทางการปรับปรุงย่านตลาดโรงเกลือนั้น ผู้วิจัยได้ศึกษาและรวบรวมข้อมูล จากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องดังนี้

2.1 ข้อมูลพื้นฐานของอำเภออรัญประเทศ จังหวัดสระแก้ว
2.2 ลักษณะทั่วไปของย่าน
2.3 กิจกรรมในย่าน
2.4 ปัญหาทั่วไปในย่าน
2.5 แนวความคิดที่เกี่ยวกับการวางผังปรับปรุงย่าน
2.6 ข้อพิจารณาในการปรับปรุงย่าน
2.7 การศึกษาการเข้าถึงของโครงการ
2.8 กลุ่มอาคารและประเภทการค้าภายในย่าน
2.9 การเพิ่มความสวยงามและความร่มรื่นภายในย่าน
2.10 การจัดให้มีความร่มรื่นบริเวณทางเดินเท้าหน้าตึกแถวอาคารพาณิชย์
2.11 การจัดให้มีความร่มรื่นในบริเวณทางเท้าในบริเวณที่ต่อปรับปรุงใหม่
2.12 การจัดให้มีความร่มรื่นในบริเวณทางเท้าด้านหน้าอาคารพาณิชย์
2.13 การจราจรและการเข้าถึง (Accessibility)
2.14 ที่รวมกิจกรรมและที่หมายตา
2.15 มุมมองและเส้นขอบฟ้า (Vista & Skyline)
2.16 ความเป็นมาของย่านตลาดโรงเกลือ จังหวัดสระแก้ว
2.17 ลักษณะทางกายภาพของย่านตลาดโรงเกลือ
2.18 การศึกษาการดำเนินงานของตลาดโรงเกลือ
2.19 กฎหมายที่เกี่ยวข้อง
2.20 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.1 ข้อมูลพื้นฐานของอำเภออรัญประเทศ จังหวัดสระแก้ว

2.1.1 ประวัติความเป็นมา

อรัญประเทศ เป็นอำเภอชายแดนทางด้านตะวันออกของประเทศไทย มีแนวชายแดนติดต่อ กับประเทศกัมพูชา เดิมเป็นอำเภอหนึ่งในจังหวัดกบินทร์บุรี ภายหลังถูกยุบรวมกับจังหวัดปราจีนบุรี (เมื่อวันที่ 31 มีนาคม พ.ศ. 2468) ปัจจุบันเป็นอำเภอหนึ่งของจังหวัดสระแก้ว ซึ่งเป็น

จังหวัดที่ตั้งขึ้นมาใหม่ (เมื่อวันที่ 1 ธันวาคม พ.ศ. 2536) อำเภออรัญประเทศเดิมชื่อ บ้านหินแร่ ได้รับการยกฐานะขึ้นเป็นเมืองอรัญประเทศ ในรัชสมัยพระบาทสมเด็จพระนั่งเกล้าเจ้าอยู่หัว (รัชกาลที่ 3) เมื่อ พ.ศ. 2393 ได้รับเปลี่ยนแปลงฐานะเป็นอำเภอในรัชสมัยพระบาทสมเด็จพระปกเกล้าเจ้าอยู่หัว (รัชกาลที่ 7) ตามพระราชบัญญัติว่าด้วยระเบียบบริหารราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2476 มีขุนเหี้ยมใจหาญเป็นนายอำเภอโดยยุบวัฒนานคร เดิมชื่อบ้านแขยกเป็นกิ่งอำเภอ ขึ้นกับอำเภออรัญประเทศ ต่อมา พ.ศ. 2456 กิ่งอำเภออรัญประเทศได้ยกฐานะขึ้นเป็นอำเภออรัญประเทศ

เดิมเชื่อกันว่าแท้จริงแล้วชาวอรัญประเทศเป็นกลุ่มไทยย้อ ชาวเวียงจันทน์ หรือท่าอุเทนที่อพยพมาหลังจากเจ้าพระยาราชสุภาวดี (สิงห สิงหเสนี) ยกทัพไปตีเมืองเวียงจันทน์ เพื่อปราบกบฏเจ้าอนุวงศ์ในรัชสมัยพระบาทสมเด็จพระนั่งเกล้าเจ้าอยู่หัว โดยชาวย้อได้อพยพมาอยู่ที่ดงอรัญ เขตบ้านสวาย (ต่อมายกขึ้นเป็นเมืองศรีโสภณ) ขณะนั้นกัมพูชาเป็นประเทศราชของสยาม ภายหลังโยกย้ายเข้ามาในเขตอำเภออรัญประเทศ ที่ตั้งถิ่นฐานส่วนใหญ่จะอยู่ในเขตตำบลคลองน้ำใส ตำบลเมืองไผ่ ตำบลท่าข้าม ตำบลผ่านศึก และในเขตเทศบาลเมืองอรัญญประเทศ ยกเว้นในตลาดอำเภออรัญประเทศ

พื้นที่อำเภออรัญประเทศมีถนนโบราณสายหนึ่งตัดผ่านจากทิศตะวันออกไปทิศตะวันตกทางทิศเหนือหมู่บ้านอรัญประมาณ 400 เมตร มีคนเล่าต่อกันมาว่า เจ้าพระยาบดินทรเดชา (สิงห สิงหเสนี) เป็นผู้สร้างไว้ ต่อมาจึงมีผู้ตั้งชื่อว่า ถนนเจ้าพระยาบดินทรเดชา สันนิษฐานว่าถนนสายนี้ เจ้าพระยาบดินทรเดชาคงสร้างขึ้นเมื่อคราวยกทัพกลับจากตีเขมรและญวน

พ.ศ. 2473 พระบาทสมเด็จพระปกเกล้าเจ้าอยู่หัวเสด็จนิวัติพระนครหลังจากเสด็จประพาส ไซ่ง่อน เวียดนาม และอินโดนีเซีย โดยรถยนต์พระที่นั่งถึงอำเภออรัญประเทศ ได้ประทับบนสถานีรถไฟอรัญประเทศประมาณ 30 นาที แล้วจึงเสด็จขึ้นประทับรถไฟขบวนพิเศษจากอรัญประเทศเข้าพระนคร ในครั้งยังเป็นการปกครองในระบอบสมบูรณาญาสิทธิราชย์

พ.ศ. 2512 พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดช เสด็จมาถวายผ้าพระกฐินส่วนพระองค์ ณ วัดหลวงอรัญญ์ อำเภออรัญประเทศ เมื่อวันพฤหัสบดีที่ 6 พฤศจิกายน พ.ศ. 2512 เสด็จพระราชดำเนินโดยเฮลิคอปเตอร์พระที่นั่งจากพระตำหนักจิตรลดารโหฐาน พระราชวังดุสิต และเสด็จพระราชดำเนินโดยรถยนต์พระที่นั่งจากค่ายสุรสิงหนาท ถึงยังหน้าพระอุโบสถ ทรงถวายผ้าพระกฐิน มีประชาชนมาเฝ้ารับเสด็จชมพระบารมีนับหมื่น และเสด็จต่อไปยังนิคมสร้างตนเองคลองน้ำใส

2.1.2 ที่ตั้งและอาณาเขต

1. ที่ตั้งและอาณาเขต

อำเภออรัญประเทศตั้งอยู่ทางทิศตะวันออกของจังหวัด มีอาณาเขตติดต่อกับเขตการปกครองข้างเคียงดังต่อไปนี้ (ภาพที่ 2.1)

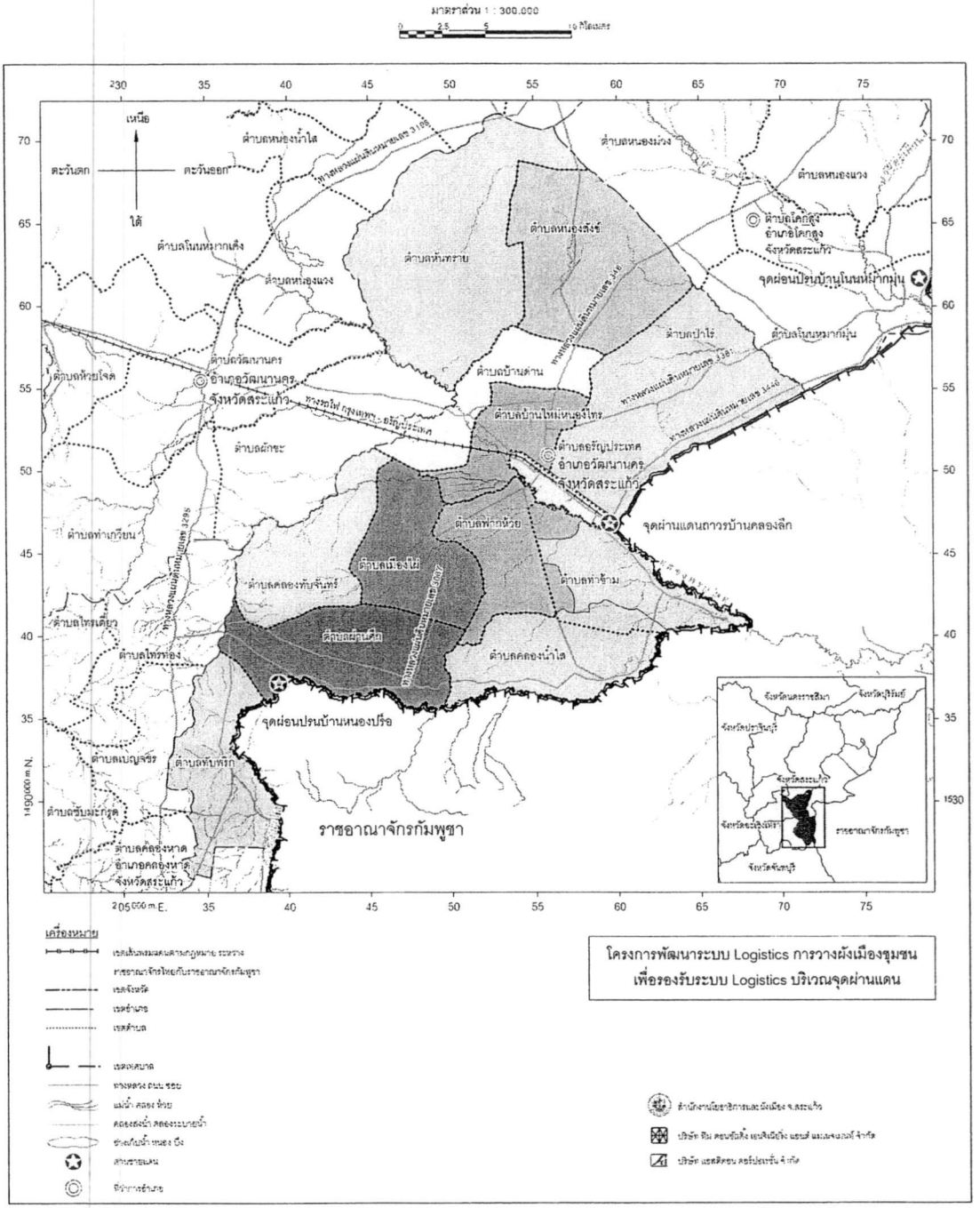
ทิศเหนือ	ติดต่อกับ	อำเภอวัฒนานครและอำเภอโคกสูง
ทิศใต้	ติดต่อกับ	ราชอาณาจักรกัมพูชาและอำเภอคลองหาด

ทิศตะวันออก ติดต่อกับ ราชอาณาจักรกัมพูชา

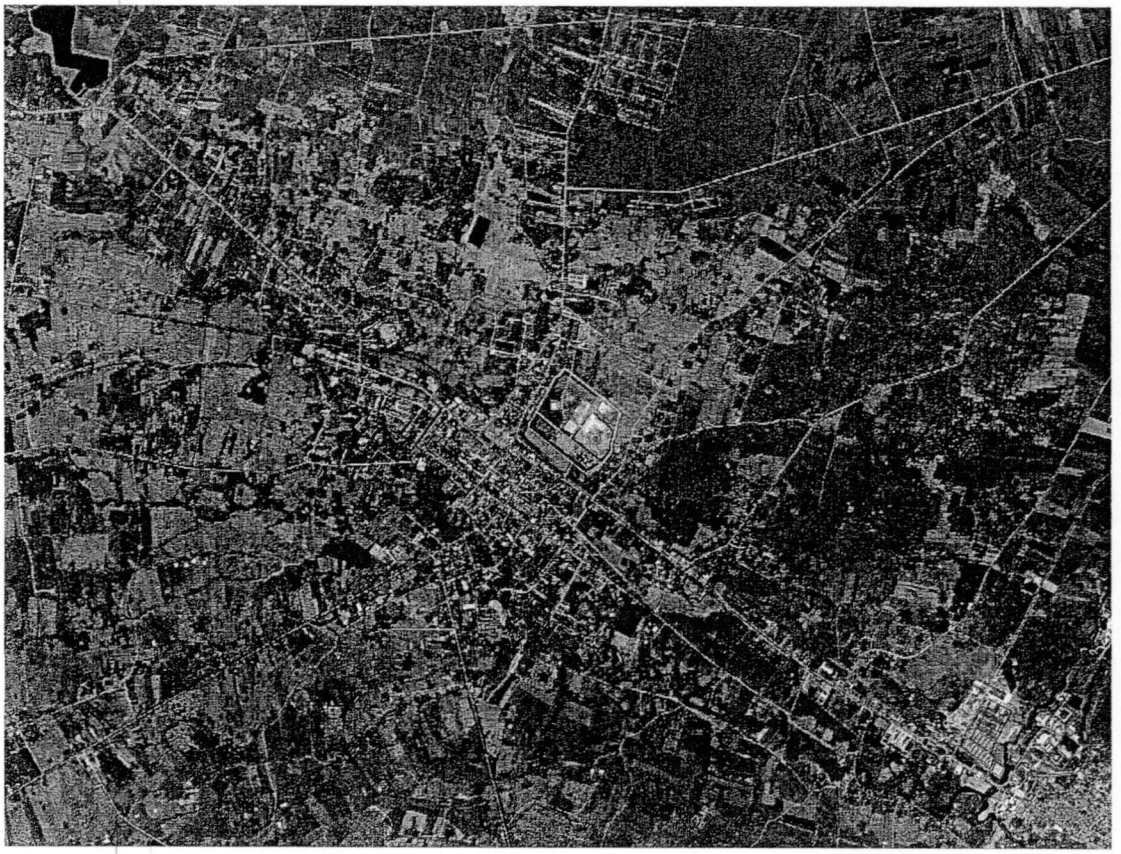
ทิศตะวันตก ติดต่อกับ อำเภอคลองหาดและอำเภอวัฒนานคร

2. เขตการปกครอง

อำเภออรัญประเทศแบ่งเขตการปกครองออกเป็น 13 ตำบล 114 หมู่บ้าน

ภาพที่ 2.1 ที่ตั้งและขอบเขตการปกครองของอำเภออรัญประเทศ

ภาพที่ 2.2 แสดงภาพถ่ายทางอากาศของเมืองอรัญประเทศ

2.1.3 ลักษณะทางกายภาพ

1. ลักษณะภูมิประเทศ

อำเภออรัญประเทศเป็นพื้นที่ราบสูงกว่าระดับน้ำทะเลประมาณ 47 เมตร ลักษณะอากาศร้อนชื้นคล้ายภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ชุมชนเมืองอรัญประเทศตั้งอยู่ทางทิศตะวันออกของจังหวัดสระแก้ว โดยอยู่ห่างจากศูนย์กลางการบริหารการปกครองระดับจังหวัดประมาณ 48 กิโลเมตร เป็นพื้นที่ต่อเนื่องที่มีความสำคัญต่อชุมชนเมืองสระแก้ว เนื่องจากมีบทบาทเป็นศูนย์กลางการค้าชายแดน การท่องเที่ยวและการบริการให้กับจังหวัดสระแก้ว และประเทศเพื่อนบ้าน

2. ลักษณะภูมิอากาศ

สภาพภูมิอากาศของอำเภออรัญประเทศ แบ่งออกได้เป็น 3 ฤดูกาล ฤดูร้อน เริ่มตั้งแต่เดือนกุมภาพันธ์-เดือนเมษายน ฤดูฝน เริ่มตั้งแต่เดือนพฤษภาคม-เดือนตุลาคม ฤดูหนาว เริ่มตั้งแต่เดือนพฤศจิกายน-เดือนมกราคม อุณหภูมิโดยเฉลี่ย 27.5-28.8 องศาเซลเซียส

3. ทรัพยากรธรรมชาติ

ทรัพยากรน้ำ มีทั้งแหล่งน้ำผิวดิน แหล่งน้ำใต้ดิน และแหล่งน้ำชลประทาน โดยแหล่งน้ำที่สำคัญในอำเภออรัญประเทศ ได้แก่

- คลองพรหมโหด ยาวประมาณ 40 กิโลเมตร มีต้นกำเนิดจากบริเวณบ้านโนนหมากเค็ง อำเภอวัฒนานคร ไหลผ่านตอนกลางของอำเภออรัญประเทศ ไปทางทิศตะวันออกเลียบตามแนวชายแดน ไหลเข้าสู่เขตประเทศกัมพูชาที่บ้านหนองเอี่ยน บ้านคลองลึก และถือว่าคลองพรหมโหดนี้เป็นแนวเขตอนุรักษ์ของไทย - กัมพูชา เป็นแหล่งน้ำดิบในการผลิตน้ำประปาในพื้นที่อำเภออรัญประเทศ

- ห้วยนางงาม ยาวประมาณ 16 กิโลเมตร มีต้นกำเนิดจากหนองอ้อย ที่บ้านหนองอ้อย อำเภออรัญประเทศ แล้วไหลไปทางตะวันออกเข้าสู่ประเทศกัมพูชา

2.1.4 ระบบคมนาคม

อำเภออรัญประเทศ เป็นอำเภอหนึ่งของจังหวัดสระแก้วที่มีอาณาเขตติดต่อกับประเทศกัมพูชา โดยภายในอำเภออรัญประเทศมีด่านอยู่ 2 ด่าน ได้แก่ จุดผ่านแดนถาวรบ้านคลองลึก จุดผ่อนปรนบ้านหนองปรือ โดยมีโครงข่ายคมนาคมที่สำคัญที่เชื่อมโยงมายังอำเภออรัญประเทศประกอบด้วย

ระบบโครงข่ายถนน

อำเภออรัญประเทศมีโครงข่ายถนนสายหลัก และโครงข่ายถนนสายรองซึ่งรองรับการเดินทางและการขนส่งสินค้า โดยเชื่อมการเดินทางทั้งระหว่างจังหวัด ระหว่างอำเภอ และภายในพื้นที่ โครงข่ายถนนที่สำคัญได้แก่

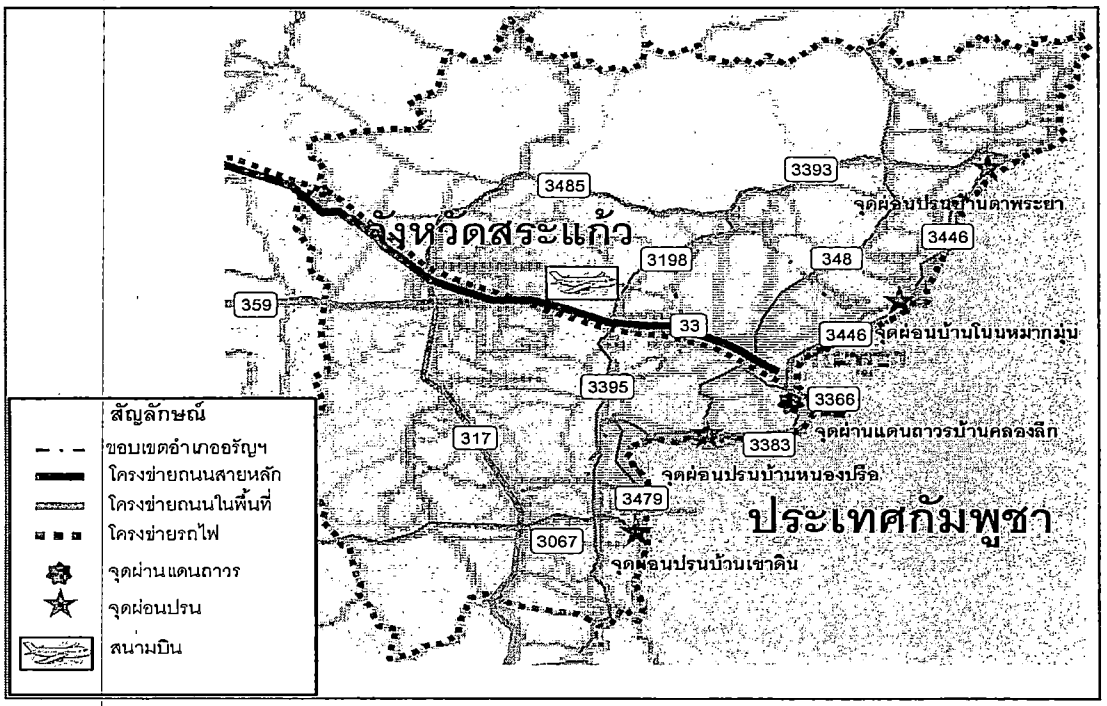
- ทางหลวงหมายเลข 33
- ทางหลวงหมายเลข 3367
- ทางหลวงหมายเลข 3366
- ทางหลวงหมายเลข 3067
- ทางหลวงหมายเลข 3381
- ทางหลวงหมายเลข 3198

ระบบโครงข่ายราง

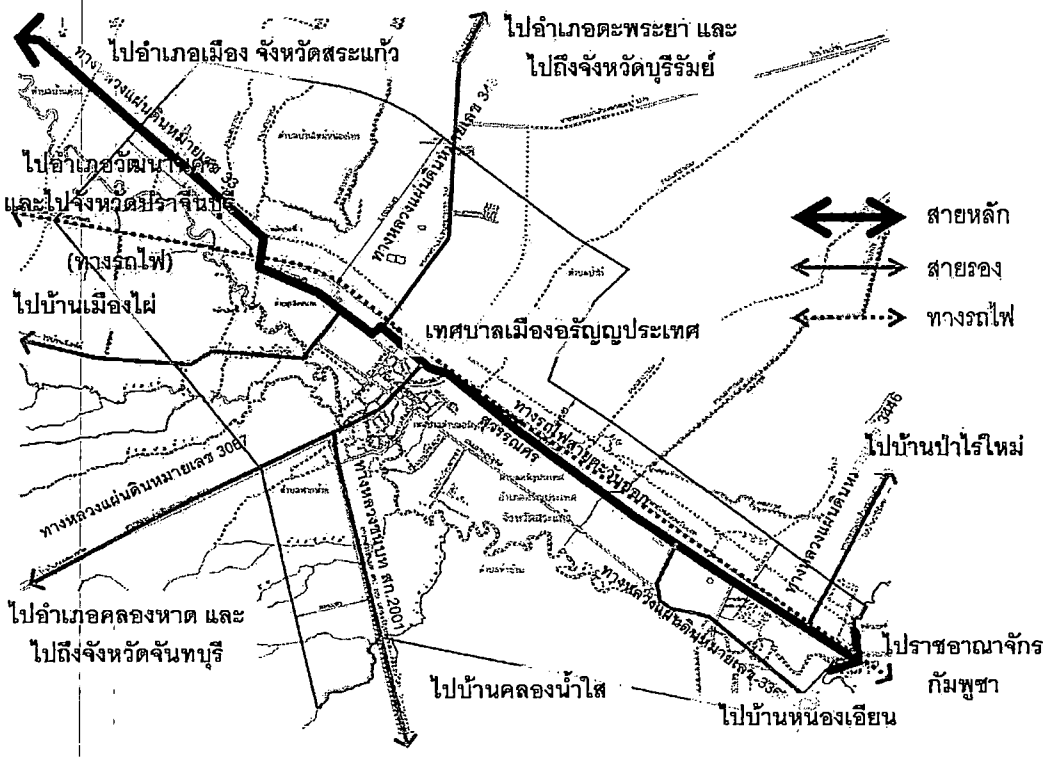
มีระบบโครงข่ายรางเข้าถึงอำเภออรัญประเทศ โดยโครงข่ายดังกล่าวสามารถเชื่อมต่อไปยังกรุงเทพมหานคร และท่าเรือแหลมฉบัง โดยมีเส้นทางผ่านสถานีฉะเชิงเทรา สถานีปราจีนบุรี สถานีกบินทร์บุรี สถานีสระแก้ว และปลายทางสถานีอรัญประเทศ ปัจจุบันมีการเดินรถวันละ 2 ขบวน เวลา 05.55 น. และ 14.00 น. (แนวเส้นทางระบบโครงข่ายรางแสดงในภาพที่ 3.2-1)

ระบบโครงข่ายทางอากาศ

อำเภออรัญประเทศไม่มีสนามบิน แต่จังหวัดสระแก้วมีสนามบินของทหารอากาศ (สนามบินวัฒนานคร) ซึ่งตั้งอยู่ที่อำเภอวัฒนานคร

ภาพที่ 2.3 โครงข่ายคมนาคมบริเวณอำเภออรัญประเทศ

ภาพที่ 2.4 แสดงเส้นทางรถยนต์และรถไฟในเมืองอรัญประเทศ

2.1.5 ลักษณะทางด้านประชากร

1. ขนาดและการกระจายตัวของประชากรปัจจุบัน

จากข้อมูลจำนวนประชากรราษฎร์ จากสำนักบริหารการทะเบียน กรมการปกครอง พบว่า ประชากรในอำเภออรัญประเทศ ปี พ.ศ. 2553 มีจำนวนรวมทั้งในและนอกเขตเทศบาลทั้งสิ้น 84,665 คน เป็นประชากรเพศชาย 42,939 คน เพศหญิง 41,726 คน นอกเขตเทศบาลมีประชากรรวมทั้งสิ้น 68,792 คน มีจำนวนประชากรเพศชาย 34,388 คน เพศหญิง 34,404 คน สำหรับประชากรในเขตเทศบาล ได้แก่ เทศบาลเมืองอรัญประเทศ มีประชากรรวมทั้งสิ้น 15,873 คน เพศชาย 8,551 คน เพศหญิง 7,322 คน ตำบลที่มีประชากรมากที่สุด ได้แก่ ตำบลบ้านใหม่หนองไทร รองลงมา ได้แก่ ตำบลหนองสังข์ และ ตำบลฟากห้วย มีประชากร 9,798 6,869 และ 6,783 ตามลำดับ ส่วนตำบลที่มีจำนวนประชากรน้อยที่สุด ได้แก่ ตำบลทับพริก 3,569 คน ส่วนตำบลท่าข้าม มีจำนวนประชากรทั้งสิ้น 4,783 คน

ขนาดครัวเรือนเฉลี่ย หมายถึง จำนวนประชากรเฉลี่ยต่อครัวเรือนในพื้นที่ศึกษา จำนวนครัวเรือน พบว่า ในภาพรวมของอำเภออรัญประเทศมีจำนวนครัวเรือน ทั้งสิ้น 30,896 ครัวเรือน ขนาดครัวเรือนเฉลี่ยอยู่ที่ 2.7 คน/ครัวเรือน เมื่อพิจารณาพื้นที่ในและนอกเขตเทศบาล เทศบาลเมืองอรัญประเทศมีขนาดครัวเรือนเฉลี่ย 2.9 คน/ครัวเรือน ส่วนพื้นที่นอกเขตเทศบาล มีขนาดครัวเรือนเฉลี่ย 2.7 คน/ครัวเรือน (รายละเอียดดังตารางที่ 3.2-7)

ความหนาแน่นของประชากรในอำเภออรัญประเทศ พบว่า มีค่าความหนาแน่นเฉลี่ยในระดับอำเภอ 115 คน/ตร.กม. เมื่อพิจารณาพื้นที่รายเขตการปกครองพบว่า ในเขตเทศบาลเมืองอรัญประเทศมีค่าความหนาแน่นเฉลี่ยสูงถึง 1,680 คน/ตร.กม. ส่วนพื้นที่นอกเขตเทศบาล มีความหนาแน่นเฉลี่ยเพียง 94 คน/ตร.กม. แสดงให้เห็นว่าพื้นที่ในเขตเมืองในอำเภออรัญประเทศ ได้แก่ เทศบาลเมืองอรัญประเทศ มีจำนวนประชากรกระจุกตัวอยู่มาก และหนาแน่น เนื่องมาจากความเป็นเมืองที่มีกิจกรรมทางการค้า และมีมูลค่าทางเศรษฐกิจสูง

ตารางที่ 2.1 จำนวนครัวเรือนและประชากร อำเภออรัญประเทศ จำแนกรายเขตการปกครอง

อำเภอ/ตำบล	ประชากร (คน)			พื้นที่ (ตร.กม.)	ความหนาแน่น (คน/ตร.กม.)	ครัวเรือน	ขนาดครัวเรือนเฉลี่ย
	ชาย	หญิง	รวม				
อำเภออรัญประเทศ	42,939	41,726	84,665	739.348	115	30,896	2.7
เทศบาลเมืองอรัญประเทศ	8,551	7,322	15,873	9.447	1,680	5,308	2.9
นอกเขตเทศบาล	34,388	34,404	68,792	729.901	94	25,588	2.7

ที่มา : สำนักบริหารการทะเบียน กรมการปกครอง (ข้อมูลปี พ.ศ. 2553)

2.1.6 ระบบสาธารณูปโภค

1. ระบบประปา

ในเขตเทศบาลเมืองอรัญประเทศ และ อบต.รอบ ๆ เขตเทศบาลใช้น้ำประปาจากการประปาส่วนภูมิภาคสาขาอรัญประเทศ มีกำลังการผลิตเฉลี่ยอยู่ที่ 7,200 ลูกบาศก์เมตรต่อวัน โดยใช้น้ำจากอ่างเก็บน้ำบ้านด่านซึ่งรับน้ำมาจากคลองพรหมโหด และมีการนำน้ำประปามาจากการประปา สาขาวัฒนานครเข้ามาเสริมในกรณีที่น้ำดิบไม่เพียงพอ

ส่วน อบต.อื่นๆ ในอำเภออรัญประเทศซึ่งอยู่นอกเขตการให้บริการของ กปภ. ใช้น้ำจากระบบประปาหมู่บ้าน แหล่งน้ำที่ใช้มีทั้งบนดินโดยการขุดสระน้ำเพื่อรองรับน้ำฝน และแหล่งน้ำใต้ดิน บางหมู่บ้านก็มีระบบกรองน้ำแล้วแจกจ่ายตามท่อไปยังครัวเรือน บางหมู่บ้านก็สูบน้ำแล้วจ่ายเลยโดยไม่มีการกรอง การจัดการระบบประปาเป็นหน้าที่ของคณะกรรมการหมู่บ้าน ปัญหาของระบบประปา นอกเขตเทศบาลจะมีปัญหาด้านการขาดแคลนน้ำในหน้าแล้ง และปัญหาด้านคุณภาพน้ำ ได้แก่ น้ำขุ่นในฤดูฝน สนิมเหล็กจากน้ำบาดาล เป็นต้น

2. การจัดการขยะมูลฝอย

ในเขตเทศบาลเมืองอรัญประเทศมีการจัดเก็บขยะไปทิ้งที่พื้นที่สาธารณประโยชน์บ้านคลองลึกกำจัดด้วยวิธีเทกอง ปริมาณขยะในเทศบาลอยู่ที่ 45 ตัน/วัน ทางเทศบาลจัดเก็บได้ร้อยละ 90 ซึ่งเท่ากับ 36 ตัน/วัน ส่วนพื้นที่อื่นๆ นอกเขตเทศบาล การจัดการขยะเป็นหน้าที่ของสมาชิกในแต่ละครัวเรือนจัดการกันเอง ส่วนใหญ่ใช้วิธีเผาในหลุมหรือกองแล้วเผา โดยขยะส่วนใหญ่จะเป็นขยะประเภท ผ้า หนัง ซึ่งเกิดจากสินค้ามือสอง เช่น กระเป๋า เสื้อผ้า และเครื่องแต่งกายอื่นๆ จากตลาดโรงเกลือ

3. การจัดการน้ำเสีย

การจัดการน้ำเสียในอำเภออรัญประเทศยังไม่เป็นรูปธรรมเท่าใดนัก โดยในเขตเทศบาลเมืองอรัญประเทศมีการจัดการน้ำเสีย โดยออกเทศบัญญัติให้บ้านทุกบ้านติดตั้งถังดักไขมันและถังเกรอะเพื่อบำบัดน้ำเสียขั้นต้น โดยน้ำทิ้งภายในเทศบาลจะไหลลงคลองพรหมโหดโดยทางเทศบาลยังไม่มีระบบบำบัดน้ำเสียรวม ส่วนพื้นที่นอกเขตเทศบาลยังไม่มีเทศบัญญัติเกี่ยวกับการจัดการน้ำเสียแต่อย่างใดเนื่องจากมีประชากรเบาบาง

ปัญหาในปัจจุบันคือ น้ำในคลองพรหมโหดมีสภาพเน่าเสีย เนื่องจากน้ำเสียจากเขตเทศบาล น้ำชะขยะจากบ่อขยะ ประกอบกับน้ำเสียย้อนขึ้นมาจากทางกัมพูชา ซึ่งเกิดมาจากบ่อนกาสิโนและโรงแรม โดยจะมีปัญหามากในฤดูแล้ง

4. ไฟฟ้า

ไฟฟ้าที่จ่ายในพื้นที่อำเภออรัญประเทศ อยู่ในความรับผิดชอบของการไฟฟ้าส่วนภูมิภาคอำเภออรัญประเทศ ซึ่งการไฟฟ้าอำเภออรัญประเทศ มีเขตพื้นที่รับผิดชอบ 5 อำเภอ ได้แก่ อำเภออรัญประเทศ อำเภอวัฒนานคร อำเภอคลองหาด อำเภอตาพระยา และอำเภอโคกสูง มีจำนวนผู้ใช้ทั้งหมด 65,967 ราย สถานีไฟฟ้าจำนวน 3 สถานี คือ 1) สถานีไฟฟ้าวัฒนานคร 2) สถานีไฟฟ้า

อรัญประเทศ 3) สถานีไฟฟ้าอรัญประเทศ 2 ซึ่งปริมาณการจ่ายไฟฟ้าก็เพียงพอตามความต้องการของพื้นที่

2.1.7 การท่องเที่ยว

อำเภออรัญประเทศ มีแหล่งท่องเที่ยวที่น่าสนใจมากมาย ทั้งแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ แหล่งท่องเที่ยวทางประวัติศาสตร์และวัฒนธรรม ตลอดจนตลาดโรงเกลือซึ่งเป็นสถานที่ขายสินค้ามือหนึ่งและมือสองขนาดใหญ่ที่มีชื่อเสียงมากแห่งหนึ่งของประเทศไทย และสามารถดึงดูดให้นักท่องเที่ยว เดินทางมายังจังหวัดสระแก้วด้วย โดยสถานที่ท่องเที่ยวที่สำคัญของอำเภออรัญประเทศ มีรายละเอียดดังนี้

1. ปราสาทเขาน้อยสีชมพูเป็นโบราณสถานที่สำคัญของชาติ โดยตัวปราสาทตั้งอยู่ในวัดเขาน้อย (สีชมพู) ตำบลคลองน้ำใส ห่างจากตัวอำเภออรัญประเทศไปทางทิศใต้ประมาณ 12 กิโลเมตร โบราณสถานตั้งอยู่บนยอดเขาน้อยซึ่งเป็นเขาหินปูนสูงจากพื้นประมาณ 130 เมตร มีบันไดทางขึ้น 254 ขั้น แล้วเดินขึ้นต่อไปไม่ไกลก็จะถึงบริเวณตัวปราสาท หรือสามารถไปทางรถ โดยผ่านวัดเขาน้อย (สีชมพู) ไปตามทางอ้อมเขาประมาณ 1 กิโลเมตร แล้วเดินเท้าต่อขึ้นไปอีกประมาณ 250 เมตร สันนิษฐานว่า ปราสาทแห่งนี้สร้างขึ้นในพุทธศตวรรษที่ 12 และมีการบูรณะปฏิสังขรณ์ในพุทธศตวรรษที่ 15 และคงความสำคัญจนถึงพุทธศตวรรษที่ 16 เชื่อว่าเป็นศาสนสถานในศาสนาฮินดู ตัวปราสาทเป็นโบราณสถานไม่ก่ออิฐสอปูน ประกอบด้วยปราสาทก่อด้วยอิฐ 3 หลังคือ ปรางค์ทิศเหนือ ปรางค์องค์กลาง และวิหารทิศใต้ แต่ปัจจุบันคงเหลือเพียงปรางค์องค์กลางเท่านั้นที่ยังคงสภาพค่อนข้างสมบูรณ์ ส่วนปรางค์ทางทิศเหนือและวิหารทิศใต้เหลือเพียงฐานเท่านั้น ต่อมาเมื่อปี พ.ศ. 2478 ปราสาทเขาน้อยได้รับการขึ้นทะเบียนเป็นโบราณสถานแห่งชาติจากกรมศิลปากร และมีการสำรวจขุดพบโบราณวัตถุจำนวนมาก ได้แก่ โบราณวัตถุทำจากโลหะ เครื่องปั้นดินเผา ทับหลังหินทราย 5 ชิ้น และค้นพบแผ่นจารึกบ่งบอกถึงอายุการสร้างปราสาทเรียกว่า จารึกเขาน้อย และทับหลังหินทรายแบบสมโบร์ไพรกุก อายุประมาณพุทธศตวรรษที่ 12 ศิลาจารึกระบุมหาศักราช 559 ตรงกับ พ.ศ.1180 ซึ่งเป็นจารึกที่ระบุศักราชเก่าที่สุดในประเทศ โบราณวัตถุต่างๆที่ได้จากการขุดค้น ปัจจุบันเก็บรักษาและตั้งแสดงอยู่ที่พิพิธภัณฑสถานแห่งชาติจังหวัดปราจีนบุรี นอกจากนี้ ปราสาทเขาน้อยสีชมพูยังปรากฏอยู่ในภาพสัญลักษณ์ประจำจังหวัดสระแก้วอีกด้วย

สำนักหอสมุดกลาง พระจอมเกล้าลาดกระบัง

ภาพที่ 2.5 ปราสาทเขาน้อยสีชมพู

2. ปราสาทเมืองไผ่ เป็นโบราณสถานที่ก่อสร้างด้วยอิฐศิลาแลง ปัจจุบันพังทลายจนไม่มีเค้าโครงเดิมให้เห็น นับเป็นโบราณสถานที่เก่าแก่ และทรงคุณค่าอีกแห่งหนึ่งของอำเภออรัญประเทศ

3. ศาลเจ้าพ่อหลักเมือง ศาลหลักเมืองสร้างขึ้นในปี พ.ศ. 2375 เป็นที่เคารพสักการะ ของประชาชนในจังหวัดสระแก้ว

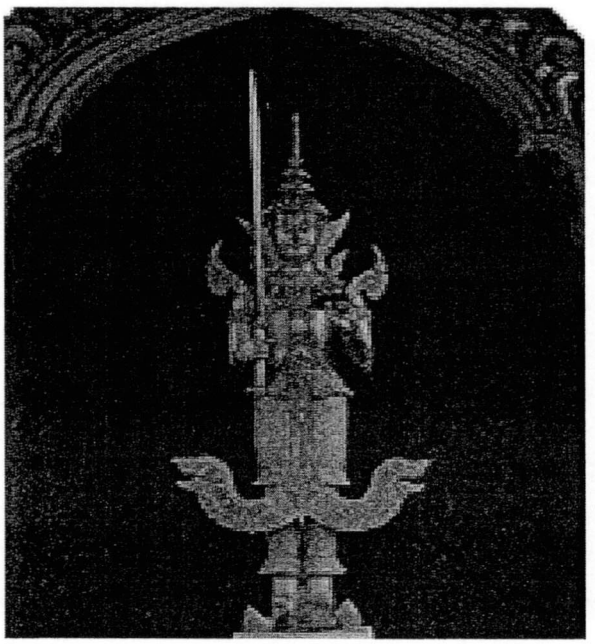
4. ประตูชัยอรัญประเทศ สร้างขึ้นเมื่อวันที่ 22 สิงหาคม พ.ศ. 2482 โดยกรมยุทธโยธาทหารบกได้ระดมกำลังทหารช่างทำการสร้างทั้งกลางวันและและกลางคืนตลอด 24 ชั่วโมง แล้วเสร็จภายใน 29 วัน เสร็จเมื่อวันที่ 19 กันยายน พ.ศ. 2482

5. สถานีรถไฟอรัญประเทศ สร้างเสร็จเมื่อวันที่ 8 พฤศจิกายน พ.ศ. 2469 เป็นสถานีแห่งประวัติศาสตร์ของท้องถิ่นเป็นสถานที่ร่วมสมัยในยุครถจักรไอน้ำเฟื่องฟูจนถึงรถจักรหัวลากดีเซลหลักฐานที่ยังคงหลงเหลือคือหอเหล็กเติมน้ำให้หัวรถจักรในบริเวณใกล้เคียง สถานีรถไฟอรัญประเทศตั้งอยู่ที่ ตำบลอรัญประเทศ อำเภออรัญประเทศ จังหวัดสระแก้ว เป็นสถานีรถไฟชั้น 2 ของทางรถไฟสายตะวันออก

6. พระสยามเทวาธิราชจำลอง ตั้งอยู่หน้าสถานีตำรวจภูธรอำเภออรัญประเทศ มีความสูง 1.29 เมตร เป็นรูปจำลองพระสยามเทวาธิราช สร้างโดยพระอุทัยธรรมธารี เจ้าอาวาสวัดป่ามะไฟ เมื่อ

128752

ปี พ.ศ. 2518 ต่อมาราษฎรได้ร่วมกันสร้างบุษบกเป็นที่ประทับ โดยประกอบพิธีวางศิลาฤกษ์ เมื่อวันที่ 20 ธันวาคม 2528 เนื่องจากมีเหตุการณ์ชายแดนด้านอรัญประเทศ ทางกัมพูชามีการรบกันเป็นเวลานานกว่า 7 ปี พระครูอุทัยธรรมวารี จึงได้มอบพระสยามเทวาธิราชจำลอง ให้กับจังหวัดปราจีนบุรี (ในขณะนั้น) และได้อัญเชิญไปประดิษฐาน ณ ชายแดน เพื่อป้องกันภัยให้แก่ทหาร ตำรวจ พลเรือนและประชาชนให้พ้นภัยสงคราม ในปัจจุบันพระสยามเทวาธิราชเป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์คู่บ้านคู่เมืองของชาวอำเภออรัญประเทศและชาวจังหวัดใกล้เคียง

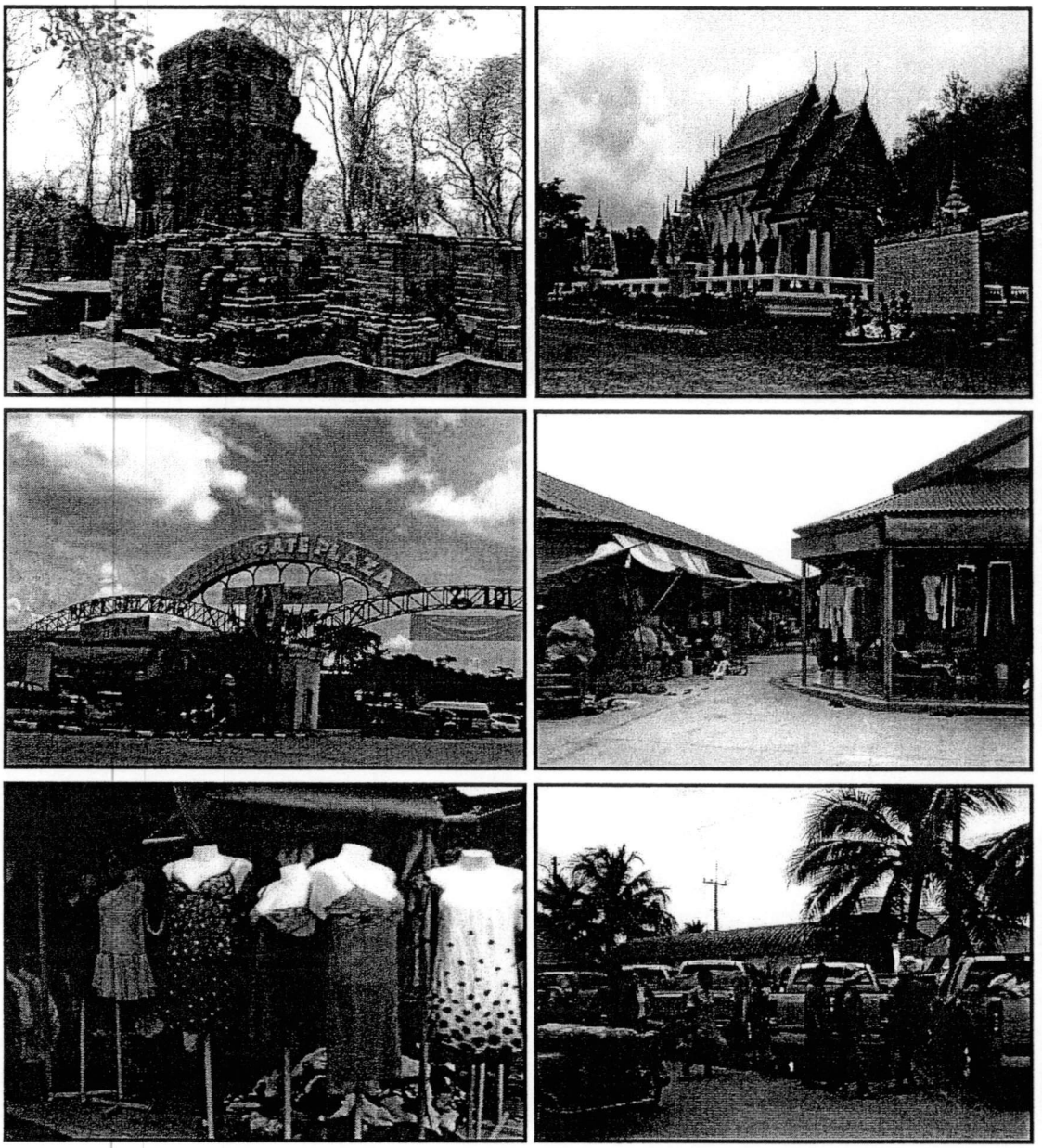

ภาพที่ 2.6 รูปถ่ายพระสยามเทวาธิราชจำลอง

7. ตลาดชายแดนโรงเกลือ ตลาดชายแดนบ้านคลองลึกหรือ ตลาดโรงเกลือ เป็นตลาดการค้าชายแดนที่ใหญ่และสำคัญที่สุด ร้านค้าในตลาดสร้างเป็นแบบโรงเรือนแบ่งเป็นห้อง ๆ สินค้าส่วนใหญ่มาจากหลายแห่ง ได้แก่ กัมพูชา จีน เกาหลี ฮ่องกง หรือเป็นสินค้าของไทย บรรยากาศการค้าชายแดนเริ่มต้นตั้งแต่เวลาประมาณ 7.00 นาฬิกา สินค้าที่จำหน่ายมีหลายประเภท ได้แก่ เครื่องทองเหลือง เครื่องเคลือบ เครื่องกระเบื้อง ถ้วยชาม เสื้อผ้า รองเท้า ผ้าม่าน เครื่องใช้ไฟฟ้าจากประเทศรัสเซียเครื่องจักสาน ปลาแห้ง สินค้าบางประเภทเป็นของใหม่และของมือสองที่มีคุณภาพ ปัจจุบันตลาดโรงเกลือได้ขยายพื้นที่ให้มีขนาดใหญ่ขึ้นเพื่อรองรับความต้องการของผู้จำหน่ายและผู้ซื้อ ประกอบด้วยตลาด 5 ตลาด ได้แก่ ตลาดโรงเกลือเดิม ตลาดเดชไทย ตลาดเทศบาล 2 ตลาดเบญจวรรณ และตลาดโกลเด้นเกต โดยมีร้านค้ามากกว่า 3,000 ร้าน โดยนักท่องเที่ยวสามารถเดินเลือกชมสินค้าหรือเช่าจักรยานปั่นชมสินค้า เนื่องจากพื้นที่มีบริเวณกว้างขวาง

นอกจากนี้ บริเวณด่านตรวจคนเข้าเมืองอรัญประเทศ อำเภออรัญประเทศ เป็นจุดผ่านแดนที่มุ่งสู่อารยธรรมขอมสิ่งมหัศจรรย์ 1 ใน 7 ของโลก นักท่องเที่ยวที่ต้องการจะเดินทางไปสัมผัสสิ่ง

มหัศจรรย์ของโลก รวมทั้งอารยธรรมและวิถีชีวิตคนกัมพูชา มีบริษัทนำเที่ยวของคนไทยที่บริการนำเที่ยวเส้นทางสระแก้ว-นครวัด นครธมซึ่งเป็นจุดที่สะดวกและประหยัดที่สุดด้วย

ภาพที่ 2.7 สถานที่ท่องเที่ยวของอำเภออรัญประเทศ

หมายเหตุ : แถวที่ 1 ปราสาทเขาน้อย (สีชมพู) และวัดเขาน้อย (สีชมพู)

แถวที่ 2 และ 3 บรรยากาศแผงค้าในตลาดโรงเกลือ

2.2 ลักษณะทั่วไปของย่าน

อัญชลี ชาติวิวัฒนาการ (2540 : 15) กล่าวถึงลักษณะทั่วไปของย่านว่า

2.1.1 สภาพอาคาร อาคารทั้งหลายมีความแตกต่างกัน เช่น อายุอาคาร มีทั้งอาคารใหม่และอาคารเก่า ความสูงอาคาร ตั้งแต่ชั้นเดียวจนถึงหลายชั้น วัสดุอาคาร ทั้งวัสดุชั่วคราวและวัสดุถาวร รวมทั้งความแข็งแรงที่แตกต่างกันตลอดจนอายุการใช้งานต่าง ๆ

2.1.2 รูปแบบร้านค้า มีความพยายามปรับปรุงเปลี่ยนแปลงให้สามารถบริการประชาชนได้ตามยุคสมัยตามความนิยม ขณะที่เกิดร้านค้าแบบใหม่บริการคนกลุ่มหนึ่ง ร้านค้าแบบเก่าก็ยังคงอยู่ให้บริการคนอีกกลุ่มหนึ่ง เช่น ตลาดสดกลางแจ้ง ตลาดสดเทศบาล ซึ่งเป็นอาคาร ห้องแถว ตึกแถว Super Market และ Department Store เป็นต้น

2.1.3 ประเภทร้านค้า ในเมืองจะมีร้านค้าทุกประเภทตามความต้องการของชุมชน ทั้งสินค้าจำเป็นประจำวัน สินค้าฟุ่มเฟือย สินค้าราคาถูกราคาแพง สินค้าบริการ เมืองยิ่งมีขนาดใหญ่ก็ยิ่งจะมีประเภทของร้านค้ามากยิ่งขึ้น

2.1.4 จำนวนร้านค้า ในเมืองจะมีร้านค้าจำนวนมาก ร้านค้าขายสินค้าชนิดเดียวกันอาจมีจำนวนหลายร้าน เช่น ในศูนย์การค้าขนาดใหญ่จำเป็นจะต้องมี Department Store มากกว่า 1 แห่ง นอกจากนั้นจำนวนร้านค้าจะเพิ่มขึ้นตามอัตราการเพิ่มของประชากรในเขตอิทธิพลการค้าซึ่งศูนย์การค้าขนาดใหญ่กว่า และจะมีขอบเขตอิทธิพลไกลกว่าด้วย

2.1.5 การใช้ที่ดิน เมืองมักมีลักษณะการใช้ที่ดินที่ปะปนกันในระหว่างกิจกรรมต่าง ๆ เช่น ค้าขาย พักอาศัย สำนักงาน อุตสาหกรรมขนาดเล็ก เป็นต้น

2.3 กิจกรรมในย่านการค้า

อัญชลี ชาติวิวัฒนาการ (2540 : 82-84) กล่าวถึงลักษณะกิจกรรมในย่านว่า

2.2.1 ลักษณะการเดินของคน ลักษณะการเดินของคนบนทางเท้าในพื้นที่ย่านการค้าใจกลางเมือง ส่วนมากจะเป็นการเดินสวนกันไปมา มีรัศมีการเดินประมาณ 100 เมตร และสามารถเดินได้อย่างทั่วถึงโดยไม่ลำบาก ทั้งยังเป็นการออกกำลังกาย รวมทั้งยังเป็นการผ่อนคลายอารมณ์ที่ดีมาก โดยสามารถจำแนกออกได้เป็น 4 ประเภทดังนี้

2.2.1.1 เดินติดต่อระหว่างส่วนต่าง ๆ ในย่าน การเดินติดต่อระหว่างส่วนต่าง ๆ ในย่านการค้า เป็นการเดินที่มักจะเกิดขึ้นระหว่างป้ายรถประจำทาง หรือระหว่างร้านค้า ดังนั้นจึงไม่ได้ซื้อสินค้าและเป็นการเดินที่มีความเร็วสูงพอสมควร

2.2.1.2 การเดินชมสินค้าเพื่อเลือกซื้อสินค้า การเดินชมสินค้าเพื่อเลือกซื้อสินค้าการเดินชนิดนี้ควรส่งเสริมให้เกิดมากที่สุด มักเป็นการเดินที่ค่อนข้างช้า มีการหยุดการเลี้ยวบ่อย ๆ ถ้า

ทางเท้ามีขนาดไม่กว้างพอกับการเดินสัญจรไปมา การเดินของคนกลุ่มนี้ก็จะเป็นอุปสรรคกับการเดินของคนกลุ่มแรก

2.2.1.3 การเดินหลังจากการซื้อสินค้า การเดินหลังจากการซื้อสินค้าการเดินของคนกลุ่มนี้จะมีการใช้พื้นที่มากกว่าการเดินของคนกลุ่มอื่น ๆ เนื่องจากมีการถือสินค้าที่ไปจับจ่ายซื้อมาจากย่าน อาจจะถือมือเดียวหรือสองมือก็ได้

2.2.1.4 การยืนรอรถประจำทาง การยืนรอรถประจำทาง – การเดินของคนกลุ่มนี้อาจจะมีการวิ่งไปด้วย เช่น การวิ่งขึ้นรถประจำทาง ส่วนคนที่ยืนรอรถนั้นจะยืนอยู่กับที่บนทางเท้า จึงนับว่าเป็นการกีดขวางทางเดินของคนกลุ่มที่สัญจรไปมาบนทางเท้า

การแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้น คือการเพิ่มขนาดทางเท้าให้กว้างขึ้น หรือเปลี่ยนแนวทางเดินของคนในกลุ่มต่าง ๆ ไปบ้าง เช่น การรอรถประจำทางบนทางเท้าในบริเวณริมถนน การเลือกซื้อสินค้าและการติดต่อระหว่างบริเวณส่วนต่าง ๆ ของย่านการค้าให้ใช้ทางเท้าภายในที่จัดทำขึ้นใหม่ในย่านเป็นต้น

2.2.2 หาบเร่แผงลอย ในบริเวณทางเดินเท้าริมถนนในบริเวณที่มีคนเดินสัญจรไปมามาก ๆ มักจะมีปัญหาของหาบเร่แผงลอยในบริเวณนั้นเสมอ ทั้งปัญหาที่เกิดโดยเจ้าของร้านเองที่ตั้งสินค้ายื่นล้ำออกมาในแนวทางเดินเท้า เพราะร้านค้าเหล่านี้มีลักษณะแบบตึกแถวทำให้สินค้าภายในร้านค้าอยู่ลึกไม่สะดวกในการค้าขาย รวมทั้งยังมีผู้ค้าขายสินค้าอื่น ๆ ทำการค้าโดยการวางสินค้าเกะกะบนทางเท้าอีกด้วย ทำให้มีทางเดินเหลือเพียงเล็กน้อยและเดินทางไม่สะดวกบางครั้งต้องลงไปเดินในบริเวณของช่องทางเดินรถ ทำให้การสัญจรบนถนนติดขัดและอาจเกิดอันตราย

2.2.3 การขนถ่ายสินค้าบนทางเท้า เนื่องมาจากในย่านมีการขนถ่ายสินค้าทั้งขาเข้า-ขาออก และมีการใช้ทางเท้าในบริเวณหน้าร้านค้าโดยใช้เป็นที่ขึ้นลงสินค้าก่อนเข้าร้าน ทำให้เกิดปัญหาการกีดขวางการสัญจรของคนที่เดินไปมาบนทางเท้า ทำให้ทางเท้าแคบลงไม่มีพื้นที่เหลือให้เดิน บางครั้งต้องลงไปเดินบนถนนอาจก่อให้เกิดอันตรายถึงชีวิตได้ ทำให้ทางเท้าต้องมีหลายหน้าที่นอกจากทำหน้าที่เป็นทางเดินเท้าเท่านั้น

2.4 ปัญหาทั่วไปในย่าน

อัญชลี ชาติวิวัฒนาการ (2540 : 16 - 19) กล่าวถึงปัญหาทั่วไปในย่านว่า

2.4.1 ปัญหาทางด้านเศรษฐกิจ

2.4.1.1 ปัญหาอาคาร เนื่องจากเป็นย่านการค้าให้ผลตอบแทนทางเศรษฐกิจสูง อาคารสูงจึงพยายามที่จะเข้ามาอยู่ในบริเวณเดียวกัน ทำให้ที่ว่างหมดไป ขาดบริเวณพักผ่อนนันทนาการ นอกจากนั้นเมื่อพื้นที่ไม่เพียงพอกับความต้องการจึงมีราคาแพง และต้องสร้างอาคารขึ้นทางแนวตั้ง ยิ่งเป็นการเพิ่มความหนาแน่นให้แก่ย่านมากขึ้น

2.4.1.2 ปัญหาประชากร ประชากรส่วนหนึ่งมีความต้องการที่จะอาศัยอยู่ในเมือง เพราะในเมืองเป็นแหล่งงานที่มีผลตอบแทนที่สูงกว่าอาชีพในชนบท และเมืองมีกิจกรรมหลายแบบให้เลือก

2.4.2 ปัญหาทางด้านสังคม

2.4.2.1 ปัญหาอาชญากรรม เนื่องจากเมืองมีปัญหาการว่างงาน ชีวิตของคนเต็มไปด้วยการแข่งขัน และสภาพแวดล้อมอำนวย เช่น การมีตรอกเล็กแคบระหว่างอาคาร ทำให้เกิดปัญหาอาชญากรรมได้ง่าย

2.4.2.2 ปัญหาอัคคีภัย ปัญหานี้มักเกิดจากการก่อสร้างด้วยไม้ทำให้มีโอกาสที่จะเป็นต้นเพลิงได้ง่าย เมื่อเกิดอัคคีภัยขึ้นบางครั้งทางเข้าแคบหรืออาคารสูงเกินไป ทำให้เจ้าหน้าที่ดับเพลิงทำงานลำบาก

2.4.2.3 ปัญหาหาบเร่แผงลอย ทุกคนในเมืองโดยเฉพาะคนที่ยากจนต้องพยายามหารายได้ ทำให้เกิดหาบเร่แผงลอย และไม่มีองค์กรใด ๆ มาสนับสนุนช่วยเหลือ ก็ต้องอาศัยบาทวิถีเป็นย่านการค้า ทำให้เกะกะกีดขวางทางเดิน เกิดขยะเศษอาหาร

2.4.2.4 ปัญหาจากการลงทุนของเอกชนสร้างปัญหาให้รุนแรงขึ้นในการทำโครงการเพื่อทำการค้าในย่านการค้าเก่าโดยเจ้าของที่ดินหรือนักการลงทุนเอกชนรายย่อยส่วนมากนักลงทุนจะต้องใช้ที่ดินของตนเป็นพื้นที่ค้าขายทั้งหมด จึงละเลยสิ่งที่จำเป็นในการออกแบบเบื้องต้น เช่น ไม่มีการจัดเตรียมพื้นที่สำหรับจอดรถ ทางเดินของคนทั่วไป รวมทั้งที่ว่างที่พักผ่อนหย่อนใจ ให้แก่คนในชุมชนนั้นเป็นต้น

2.4.2.5 ปัญหาจากส่วนประกอบของย่าน เนื่องมาจากส่วนประกอบของย่านยังให้บริการแก่ประชาชนได้ไม่เพียงพอ เช่น ทางเท้า และถนนแคบ เพราะมีการออกแบบไว้เพื่อรองรับคนและยานพาหนะที่มีจำนวนน้อย ความหนาแน่นต่ำ หรือบริการอื่น ๆ เช่น ประปา ไฟฟ้า โทรศัพท์ โรงเรียน ห้องสมุด เป็นต้น

2.4.3 ปัญหาทางด้านสภาพแวดล้อม

2.4.3.1 ปัญหายานพาหนะ ระบบยวดยานพาหนะที่มีการเปลี่ยนแปลงไปตามความก้าวหน้าของเทคโนโลยีตั้งแต่ความเร็วต่ำไปจนถึงความเร็วสูง ตั้งแต่ขนาดเล็ก เช่น จักรยาน จนถึงขนาดใหญ่ เช่น รถยนต์ รถบรรทุก รถทัวร์ จะมีจะมีจำนวนเพิ่มขึ้นตามความต้องการของการใช้ที่ดินที่มีความจำเป็นและมีการเพิ่มขึ้นตามจำนวนประชากร รถส่วนตัว รถประจำทาง และรถรับจ้าง นอกจากนั้นการเดินทางในเมืองมักมีระยะสั้น ๆ ส่วนมากมักต่ำกว่า 1 ไมล์ คนจึงชอบใช้รถส่วนตัวมากกว่า ทำให้มีจำนวนพาหนะวิ่งอยู่ในเมืองเป็นจำนวนมาก ซึ่งเป็นสาเหตุที่ก่อให้เกิดปัญหาอากาศเสีย เสียงดัง การขาดที่จอดรถ ทำให้ต้องจอดรถบริเวณริมถนน ถนนจึงแคบลง ยิ่งเป็นการเพิ่มปัญหาการจราจรให้หนักยิ่งขึ้น

2.4.3.2 ปัญหาประชากร เมื่อเมืองมีกิจกรรมหลายแบบ ทำให้คนเข้ามาอยู่ในเมืองมากขึ้น สิ่งอำนวยความสะดวกและบริการต่าง ๆ ที่มีอยู่ไม่เพียงพอ ทำให้เกิดปัญหาความเสื่อมโทรมอยู่ทั่วไปในบริเวณกลางเมือง

2.4.3.3 ปัญหาสภาพอาคารทรุดโทรมไม่น่าดู การพัฒนาย่านศูนย์กลางเมืองใช้เวลานาน จึงมีทั้งอาคารเก่าและอาคารใหม่ อาคารบางส่วนเก่า และมีสภาพทรุดโทรมมากหรืออาคารยังไม่หมดสัญญาเช่า หรือเช้งกรรมสิทธิ์ จึงไม่อาจรื้อถอนได้โดยง่าย ทำให้สภาพส่วนรวมไม่น่าดู นอกจากนั้น บางครั้งอาคารเหล่านี้ยังทำให้เสียบรรยากาศของอาคารที่มีความสำคัญ หรือมีความสวยงาม

2.4.3.4 ปัญหาสภาพแวดล้อม การที่มีประชากรจำนวนมากและเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ ทำให้มีขยะเพิ่มมากขึ้น ถ้าระบบการเก็บขยะมีการขยายตัวไม่ทัน จะทำให้เกิดการสะสมของกองขยะและมีกลิ่นเน่าเหม็น รวมทั้งปัญหาการระบายน้ำของชุมชน เช่น ขนาดของท่อระบายน้ำ การระบายน้ำไม่ทันเมื่อฝนตกทำให้เกิดน้ำท่วม น้ำขัง เน่าเหม็น รวมทั้งการที่ไม่มีทางระบายน้ำออกสู่ท่อระบายน้ำสาธารณะ

2.4.4 ปัญหาการสร้างอาคารพาณิชย์ในเขตที่ต่อเนื่องกับกลุ่มร้านค้าเดิมเพื่อการขยายตัว

เกิดขึ้นเมื่อกลุ่มร้านค้าเก่าเกิดความแออัด และไม่สามารถขยายตัวภายในอาคารกลุ่มเก่าได้ อาจเนื่องมาจากอาคารยังไม่หมดสัญญาเช่า หรือยังค้าขายได้ดีอยู่ จึงได้สร้างอาคารตึกแถวให้ต่อเนื่องไปกับกลุ่มร้านค้าเก่าไปตามแนวถนนเดิม อาจเป็นจำนวนหลายสิบห้องหรือเว้นระยะบางแปลงที่ต้องการเก็บไว้เก็งกำไร ทั้งนี้อาคารที่เกิดจะมีเฉพาะถนนสายหลักที่เทศบาลได้ก่อสร้างไว้เท่านั้น เพราะ มีโอกาสในการประหยัดต้นทุนในการก่อสร้างและการขายที่ดินได้ในราคาแพง เมื่อมีการขยายตัวในลักษณะนี้ต่อเนื่องจนถึงปัจจุบัน ก็จะเกิดตึกแถวเสริมตามจุดต่าง ๆ ในพื้นที่จนเต็มถนน จึงเป็นสาเหตุให้เกิดปัญหานี้ขึ้น

2.4.4.1 ปัญหาถนนของเทศบาลใช้ประโยชน์ได้ไม่เต็มที่ เนื่องจากมีอาคารอยู่ริมถนนทั้งสองฟากจนเต็ม และไม่มีการเตรียมพื้นที่ที่สำหรับใช้งานพิเศษของในแต่ละอาคารถนนและทางเท้าจึงเป็นส่วนหนึ่งในการใช้งานของอาคารเหล่านี้ เช่น มีการใช้งานเป็นที่จอดรถของลูกค้าหรือเจ้าของร้าน การใช้งานเป็นที่จอดรถบรรทุกสินค้าของร้านค้าส่ง การใช้งานทางเท้าเป็นที่กองของสินค้า รวมทั้งมีการใช้งานเป็นที่จอดรถที่กำลังซ่อม เป็นต้น คนส่วนน้อยพวกนี้จะได้ประโยชน์ส่วนใหญ่ในขณะที่คนส่วนใหญ่นั้นประสบความยุ่งยากในการใช้งานในพื้นที่ ซึ่งนับเป็นสิ่งที่ไม่ถูกต้องอย่างยิ่ง

2.4.4.2 การเพิ่มปัญหาการสัญจรในย่าน การขยายตัวไปตามยาวทำให้ย่านขยายตัวไกลออกไปทุกที ในบางช่วงไกลเกินที่จะเดินถึงได้โดยสะดวก ทำให้จำเป็นที่จะต้องใช้รถยนต์และพาหนะต่าง ๆ นอกจากนั้นการขยายตัวตามยาวของย่านทำให้คนต้องเดินไปบนทางเท้าซึ่งขนาน

ไปกับถนนที่มีการจราจรมาก ทำให้คนมักไม่อยากที่จะเดินก่อให้เกิดความต้องการที่จะใช้พาหนะในการเดินทางจึงเป็นการเพิ่มปัญหาการจราจร รวมทั้งเป็นการสิ้นเปลืองน้ำมัน และก่อให้เกิดมลภาวะเพิ่มขึ้นอีกด้วย

2.4.4.3 ไม่ได้ผลทางด้านการขายปลีก การขยายตัวตามยาวในลักษณะตึกแถวมักไม่ได้สร้างบรรยากาศใหม่ ๆ ในการค้าและซื้อขายสินค้า เช่น ไม่มีบริการที่จอดรถ ไม่สามารถดึงดูดลูกค้า ร้านค้าส่วนใหญ่เป็นตึกแถวขายสินค้าเหมือน ๆ กันกับย่านการค้าเก่าและมีสินค้าน้อย จึงไม่อาจดึงดูดลูกค้าจากร้านค้าเก่าแบบเดียวกันที่อยู่ในทำเลที่ดีกว่า ซึ่งมีลูกค้าขาประจำมากว่าร้านค้าดังกล่าวจึงไม่ได้รับความนิยมจากลูกค้า บริเวณเก่าที่เคยหนาแน่นแออัดก็ยิ่งจะแออัดยิ่งขึ้น บริเวณร้านค้าใหม่ที่เกิดขึ้นนั้นไม่สามารถช่วยกระจายแออัดได้ จึงทำให้เกิดความสูญเสียในการลงทุน และสูญเสียโอกาสในการใช้พื้นที่ดังกล่าวไปทำอย่างอื่นที่ได้ผลมากกว่า

2.5 แนวความคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการวางผังปรับปรุงย่าน

อัญชลี ชาติวิวัฒนาการ (2540 : 30 - 31) ได้ให้แนวความคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการวางผังปรับปรุงย่านดังนี้

2.5.1 ข้อควรรู้ในการบูรณะฟื้นฟู (Redevelopment) ในเชิงพาณิชยกรรม

2.5.1.1 ควรมีการแยกการสัญจรของคนที่เดินเท้ากับการสัญจรของรถยนต์ ออกจากกัน และจัดพื้นที่ให้เพียงพอสำหรับคนเดินเท้าด้วย เช่นที่เมือง Plymouth และ Exeter Kassel เป็นต้น

2.5.1.2 ควรมีการแยกเส้นทางการจราจรสายหลักของเมืองออกจากเส้นทางสายอื่น ๆ โดยควรมีการก่อสร้างทางเพิ่มเติมเพื่อช่วยรองรับการจราจรที่คับคั่งจากถนนสายหลัก เช่น การก่อสร้างถนนสายวงแหวนรอบในเพิ่มขึ้น ในขณะเดียวกันก็ควรจัดเพิ่มที่จอดรถให้เพียงพอกับจำนวนของรถยนต์ด้วย

2.5.1.3 ในส่วนที่เกี่ยวกับร้านค้า ควรจัดให้มีทางเข้าหลักและทางเข้ารอง (Service) เพื่อใช้ในการขนส่งสิ่งของต่าง ๆ ได้สะดวก ซึ่งเป็นสิ่งที่จำเป็นอย่างยิ่งในร้านค้า

2.5.1.4 ทางเดินที่มีหลังคาคลุม (Covered Footway) ควรจัดทางเดินให้กว้างเพียงพอไม่แคบจนเกินไป และสามารถกำบังแดด ลม ฝน ได้พร้อม ๆ กัน

2.5.1.5 บรรยากาศและทัศนวิสัย มุมมองของเมือง มีความน่าเบื่อ ไม่สดใสนั้นอาจเป็นผลมาจากการใช้สิ่งก่อสร้างและสถาปัตยกรรมในเมืองที่น่าเบื่อ ซ้ำซากซึ่งจะทำให้ผู้คนที่อยู่ในเมือง ไม่พอใจต่อลักษณะภาพลักษณ์ของเมืองก็ได้

2.5.1.6 พื้นที่ที่ได้รับการปรับปรุงฟื้นฟู ควรจะได้รับการออกแบบวางแผนอย่างระมัดระวัง จะทำให้พื้นที่พาณิชยกรรมในโครงการนี้มีมูลค่าเพิ่มมากขึ้นกว่าเดิม ทำให้มีมุมมองและ

บรรยากาศของเมืองที่น่าสนใจ ตลอดจนการเดินทางสัญจรโดยรถยนต์และทางเดินเท้าจะมีบริเวณที่ติดต่อกันได้ทั่วถึงกว้างขวางและสะดวกมากขึ้น

2.5.1.7 การบูรณะฟื้นฟูเมืองในบริเวณพื้นที่ที่เป็นแหล่งพาณิชยกรรมที่เสื่อมโทรม เราไม่ควรคำนึงถึงแต่ความต้องการของนักวางแผนเท่านั้น แต่ควรจะต้องคำนึงถึงการสงวนรักษาและอนุรักษ์ สิ่งต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในพื้นที่ศูนย์กลางเมืองนั้นไว้ด้วย ในฐานะที่เมืองในบริเวณนี้เคยเป็นหัวใจหลักที่สำคัญของเมือง

2.6 ข้อพิจารณาในการปรับปรุงย่าน

Kevin Lynch. (อ้างใน จีรนันทน์ ฟองดาว. 2546 : 12-13)

2.6.1 จินตภาพของย่าน เป็นการเสริมลักษณะของย่านให้มีความชัดเจนมากขึ้น

2.6.1.1 ควบคุมประเภทของการใช้ที่ดิน

2.6.1.2 ควบคุมรูปแบบของสถาปัตยกรรม (ความสูง, สีสันและวัสดุที่ใช้)

2.6.1.3 ควบคุมความหนาแน่น (Far, ระยะถอยร่น)

2.6.1.4 ควบคุมรูปแบบของป้ายและสิ่งก่อสร้างอื่น ๆ

2.6.2 การแก้ปัญหาระบบของการจราจร เน้นเฉพาะบริเวณที่มีปัญหาของระบบการสัญจร ทางรถยนต์และทางเท้า เช่น

2.6.2.1 ปรับระบบการสัญจรของรถยนต์ (One way) แบ่งการใช้งาน

2.6.2.2 ยกเลิกถนน เปลี่ยนมาเป็นทางเดินเท้าเหมาะที่จะใช้กับย่านหรือบริเวณที่มีคุณค่าและมีความสวยงามของพื้นที่

2.6.2.3 ยอมให้ผ่านเฉพาะรถขนส่งมวลชน

ทั้งนี้การแก้ไขระบบของการสัญจรที่กล่าวมาแล้ว ควรคำนึงถึงเงื่อนไขที่สำคัญ คือ

1. การคำนึงถึงเหตุฉุกเฉินโดยเฉพาะกรณีปิดถนนเพื่อเป็นทางเข้า
2. ความร่วมมือของผู้อยู่อาศัย
3. การส่งเสริมกิจกรรม

2.7 การศึกษาการเข้าถึงของโครงการ

(Kevin Lynch. อ้างใน จีรนันทน์ ฟองดาว. 2546 :13-23) กล่าวว่า

2.7.1 Using exsting links

การเชื่อมต่อของพื้นที่จะพิจารณาจากการเชื่อมต่อระหว่างพื้นที่ไปยัง City ได้โดยตรง การพิจารณาจะเลือกเส้นทางที่ Connect ได้โดยตรงที่สุด และการเชื่อมต่อระหว่างพื้นที่กับ Local surrounding ต้องสามารถติดต่อได้สะดวกโดยพิจารณาจากเส้นทางที่สามารถเชื่อมต่อได้มากที่สุด

2.7.2 Design the street/block system

เมื่อได้เส้นทางที่สามารถติดต่อกับ City และ Local surrounding ได้เรียบร้อย ขั้นตอนต่อไปคือ การกำหนดเส้นทางในพื้นที่ รวมถึงการเชื่อมต่อกับแนวถนนเดิม (Existing public routes) การเช็คขนาดของ Block ถนนต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น แต่ถ้ามีระยะห่างมากเกินไป ควรทำการออกแบบทางสัญจรย่อย เพื่อลดขนาดของ Block ให้เล็กลง

2.7.3 Street types and junction design

ขั้นตอนต่อไป คือการแบ่งประเภทของถนนในพื้นที่ และการคาดการณ์ปริมาณการจราจรของยานพาหนะที่จะเกิดขึ้นจากกิจกรรมต่าง ๆ เพื่อกำหนดขนาดของถนนที่เหมาะสมและสุดท้ายคือการออกแบบทางแยกโดยคำนึง Spacing ที่เหมาะสมของทางแยกต่าง ๆ รวมถึงมุมมองเพื่อความปลอดภัย (Keep clear) ในทางแยกนั้น ๆ

2.7.4 Variety

ในบทที่ผ่านมาได้กล่าวถึง วิธีการจัดที่ดินที่มีพื้นที่ขนาดใหญ่ ด้วยการตัดเส้นทางคมนาคมให้เข้าถึงพื้นที่ทำให้ทุกพื้นที่สามารถใช้ประโยชน์ได้ ซึ่งวิธีการดังกล่าวจะก่อให้เกิดประโยชน์ และจำเป็นต้องพิจารณาถึงปัจจัย “ความหลากหลาย” Variety ประกอบด้วย

ความหลากหลายที่เกิดขึ้นเป็นปัจจัยที่กดดันให้นักออกแบบชุมชนเมือง ต้องตอบคำถามและสามารถออกแบบพื้นที่ ให้สนองตอบต่อความต้องการได้ครบถ้วน เพื่อจะได้ไม่เกิดปัญหาขึ้นภายหลัง วิธีที่ช่วยส่งเสริมให้เกิดความหลากหลายนั้น สามารถปฏิบัติได้ดังนี้

2.7.4.1 กำหนด Block structure ซึ่งถือเป็นจุดเริ่มต้นของพัฒนา

2.7.4.2 พิจารณาถึงความเหมาะสมของการใช้งาน รวมถึงความต้องการ (Demand) และการกำหนดสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ

2.7.4.3 Locate magnets ของเส้นทางเดินที่สนับสนุนการใช้ประโยชน์นั้น

2.7.4.4 การจัดความสัมพันธ์ของกิจกรรม

2.7.4.5 การคำนวณงบประมาณของโครงการ

2.7.4.6 การคำนวณผลตอบแทนของโครงการ

2.7.4.7 ตรวจสอบความเป็นไปได้ทางด้านเศรษฐศาสตร์

2.7.5 Concentrating redestrain flows

กิจการบางประเภทไม่สามารถอยู่รอดได้ถ้าไม่ได้อยู่ในแนวของเส้นทางเกินเท้าที่สามารถเข้าถึงได้สะดวก การพิจารณาจัดวางตำแหน่งทางเท้าเดินนั้นจึงควรมีจุดดึงดูดความสนใจ (Magnet) ของผู้คน เช่นร้านค้าขนาดใหญ่ ตลาด หรือลานจอดรถขนาดใหญ่ ที่จะสามารถดึงดูดผู้คนจำนวนมากให้เข้ามาในพื้นที่ได้ ภายในศูนย์การค้าระยะห่างระหว่างจุดดึงดูดควรมีระยะประมาณ 90 - 120 เมตร

จะเห็นได้ว่าร้านค้าหมายเลข 6 อยู่บนถนนสายรองและไม่มี Magnet ดึงดูดผู้คนซึ่งตรงข้ามกับร้านค้า 5 ซึ่งมี Magnet ที่ดีกว่า ดังนั้นขั้นตอนการออกแบบแนวเส้นทางเดินเท้า จึงเป็นสิ่งที่สำคัญโดยแสดงให้เห็นตามขั้นตอน

2.7.6 Relating incompatible use

การใช้งานบางประเภทไม่สัมพันธ์กับกิจกรรมอื่น ๆ อาจเนื่องจากปัจจัยต่าง ๆเช่น เสียง อึกทึก หรือการจราจรไปรบกวนการใช้งานประเภทอื่น ดังนั้นเราจึงต้องประเมินความสัมพันธ์ของการใช้งาน ในแต่ละกิจกรรม เช่น ด้านหน้าของบ้านพักอาศัยย่อมมีสถานะที่ดีกว่าด้านหลังของบ้านแต่บ่อยครั้งอาคารสำนักงานกลับมีการใช้งานทั้งด้านหลังและด้านหน้าที่เหมือนกัน

การตรวจสอบความสัมพันธ์ดังกล่าวผลที่ได้รับคือ เราสามารถแยกสิ่งที่สัมพันธ์กันและไม่สัมพันธ์กันได้อย่างชัดเจนแล้ว เราจะสามารถกำหนดตำแหน่งการใช้งานได้อย่างสอดคล้องกัน วิธีการกำหนดตำแหน่งการใช้งานทำได้ดังนี้

1. กำหนดตำแหน่งการใช้งานเดิม และบริเวณรอบ ๆ พื้นที่
2. ระบุกลุ่มกิจกรรมที่มีความเหมาะสม และระบุถึงความสัมพันธ์
3. ระบุการใช้สอยใหม่ ๆ หลาย ๆ แบบเป็นทางเลือก
4. ระบุผลกระทบที่เกิดขึ้นจากการใช้สอยที่ติดกัน
5. ทำตามข้อ 3-4 จนทุกการใช้สอยมีตำแหน่งที่ลงตัว
6. ตรวจสอบจาก Lay-out และปรับปรุงให้เหมาะสม
7. บางบริเวณ อาจเกิดความไม่สัมพันธ์กัน

2.7.7 Calculation project values

เป็นการคำนวณผลตอบแทนของโครงการโดยจะยกตัวอย่าง โครงการอาคาร Flat ด้วยการคำนวณผลตอบแทนโครงการที่จะได้รับ ซึ่งแบ่งเป็น

1. ผลตอบแทนที่เกิดจากพื้นที่ขาย ได้แก่ จำนวน 12 Units ของ Flat
2. ผลตอบแทนที่เกิดจากพื้นที่ให้เช่า ได้แก่ ร้านค้าและสำนักงาน ซึ่งกำหนดราคาค่าเช่าที่แตกต่างกัน ตาม Zone ความใกล้ไกลจากถนนด้านหน้าพื้นที่

2.7.8 Path enclosure

ตรงหัวมุมถนนนั้นอาจจะใช้รูปทรงแบบปาดมุม และเมื่อมีช่องว่างเหลืออยู่นั้น อาจจะใช้เป็นทางเข้าบ้านด้านข้าง เพื่อลดความราบเรียบระหว่างช่องว่างของถนนให้ดูดีขึ้น ประการสุดท้ายตรวจสอบดูว่าไม่มีข้อผิดพลาดเกิดขึ้นในเรื่องความสับสน

2.7.9 Nodes

จากขั้นตอนนี้ตำแหน่งของหัวมุมสิ่งปลูกโดยรอบจะถูกจัดวางเอาไว้ แล้วขั้นตอนต่อไปก็คือการคิดว่าหัวมุมไหน ควรจะมีการปรับปรุงและแก้ไขเพิ่มเติม

1. หัวมุมต่าง ๆอาจจะมีสิ่งที่ยื่นล้ำออกมา ซึ่งขึ้นอยู่กับปัจจัย 3 ประการ คือ

2. หัวมุมของแต่ละถนนนั้น จะมีหน้าที่เฉพาะของมันเอง โดยจะเน้นถึงความสะดวกสบาย

3. มีช่องว่างของตึกที่เหมาะสม

4. สามารถควบคุมว่าสิ่งก่อสร้างปลูกใหม่นี้จะเข้ากับประโยชน์ใช้สอยและสภาพแวดล้อมหรือไม่

จุดที่ล้ำออกไปและสถานที่ สำหรับปลูกสร้างซึ่งต้องการที่ว่างมาช่วยเสริม โดยใช้ช่องห่างระหว่างตึกนั่นเอง การป้านหัวมุมออกสามารถที่จะช่วยทำให้เกิดช่องว่างขึ้นได้ การป้านหัวมุมออกยังช่วยให้แยกนั้นมองดูดีขึ้น

และการยื่นเข้ามาตรงหัวมุมนั้น จะทำให้ระยะกำแพงเพิ่มขึ้นด้วย ตอนที่เรามองเข้าไปที่จุดที่ล้ำออกไป ดังนั้นให้รักษาสิ่งที่ล้ำออกมาให้เล็กหรือน้อยที่สุดเท่าที่จะทำได้ หัวมุมที่ป้านออกไปนั้นจะรักษามุมมองที่ดีขึ้น

2.7.10 Pedestrian spaces

การป้องกันยวดยาน ไม่ให้เข้ามาใช้พื้นที่ทางสาธารณะ เพื่อใช้สำหรับผู้เดินเท้าและการทำกิจกรรมต่าง ๆ เช่น ค้าขายสินค้าหรือจัดแสดงงานต่าง ๆ ถ้าเราสามารถป้องกันการจราจรของยวดยานได้ การใช้พื้นที่ทางสาธารณะก็จะมีประสิทธิภาพมากขึ้น หรืออาจจะปิดถนนเพื่อใช้สำหรับการซื้อ-ขายสินค้า สำหรับผู้เดินเท้าเป็นครั้งคราวได้ โดยการย้ายสถานที่ขนส่งและเส้นทางจราจรไว้ใกล้เคียงกับบริเวณซื้อ-ขายสินค้า

กำหนดพื้นที่ตามขอบของถนนไว้ประมาณ 10% เพื่อจัดวางที่นั่ง เช่น ที่นั่งยาว เก้าอี้หรือยกระดับขอบกำแพง ให้สูงพอเหมาะกับการเป็นที่นั่ง ประมาณ 30-43 ซม. ในทุก ๆ พื้นที่ 3 ตร.ม.

ในถนนจะต้องมีจุดชมทิวทัศน์บรรยากาศรอบ ๆ โดยจัดให้มีที่นั่งพักผ่อนหรือจัดเตรียมโต๊ะเก้าอี้ เพื่อดึงดูดให้คนเข้ามาใช้พื้นที่หรือทำกิจกรรมอื่น ๆ ซึ่งถือเป็นหลักสำคัญประการหนึ่ง โดยอาจจะออกแบบที่นั่งให้มีรูปร่างต่าง ๆ เหมาะสมกับพื้นที่และมุมมองในกิจกรรมนั้น ๆ ไว้ ดังนี้

2.7.10.1 การเลือกรูปแบบของที่นั่งให้เหมาะสมกับกิจกรรมโดยกำหนดให้มี 8 รูปแบบ

1. Straight Slabs : แบบ Slab ตรง สามารถนั่งได้ตั้งแต่ 2 คนขึ้นไป ที่ต่างคนต่างนั่งและแบบ 2 คน สนทนากัน และแบบนั่ง-ยืนเป็นกลุ่มสนทนา

2. Single Pods : แบบ 4 เหลี่ยมจัตุรัสหรือกลมอาจใช้กับคน 1 คน 4 คน นั่งหันหลังหากันหรือหันหน้าสนทนากันก็ได้

3. Single Corner Units : แบบมุมฉากโดยการใช้ช่วงที่เป็นมุมฉากนั้น จับกลุ่มสนทนากันได้

4. Multiple Corner Units : แบบหลายมุมเป็นแบบมุม และแบบตรงผสมผสานกันเป็นจังหวะจึงสามารถบริการผู้คนได้หลากหลายกิจกรรม

5. Circles : แบบวงกลมถือว่าเป็นการจัดที่ดีแบบหนึ่งและประยุกต์ใช้กับกลุ่มคนหลากหลายรูปแบบทั้งเป็นกลุ่มและเดี่ยวได้ดี

6. Strict Unearrity : แบบ Slab ตรงหันทิศทางไปยังที่กำหนดไว้ ซึ่งแต่ละแถวของที่นั่งให้มีระยะห่างกัน 1.2 ม. – 3 ม.

7. Right Angles : แบบ Slab ตรงคือเป็นมุมทางด้านขวา แบบนี้จะเกิดมุมขึ้น แต่เว้นช่วงต่อของ Slab ให้มีทางเข้า-ออกไว้ด้วย

8. Clusters : แบบรวมกลุ่ม โดยเว้นระยะของกลุ่มไว้พอประมาณ เพื่อจัดกลุ่มสนทนาได้ดียิ่งขึ้น

การจัดที่นั่งพักผ่อนรอบอนุสาวรีย์โดยสามารถรองรับประชาชนที่มานั่งพักผ่อนพบปะสนทนา รวมทั้งร่วมกิจกรรมอื่น

การจัดที่นั่งแบบ Slab โดยหันหน้าไปในทิศทางที่กำหนด ในลักษณะคู่กันสามารถนำไปใช้ในกิจกรรมซื้อ-ขายในตลาดได้ดี

ในกิจกรรมค้าขาย บางสถานที่มีต้นไม้เข้ามาร่วมอยู่ในพื้นที่ จึงควรเลือกสถานที่ที่มีความสูงของต้นไม้จากพื้นดินถึงกิ่งไม้อยู่ในระยะประมาณ 2.5 ม. เป็นอย่างน้อย การปลูกต้นไม้ เพื่อสามารถใช้ช่องว่างของต้นไม้ใช้ในกิจกรรมอื่น ๆ ควรเว้นต้นไม้เป็นช่วง ๆ คล้ายกับต้นไม้นั้น เหมือนเป็นตำแหน่งของเสาห้องในงานสถาปัตยกรรม เมื่อจัดกลุ่มแล้วจะได้ภาพที่สวยงามเป็นระยะ ตามทัศนียภาพและยังแบ่งเป็นกลุ่มพื้นที่ขนาดใหญ่ได้ โดยใช้จำนวนมากเป็นกลุ่ม 4 เหลี่ยมขนาดกลางหลาย ๆ กลุ่ม หรือเป็นแนวเส้นตรงตามต้องการ

2.7.11 Use cues

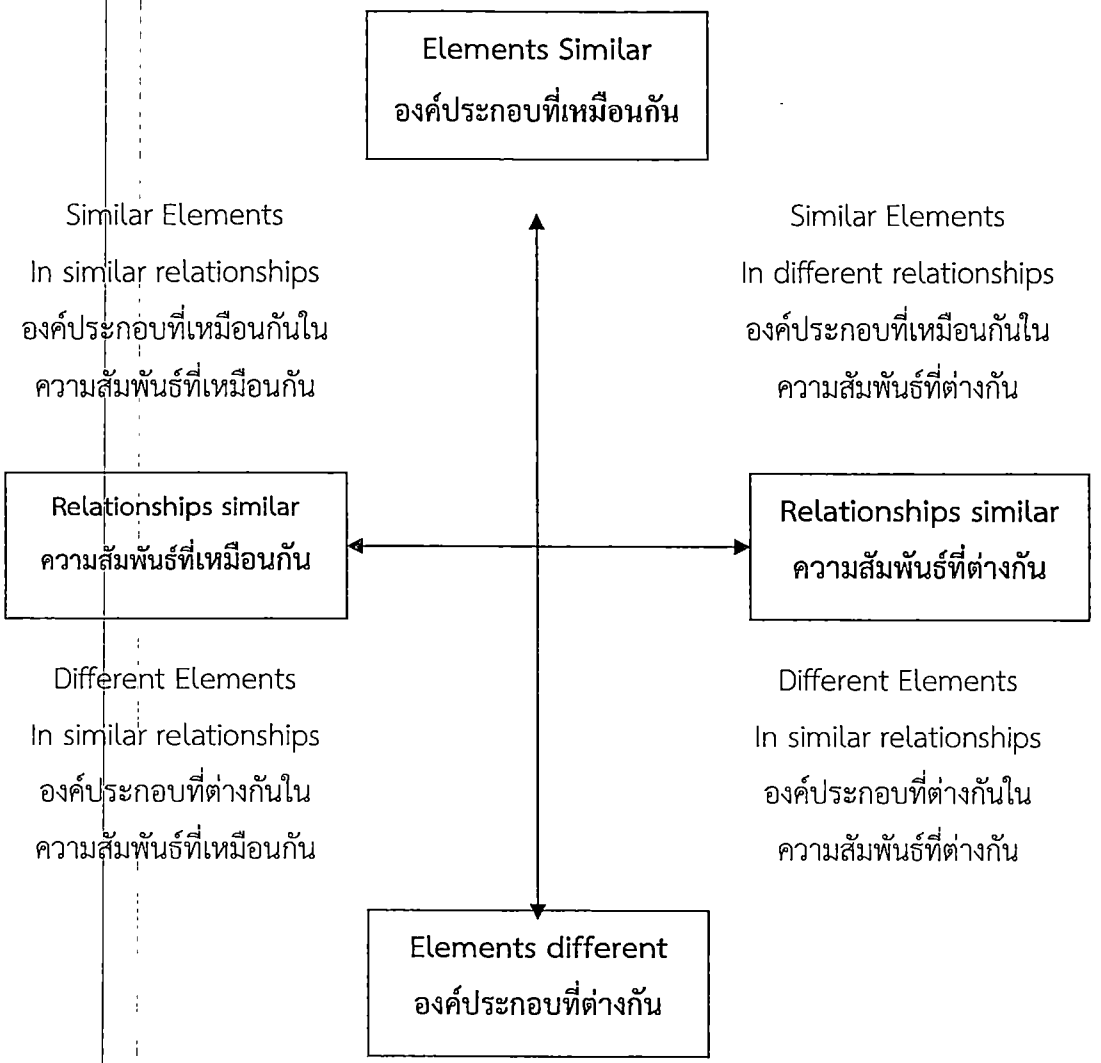
เมื่อเราได้วัตถุประสงค์เกี่ยวกับความหลากหลายของรูปแบบและสัดส่วนการออกแบบขั้นตอนต่อไปเราต้องค้นหาสิ่งที่แสดง ลักษณะโดดเด่นเข้าไว้ด้วยกัน ทั้งนี้ควรจะสอดคล้องกับความต้องการของผู้ใช้ ซึ่งอาจจะแตกต่างกันได้ หลังจากได้สิ่งที่แสดงลักษณะที่สำคัญแล้ว เราจะนำมาใช้เป็นแนวทางในการปฏิบัติเพื่อการออกแบบ

2.7.12 Contextual cules : the surrounding area

สิ่งที่แสดงลักษณะที่โดดเด่น ที่เราสำรวจได้แบ่งเป็น 2 ประเภท

1. องค์ประกอบ เช่น รายละเอียดผนัง, หน้าต่าง, ประตูและรายละเอียดของระดับพื้น

2. ความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบ เช่น ความสัมพันธ์ในจังหวะแนวตั้งหรือจังหวะในแนวนอนและความสัมพันธ์ของ Skyline ทั้ง 2 ส่วนมีหลักในการพิจารณา 4 ประการดังนี้

ภาพที่ 2.8 สิ่งที่แสดงลักษณะที่โดดเด่น The surrounding area

2.8 กลุ่มอาคารและประเภทการค้าภายในย่าน

อัญชลี ชาติวิวัฒนาการ ได้กล่าวถึงกลุ่มอาคารและประเภทการค้าภายในย่าน ดังนี้

2.8.1 การแบ่งกลุ่มและจัดกลุ่มร้านค้าและประเภทการค้า ในศูนย์การค้าขนาดใหญ่มีจำนวนมากที่มีความจำเป็นต้องมีการแบ่งกลุ่ม และประเภทของสินค้าและร้านค้าให้ส่งเสริมกันและไม่รบกวนซึ่งกันและกัน มีหลักการทั่วไปดังนี้คือ

2.8.1.1 การจัดกลุ่มร้านค้าประเภทเดียวกัน การจัดกลุ่มร้านค้าประเภทเดียวกัน เช่น ถ้าเป็น Center ใดที่ใหญ่พอจะมี Supermarket ได้มากกว่า 1 แห่ง ควรจัดให้ร้านค้าคู่แข่งอยู่ใกล้กัน และทำการรวมกลุ่มร้านค้ากลุ่มเดียวกันเข้าด้วยกัน เช่น จัดกลุ่มร้านค้าให้อยู่รอบ ๆ ส่วนของ Supermarket ส่วนสินค้าประเภทเครื่องประดับสตรีและร้านค้าเฉพาะ เช่น กลุ่มแฟชั่นควรจัดอยู่ใน

กลุ่มเดียวกับ Department Store การจัดกลุ่มร้านค้าทำให้ลูกค้ามีโอกาสเปรียบเทียบคุณค่าได้มากขึ้นและเป็นผลที่ดีต่อร้านเล็ก ๆ ที่ได้ผลจากการดึงดูดลูกค้าของร้านใหญ่ได้ร่วมเปรียบเทียบสินค้าด้วย

อย่างไรก็ตามถ้าร้านค้าในกลุ่มเล็กๆ จะต้องร่วมกับกลุ่มใหญ่กว่าและสมบูรณ์กว่า แต่ขายสินค้าเหมือนกันอาจจะเกิดปัญหาเกี่ยวกับร้านเล็กขายสินค้าไม่ได้ วิธีหนึ่งก็คือการลดระดับให้เป็นคนละระดับ (Class) เช่น เป็น Department Store กับตลาดรวม เป็นต้น

2.8.1.2 การจัดกลุ่มร้านค้าให้มีการดึงดูดซึ่งกันและกัน เป็นที่ทราบกันว่ามีร้านค้าบางประเภทที่มีแรงดึงดูด เช่น Supermarket , ร้านขายยา , Varity Store , Department Store ถ้าวางกลุ่มร้านค้าเหล่านี้อยู่ทางด้านริมหรือปลายศูนย์การค้าทั้ง 2 ข้าง เพื่อให้บริการตรงกลางเป็นทางเชื่อมระหว่างร้านค้าเหล่านี้ ร้านค้าที่อยู่ระหว่างทางเดินจะได้รับผลพลอยได้ไปด้วย รวมทั้งจะได้มีการกระจายความหนาแน่นจากภายนอกเข้าสู่ภายในได้เป็นอย่างดีอีกด้วย

2.8.1.3 การจัดกลุ่มของร้านค้าโดยจัดตามแบบของสินค้าที่ขาย การจับกลุ่มโดยแบบของสินค้าที่ขายเช่น Convenience Goods , Shopping Goods และ Service Store แต่แบบนี้จะทำให้เกิดการจราจรในบริเวณสถานที่ประกอบการนั้นไม่เท่ากัน เช่น ในบริเวณของ Convenience Goods จะมีการจอดรถมากกว่าในบริเวณที่เป็น Shopping Goods อยู่เสมอ

2.8.1.4 การจัดกลุ่มของร้านค้าต่างประเภทให้มีการส่งเสริมซึ่งกันและกัน การจับกลุ่มของร้านค้าต่างประเภทให้ส่งเสริมกันเช่นร้านค้าเครื่องประดับสตรีสามารถอยู่ในบริเวณที่ต่อเนื่องกับ Gift Shop และ Tea Shop แต่จะต้องอยู่ห่างไกลจากร้านขายสุรา ซึ่งควรจะอยู่ใกล้กับร้านขายเครื่องกีฬาหรืออยู่ตอนปลายของร้านขายเครื่องเหล็ก หรือ Hobby Shop นอกจากนั้นร้านค้าที่มีระดับราคาที่ต่างกันหรือมีลูกค้าคนละระดับควรแยกออกจากกัน

2.8.1.5 การจัดของกลุ่มสินค้าประเภทบริการ การบริการอื่นๆ ในชุมชน เช่น ธนาคาร ร้านซักแห้ง ร้านตัดผม ร้านซ่อมรองเท้า ร้านเสริมสวย ฯลฯ ควรจัดให้อยู่ในบริเวณที่มีค่าเช่าต่ำ ซึ่งอาจจะอยู่ในบริเวณปลายของบริเวณที่วุ่นวาย มากกว่าจะอยู่ในบริเวณดึงดูดคน เพราะบริเวณเหล่านี้จะมีลูกค้าที่แน่นอนอยู่แล้ว และจะเป็นการดึงดูดคนให้เข้ามาสู่ในบริเวณของร้านค้าที่อยู่ข้างเคียงด้วย (อัญชลี ชาติวิวัฒนาการ.2540:105-106)

2.9 การเพิ่มความสวยงามและความร่มรื่นภายในย่าน

อัญชลี ชาติวิวัฒนาการ (2540 : 122-124) กล่าวถึงการเพิ่มความสวยงามและความร่มรื่นภายในย่านว่า

การเพิ่มความสวยงามความสะดวกสบายในเส้นทางเป็นการส่งเสริมการเดินที่สำคัญโดยแยกเป็นหัวข้อดังนี้

2.9.1 การจัดร้านค้าริมทางเดิน แบ่งออกเป็น 2 ส่วน คือ

2.9.1.1 การจัดร้านค้าในบริเวณที่เป็นร้านค้าเก่า หลังจากรื้อถอนอาคารและสภาพแวดล้อมบางส่วนออกไปแล้ว จะพบว่ามีช่องทางเข้าสู่พื้นที่ภายในได้หลายช่องทาง บางช่องทางก็แคบ บางช่องทางก็กว้างทำให้มีปัญหาในการจัดทางต่างๆ และช่องทางเหล่านี้แม้ว่าจะทำให้เสียพื้นที่จำนวนไม่มาก แต่จะเป็นการส่งเสริมการค้าในอาคารด้านหลังอย่างมีประสิทธิภาพอย่างยิ่ง

ในย่านการค้าสิ่งที่ต้องส่งเสริมที่สุดคือ การเดินไปในระหว่างการค้าหรือตามทางที่มีร้านค้าตลอดทาง แต่จะเห็นได้ว่าตามช่องทางที่เข้าสู่ภายในบางส่วนต้องเดินผ่านด้านข้างและด้านหลังของอาคารซึ่งมีบรรยากาศไม่น่าเดิน ดังนั้นหลักการจัดทางเดินในโครงการนี้จะทำให้คนที่เดินมีความรู้สึกว่าเดินอยู่หน้าร้านค้าตลอดเวลา ซึ่งพอแยกการจัดได้เป็นดังนี้คือ

1. การจัดร้านค้าในบริเวณที่เป็นช่องทางแคบลึก การจัดร้านค้าในบริเวณที่เป็นช่องทางแคบลึกมีหลักการจัด 2 วิธีคือ หนึ่งจัดเป็นตู้โชว์สินค้ามีลักษณะเป็นตู้กระจกแสดงสินค้าที่มีขายอยู่ภายในเพื่อเรียกร้องความสนใจ สองการจัดแผงลอยเล็กๆ สองข้างทาง ซึ่งเป็นแบบทั่วไปในระดับชาวบ้านและเป็นที่นิยมกันมากในศูนย์การค้าต่างๆ

2. การจัดทางเข้าให้กว้างขึ้น ควรทำทางเข้าให้กว้างขึ้นอาจจะจัดทำอาคารตามความยาวสองข้างเพื่อให้ได้พื้นที่อาคารเพื่อการขายกว้างพอสมควรและสามารถจัดทางเดินในแบบแรกได้ แต่อาจจะทำให้เกิดมุมมองจากภายนอกที่มีลักษณะเป็นตรอกแคบได้ หรืออีกวิธีหนึ่งคือการทำแผงลอยแบบถาวรทั้งสองข้าง จะเหลือพื้นที่สำหรับทำทางเดินและทำหลังคาคลุมจะทำให้เกินจับจ่ายสินค้าได้สบายขึ้น

3. การขยายความกว้าง ช่องที่มีความกว้างมากขึ้นปัญหาในการจัดก็จะน้อยลงมีพื้นที่ที่สามารถจะสร้างอาคารใหม่ขึ้นมาได้ โดยเปิดทางด้านข้างเป็นด้านหน้าของร้านค้าได้ ซึ่งร้านค้าประเภทนี้เป็นที่นิยมและได้ราคาในการขายมาก

2.9.1.2 การจัดร้านค้าใหม่ การจัดร้านค้าใหม่ริมทางเดินหรือการจัดทางเดินริมร้านค้าใหม่ไม่ค่อยมีปัญหา โดยอาศัยทฤษฎีของทางเท้าทั้งความกว้างความยาว และการส่งเสริมความสะดวกสบายในการเดินในย่านโดยทั่วๆ ไป

1. การใช้ระบบรถเข็น สำหรับใช้ในการเข็นรถระหว่างที่จอดรถกับร้านค้า จะช่วยเพิ่มความสบายในการเดินในระยะไกล โดยระบบรถเข็นอาจใช้เป็นระบบรวม คือมีรถเข็นอยู่ในบริเวณที่จอดรถ เมื่อจอดรถแล้วก็มาเข็นรถเข็นไปตามทางเท้าซึ่งเป็นทางเรียบและไม่มีบันได เมื่อซื้อของเสร็จแล้วก็จะเข็นเข้าสู่ระบบที่จอดรถอีกทีหนึ่ง ซึ่งจะสะดวกกว่าการที่จะหอบหิ้วสินค้าจำนวนมากได้มาก

2. การจัดผังบริเวณ การจัดผังบริเวณในบริเวณที่ปรับปรุงแล้วจะช่วยให้การเดินในบริเวณนี้สบายขึ้น เมื่อคนอยากที่จะเข้ามาเดินก็จะเป็นการส่งเสริมย่านไปด้วย

3. การจัดร้านค้าให้สวยงาม การจัดร้านค้าให้สวยงามจะช่วยให้สบายตาสบายใจและเป็นวิธีหนึ่งที่จะดึงดูดลูกค้า

2.10 การจัดให้มีความรื่นรมย์บริเวณทางเดินเท้าหน้าตึกแถวอาคารพาณิชย์

อัญชลี ชาติวิวัฒนาการ (2540 : 123-124) ได้ให้แนวความคิดการจัดให้มีความร่มรื่นบริเวณทางเดินเท้าหน้าตึกแถวอาคารพาณิชย์ไว้ดังนี้

ย่านที่มีร่มเงาที่ได้จากกันสาดของอาคารที่มีอยู่ประมาณ 1-1.2 เมตร ทำให้ไม่สามารถกันแดดกันฝนได้ดีนัก บางร้านจึงต้องทำมูลี่พลาสติกแขวนไว้กันแดดที่เข้ามาทางหน้าร้านทำให้เกะกะ และ เป็นอันตรายต่อคนเดินเท้าเป็นอย่างยิ่ง ควรมีการให้ร่มเงาโดยวิธีต่างๆ ดังนี้

2.10.1 การเพิ่มขนาดของกันสาด

2.10.2 การปลูกต้นไม้ให้ร่มเงา

2.10.3 การทำทางเดินแบบอาเขต

การทำกันสาดอาจจะทำให้มีปัญหาสำหรับร้านที่มีความลึกน้อย ถ้าผู้ที่ทำโครงการต้องการวิธีนี้ก็อาจเสียค่างบประมาณอีกจำนวนมาก ซึ่งเป้าหมายของโครงการนี้ต้องการส่งเสริมพื้นที่ภายในเป็นสำคัญ นอกจากนั้นอาคารที่ยังคงอยู่ในพื้นที่นั้นมักจะถูกแดดน้อยมาก นั้นคือ โครงการนี้สนับสนุนให้ทำเพียงการทาสีทำความสะอาดทางเท้าและอาคารเท่านั้น โดยไม่ต้องการทำโครงสร้างใดๆ

2.11 การจัดให้มีความร่มรื่นในบริเวณทางเท้าในบริเวณที่ต่อปรับปรุงใหม่

อัญชลี ชาติวิวัฒนาการ (2540 : 125-126) ได้ให้แนวความคิดการจัดให้มีความร่มรื่นในบริเวณทางเท้าในบริเวณที่ต่อปรับปรุงใหม่ดังนี้

บริเวณทางเท้าที่ทำการปรับปรุงใหม่จะเป็นจุดเชื่อมระหว่างถนนกับที่จอดรถ เส้นทางเดินรถที่อยู่ภายในโครงการอาจจะเป็นทางเท้าที่ขนานมากับทางรถยนต์ เข้าไปในย่านหรือส่วนที่เปิดสำหรับการเดินเท้า โดยเฉพาะเป็นบริเวณที่เกิดจากการออกแบบ อาจจะเตรียมการเพื่อความร่มรื่นได้ดังนี้

2.11.1 โดยการทำหลังคาคลุม การทำหลังคาคลุม Covered Way ตามขนาดของทางเท้าโดยมีเสาให้น้อยที่สุด

2.11.2 โดยการปลูกต้นไม้ ปลูกต้นไม้ให้ร่มเงาไปตามทางเดินเท้า ซึ่งต้องออกแบบประกอบกับการวางผังท่อระบายน้ำ ประปา ไฟฟ้า โทรทัศน์ด้วย

2.11.3 โดยการทำทางเดินแบบอาเขต การทำทางเดินแบบอาเขตให้ทางเดินลอดใต้อาคาร โดยชั้นบนของอาคารใช้เป็นที่พักอาศัยหรือให้เช่าก็ได้

ในส่วนของอาคารใหม่ ต้องจัดให้มีความร่มรื่น ทางเท้าที่เกิดใหม่ควรมีความร่มรื่นเดินโดยสามารถจัดเตรียมล่วงหน้าได้ ถ้าเป็นระบบการค้าที่กำลังเป็นที่นิยมกันในปัจจุบันคือ ห้างสรรพสินค้าจะไม่มีปัญหาในเรื่องนี้เพราะการเดินอยู่ในห้างสรรพสินค้าเป็นการเดินบนทางที่มีเครื่องปรับอากาศ แต่ถ้าเป็นร้านค้ารายย่อยแบบอาคารพาณิชย์ก็จำเป็นจะต้องจัดเตรียมทางเดินให้มีความร่มรื่น

2.12 การจัดให้มีความร่มรื่นในบริเวณทางเท้าด้านหน้าอาคารพาณิชย์

อัญชลี ชาติวัฒนาการ (2540 : 124) ได้ให้แนวความคิดการจัดให้มีความร่มรื่นในบริเวณทางเท้าในบริเวณที่ต่อปรับปรุงใหม่ดังนี้

การจัดให้มีความร่มรื่นในบริเวณทางเท้าด้านหน้าอาคารพาณิชย์ ทำได้โดยใช้เป็นกันสาดเป็นลักษณะของ Covered Way อย่างไรก็ตามการทำกันสาดขนาดใหญ่บริเวณหน้าร้านค้าจะมืดเพราะความสว่างด้านนอกกับด้านในร้านค้าแตกต่างกันมาก แต่ถ้าทางเดินไม่มีร่มเงาก็จะไม่มีผลในการส่งเสริมความสบายในการจับจ่ายสินค้า จึงสนับสนุนให้ใช้วิธีการต่างๆ ดังต่อไปนี้

2.12.1 การใช้กันสาดให้ร่มเงาส่วนหนึ่ง และปลูกต้นไม้พุ่มเพื่อให้ร่มเงาอีกส่วนหนึ่ง ซึ่งทำให้มีบรรยากาศที่ดีด้วย

2.12.2 ใช้กันสาดอาคารแบบโปร่งให้แสงสว่างลอดเข้าหน้าร้านได้

2.12.3 จัดทางเดินลอดใต้อาคาร และกันสาดผสมกัน

2.13 การจราจรและการเข้าถึง (Accessbklity)

เทคนิคการบำรุงรักษาระบบการคมนาคมขนส่ง Transportation System Maintenance (TSM) Techniques ซึ่ง สิทธิพร ภิรมย์รื่น (2541 : 215-217) ได้ให้คำแนะนำเกี่ยวกับการแก้ไขปัญหาจราจร สามารถแยกเป็นข้อๆ ดังนี้

2.13.1 การปรับปรุงการไหลของยานพาหนะ

2.13.1.1 จัดการเดินรถทางเดียว

2.13.1.2 ห้ามจอดรถบนผิวจราจรในถนน

2.13.1.3 จัดช่องทางจราจรใหม่

2.13.1.4 จัดให้มีที่ขนถ่ายสินค้านอกถนน

2.13.1.5 ย้ายที่จอดรถรับส่งผู้โดยสารของระบบขนส่งมวลชนให้สะดวกแก่ผู้ใช้ยิ่งขึ้น แต่ไม่กีดขวางไหลเวียนของยานพาหนะ

2.13.2 การให้สิทธิพิเศษสำหรับยานพาหนะที่มีผู้โดยสารจำนวนมาก (High Occupancy Vehicles-HOV)

2.13.2.1 จัดช่องทางเดินรถและทางลาดเข้า-ออก (access ramp) พิเศษบนทางด่วนสำหรับรถโดยสารประจำทางและรถยนต์ที่ใช้ร่วมกัน (carpool)

2.13.2.2 จัดช่องเดินรถพิเศษสำหรับรถโดยสารประจำทางและรถยนต์ที่ใช้ร่วมกันบนถนนในเมืองและถนนสายประธานของชุมชนเมือง

2.13.3 ลดการเดินทางในช่วงจราจรหนาแน่น (Peak-Period)

2.13.3.1 สลับเวลาชั่วโมงการทำงาน

2.13.3.2 จัดเก็บค่าเดินทางในช่วงการจราจรติดขัด(congestion pricing)

2.13.3.3 ห้ามรถบรรทุกในช่วงการจราจรหนาแน่น

2.13.4 การจัดการที่จอดรถ

2.13.4.1 ออกข้อกำหนดเกี่ยวกับการจอดรถ(parking regulation)

2.13.4.2 จัดสิ่งอำนวยความสะดวกรองรับการ “จอดแล้วจร”(park-and-ride facilities)

2.13.5 การแยกการจราจรภายในบริเวณย่านการค้า

2.13.5.1 การแยกการจราจรระหว่างคนกับพาหนะ การแยกการจราจรระหว่างคนกับพาหนะจุดประสงค์หลัก คือ เพื่อความปลอดภัยและลดความขัดแย้งระหว่างกันในย่าน โดยทั่วไปก่อนการปรับปรุง จะมีการเดินอยู่เฉพาะริมถนนสายหลักซึ่งการจราจรทุกอย่างวุ่นวายแต่หลักการปรับปรุงแล้วคนส่วนใหญ่จะเข้ามาเดินอยู่ในพื้นที่ปรับปรุงนี้

2.13.5.2 การแยกการจราจรภายในบริเวณการค้า

1. การทำงานให้ต่างระดับกัน คือระดับถนน ระดับทางเท้า
2. การทำทางเท้าให้มีขนาดใหญ่เพียงพอสำหรับการเดินเพื่อไม่ให้ต้องลงเดินในถนน

2.13.5.3 การแยกการจราจรบริเวณทางเข้าที่จอดรถ

1. การแยกทางเข้าออก ให้คนเข้าออกทางหนึ่ง พาหนะอีกทางหนึ่งแยกออกจากกัน
2. ทางม้าลายคนส่วนหนึ่งต้องข้ามถนนที่เข้าสู่พื้นที่ควรทำทางม้าลายสำหรับคนข้ามถนนและควรมีเครื่องกั้นลดความเร็วรถยนต์อยู่สองข้างทางม้าลายซึ่งสูงประมาณ 5 ซม.

2.14 ที่รวมกิจกรรมและที่หมายตา

2.14.1 ความหมายของที่รวมกิจกรรมและที่หมายตา

Kevin Lynch. กล่าวว่า (อ้างใน จีรนันทน์ ฟองดาว. 2546 : 30-32)

บริเวณที่เป็นที่เปิดโล่งกลางแจ้ง ถูกล้อมรอบ หรือล้อมเพียงบางส่วน ด้วยอาคารก่อให้เกิดเป็น Urban Space ขึ้นซึ่งอาจเป็นพื้นที่แยกขาดจากการสัญจรโดยเด็ดขาดหรือไม่ก็ตามอาจจะสามารถใช้พื้นที่ให้เกิดประโยชน์ได้ ตั้งแต่เป็นที่พักผ่อนหย่อนใจเป็นที่ชุมชน นอกจากจะมีประโยชน์ในด้านการทำกิจกรรมแล้ว Urban Space นี้ยังมีประโยชน์ในด้านการเป็นพื้นที่เปิดโล่งเพื่อลดความแออัด ทำให้เกิดอากาศที่หมุนเวียนถ่ายเทภายในเมือง ที่รวมกิจกรรม (Node) สามารถแบ่งตามประเภทการใช้งานได้ 5 ประเภท

2.14.1.1 ใช้เพื่อการสัญจรหรือเป็นทางเท้า ได้แก่ลานด้านหน้าอาคาร หรือกลุ่มอาคารขนาดใหญ่ที่มีความสำคัญ ใช้เป็นที่รวมของกลุ่มคนทั้งก่อนและหลังเข้าอาคาร นอกจากนี้ยังสามารถใช้เป็นตัวเชื่อมความสัมพันธ์หรือเชื่อมต่อไปยังกิจกรรมอื่น ๆ ได้

2.14.1.2 ใช้เพื่อการพบปะสังสรรค์ ลานนี้มักจะอยู่ในบริเวณที่มีผู้คนจำนวนมาก หรือเป็นจุดรวมของทางเท้าสายสำคัญ เช่น ลานในบริเวณร้านค้าบริเวณริมฝั่งแม่น้ำ ซึ่งอาจมีกิจกรรมเกิดขึ้น เช่น ขายของในวันหยุด ขายสินค้าพื้นเมือง บริเวณที่ประกอบพิธีศาสนา บริเวณที่ประกอบพิธีหรือการละเล่นพื้นเมือง

2.14.1.3 ใช้เพื่อการผักผ่อนหย่อนใจ ทั้งในรูปของ Passive Recreation และ Active Recreation

2.14.1.4 ใช้ประโยชน์ด้านการมองเห็น เป็นบริเวณที่ใช้เสริมกิจกรรมหรือเน้นอาคารเป็นสำคัญ เช่น ลานอนุสาวรีย์ ลานด้านหน้าโบราณสถาน

2.13.1.5 ใช้เพื่อประโยชน์หลาย ๆ อย่าง ซึ่งอาจรวมถึงการใช้งาน ทั้ง 4 อย่าง ตามที่ได้กล่าวมาแล้ว

2.14.2 ข้อพิจารณาในการปรับปรุง

2.14.2.1 การแยกกิจกรรมรวมและการสัญจรที่เหมาะสม ทั้งนี้เพื่อความปลอดภัย เพื่อความสะดวกในการใช้งาน ขอบเขตอาจกำหนดให้เด่นชัด เช่นการใช้แนวรั้วแนวต้นไม้ การเปลี่ยนระดับ หรือการเลือกใช้วัสดุปูพื้นที่แตกต่างกัน

2.14.2.2 การเลือกใช้วัสดุควรคำนวณถึง ความทนทาน ความสะดวกความปลอดภัย ราคา ความสวยงาม การดูแลรักษา และการซ่อมแซม

2.14.2.3 พิจารณาการเข้าถึงรถบริการ เช่น รถฉุกเฉิน หรือรถที่ต้องเข้าดูแลพื้นที่ (รถเก็บขยะ รถบรรทุกรดน้ำต้นไม้)

2.14.2.4 ควรคำนึงถึงสภาพอากาศของเมืองไทย เมืองไทยมีอากาศร้อนดังนั้นการจัดกิจกรรมโดยคำนึงถึงระยะเวลาเป็นสิ่งจำเป็น รวมไปถึงการจัดองค์ประกอบต่าง ๆ ให้เป็นตัวอย่างในการจัดการ เช่น การปลูกต้นไม้หรือก่อสร้างอาคาร เพื่ออาศัยร่มเงาในบริเวณช่วงบ่าย–เย็น เป็นต้น

นอกจากทั้ง 4 ข้อพิจารณายังมีรายละเอียดปลีกย่อยอื่น ๆ เช่น การจัดหาสิ่งอำนวยความสะดวก เช่นไฟส่องสว่าง, น้ำดื่ม ม้านั่ง , ทางรถ และทางลาดสำหรับคนพิการ รวมถึงซุ้มโฆษณา ซุ้มขายของแผงลอย เหล่านี้สามารถรวบรวมตำแหน่งและรูปแบบที่ดีได้ จะเป็นส่วนที่สร้างสีสันและความมีชีวิตชีวาให้กับเมืองได้

2.14.3 ที่หมายตา (Landmark)

ที่หมายตามิได้จำกัดเฉพาะ อาคารหรือสิ่งก่อสร้างที่เด่นหรือแปลกตาเท่านั้น แต่อาจหมายถึง พื้นที่เปิดโล่ง สวนสาธารณะ ลานอเนกประสงค์ เช่น สวนลุมพินี สนามหลวง ลานหน้าศาลากลางจังหวัด และมิได้จำกัดสิ่งที่ธรรมชาติสร้างขึ้น เช่น ภูเขา เทือกเขา ป่า โค้งแม่น้ำ เป็นต้น

ความสำคัญของที่หมายตา

2.14.3.1 เป็นสิ่งที่ช่วยกำหนดทิศทาง และสามารถบ่งบอกลักษณะหรือเอกลักษณ์ประจำย่านนั้นได้

2.14.3.2 เป็นศูนย์รวมกิจกรรม ที่หมายตาบางแห่งสามารถใช้ประโยชน์ของพื้นที่ได้มากกว่าเป็นตัวบอกทิศทาง เช่น ศูนย์ชุมนุมของประชาชนศูนย์กลางข่าวสารการท่องเที่ยว เป็นต้น ซึ่งจะกล่าวในหัวข้อที่รวมกิจกรรม (Node)

2.14.4 ข้อพิจารณาในการปรับปรุง

2.14.4.1 การเปิดมุมมอง หรือปรับเส้นทางสัญจรไปยังที่หมายตา โดยอาศัยการสัญจรหลัก – รอง รวมถึงจุดหมายปลายทาง เพื่อนำมาวิเคราะห์ในการปรับเส้นทางและมุมมอง

2.14.4.2 การเสริมที่หมายตา ให้มีคุณค่ามากยิ่งขึ้นมีวิธีการดังนี้

1. การควบคุมสิ่งก่อสร้าง หรือส่วนประกอบที่จะมาบดบังที่หมายตา เช่น การควบคุมอาคารสิ่งปลูกสร้าง แนวต้นไม้ ร้านขายของ เสาไฟฟ้า สายไฟฟ้า ป้ายโฆษณา หรืออาจรวมถึงสถานที่จอดรถซึ่งสามารถบดบังมุมมองที่ดีของที่หมายตาได้

2. เสริมที่หมายตาให้เด่นชัด และน่าสนใจมากขึ้นด้วยวิธีการต่าง ๆ เช่นการเพิ่มฉากหลัง , การเน้นกรอบของภาพ , การช่วยหาแนวเพื่อนำสายตาไปสู่จุดหมายตา

3. กำหนดจุดชม หรือจุดที่สามารถมองเห็นที่หมายตาได้จาก ระยะไกล เช่น จากบริเวณอาคารสูงหรือจากยอดเขามองมายังศูนย์กลางเมือง กำหนดพื้นที่ควบคุมการก่อสร้าง เพื่อไม่ให้บดบังที่หมายตาที่กำหนดขึ้น

2.15 มุมมองและเส้นขอบฟ้า Vista & Skyline

Kevin Lynch. (อ้างใน จีรนันทน์ ฟองดาว. 2546 : 32-33) กล่าวว่า กรณีศึกษาในประเทศสหรัฐอเมริกา

Vista และ Skyline เมืองทุกเมืองจะมี Vista ที่น่าประทับใจอย่าง น้อยหนึ่ง Vista ที่มองกลับมาจากตัวเมืองก็ก่อให้เกิดลักษณะ ประจำท้องถิ่นขึ้น ตัวอย่างเช่น Vista ของถนนที่ลาดลงอ่าว ในนคร San Francisco และ Vista เป็นต้น ของถนนที่ลาดลงสู่แม่น้ำและชนบทฝั่งตรงข้ามในเมือง Richmond รัฐ Virginia เป็นต้นทิวทัศน์ที่มองเข้าและมองจากตัวเมืองนั้นเป็นสิ่งที่มีค่าและเป็นส่วนประกอบที่สำคัญยิ่งของ Urban Design บางแห่งถึงกับออกกฎหมายคุ้มครองไว้ เช่น ฝั่งแม่น้ำ Potomac ตอนผ่านภูเขา Mount Vernon บางแห่งถ้ามีสถาปัตยกรรม ช่วยประดับในที่ ๆ เหมาะสมแล้วก็ยิ่งช่วยให้ดูดีขึ้น

การสำรวจทาง Urban Design การบันทึกจุดต่าง ๆ ดังกล่าวมานี้ โดยเฉพาะทางด้านเข้าเมือง มองจากเมืองว่า จุดไหนสำคัญมากและจุดไหนสำคัญรองลงไป นอกจากนั้นควรพิจารณาดูอีกด้วยว่าจะปรับปรุง Vista ทั้งสองประเภทได้อย่างไรบ้าง ถ้าจำเป็นต้องทำการสำรวจควรทำต่อไปถึง

Skyline เป็นการแสดงออกถึงความเป็นอยู่และในขณะเดียวกันก็เป็นงานศิลป์ Urban Skyline คือ การรวม Vista และ Urban Form ให้ปรากฏออกมาแก่สายตาพร้อมกันได้มากที่สุด อาคารใดที่ทำให้ Skyline ส่วนรวมเสียไปควรได้รับการศึกษาและสำรวจให้หมด อีกสิ่งหนึ่งที่ช่วย Vista และ Skyline ให้ดูงดงามก็คือ แสงไฟยามค่ำคืน มีน้อยที่ยามสนธยาช่วยทำให้ทิวทัศน์งดงามกว่าตอนคืน แสงไฟส่องทางสีสันต่าง ๆ รวมทั้งนำแสงที่สว่างเข้ม จะช่วยเน้นทัศนียภาพให้งดงามขึ้นด้วยจุดและเส้นต่อเนื่องกันไป หอคอยใหม่ ๆ ที่สร้างขึ้นอย่างโดดเดี่ยวควรได้รับการพิจารณาในเรื่องนี้เป็นพิเศษ ดังตัวอย่างที่เห็นชัด ได้แก่ตึกย่านใจกลางเมือง Detroit แสงไฟประจำเมือง ส่วนใหญ่อยู่ภายใต้ความควบคุมของภาครัฐ เมืองที่มีไฟตามถนนหลวงด้วยจะช่วยให้เกิดเส้นแสงสว่างต่อออกไปจากตัวเมือง ตัวอย่างในข้อนี้ได้แก่ เกาะ Manhattan เราสามารถมอง Manhattan ได้ทางสองฝั่งด้านยาวและใต้ข้ามลำน้ำผืนใหญ่ ในตอนค่ำคืนถนนวงรอบจะปรากฏเด่นชัด ด้วยแสงไฟเป็นระยะ ๆ ประกอบกับแสงไฟของเมือง ที่เกาะกันเป็น Mass ใหญ่ นอกจากนั้นบนสะพานระบบแขวนยังตามไฟไว้ด้วย ทำให้มองเห็นสะพานเชื่อมต่อกันไป ประกอบกับ Mass นั้น ภาพแบบนี้มีความงดงามและน่านำไปใช้ได้ทั่วไป การสำรวจตอนกลางคืน ควรจะให้คำแนะนำว่า ควรประดับตอนไหน และอย่างไร เพื่อให้ได้ภาพประทับใจอย่างนั้นบ้าง

ในด้านกายภาพลักษณะของชุมชนอย่างอื่นที่ไม่ใช่สถาปัตยกรรมมีอีกมากมาย เช่น รองรับต่อเทศกาล การต่อขบวนแห่วันฉลองปีใหม่ ในเมือง Philandelphia ขบวนแห่ Rose Bwl ในเมือง Los Angeles และงาน Mardi Gras ในเมือง New Orleans เป็นต้นสิ่งเหล่านี้เป็น Image ประจำเมือง ซึ่งสถาปนิกควรยอมรับ และช่วยปรับปรุงคุณภาพของเมือง ให้เหมาะสมกับกิจกรรมเช่นนี้ให้มากขึ้น เมืองทุกเมืองมีประวัติศาสตร์ ที่จารึกอยู่ในความทรงจำของชาวเมือง สถาปัตยกรรมควรแสดงสัญลักษณ์ที่รำลึกถึงที่มาของเมือง เพื่อสนองกิจกรรมต่าง ๆ ประจำท้องถิ่น ในย่านที่เกิดขึ้นใหม่ควร มีสัญลักษณ์ที่รำลึกถึงที่มาของเมืองเก่า ๆ รวมอยู่บ้าง เพื่อให้ดูกลมกลืน สถาปัตยกรรมในแต่ละเมือง ควรบ่งบอกถึงลักษณะหน้าที่ประจำเมืองนั้น ๆ เช่น Boston เป็นศูนย์การศึกษาและการค้ากรุง New York เป็นศูนย์การพักผ่อนเมือง Pittburg เป็นต้น

2.16 ความเป็นมาของย่านตลาดโรงเกลือ

สภาพที่ตั้งตลาดโรงเกลือ

ตลาดโรงเกลือ ตั้งอยู่ที่บ้านดงงู หมู่ที่ 7 ตำบลป่าไร่ อำเภออรัญประเทศ จังหวัดสระแก้ว พื้นที่ จำนวน 66 ไร่ อยู่ทางทิศตะวันออกของตัวอำเภออรัญประเทศ ติดแนวชายแดนไทย-กัมพูชา ระหว่างบ้านคลองลึกกับบ้านปอยเปต อำเภอโอบายจโว จังหวัดบันเตียเมียนเจย ประเทศกัมพูชา

วัตถุประสงค์ในการก่อสร้างตลาดโรงเกลือ

1. เพื่อปิดจุดลักลอบค้าขายตามแนวชายแดนไทย – กัมพูชา ที่มีอยู่เดิมทั้งหมด มารวมไว้ที่ตลาดโรงเกลือ ตำบลป่าไร่ อำเภออรัญประเทศ จังหวัดปราจีนบุรี (เดิม) เพื่อความสะดวกในการควบคุมการค้าขายตามแนวชายแดน ป้องกันการลักลอบค้าขายสินค้าผิดกฎหมายและยุทธปัจจัย

2. เพื่อส่งเสริม สนับสนุนประชาชนที่ได้รับผลกระทบจากการสู้รบตามแนวชายแดนไทย – กัมพูชา ให้มีที่ประกอบการค้าขาย โดยจังหวัดปราจีนบุรี จะส่งเสริม สนับสนุนและจัดตั้งตลาดเพื่อใช้เป็นสถานที่ติดต่อค้าขายระหว่างประชาชนของทั่งสองประเทศ

3. เพื่อเพิ่มพูนรายได้ให้แก่ท้องถิ่น และเป็นแหล่งท่องเที่ยวของท้องถิ่นเป็นประตูสู่อินโดจีนในการแลกเปลี่ยนซื้อ – ขายสินค้าอินโดจีน และการท่องเที่ยว

4. ประโยชน์ในการจัดเก็บภาษีอากรตามกฎหมาย

ประวัติความเป็นมาของตลาดโรงเกลือ

หลังจากประเทศเวียดนามประกาศถอนกำหลังจากประเทศกัมพูชา สถานการณ์การสู้รบตามแนวชายแดนลดลง ราษฎรตามแนวชายแดนไทย-กัมพูชา ได้มีการไปมาหาสู่ค้าขายแลกเปลี่ยนสินค้ากัน ซึ่งการค้าขายมีสินค้าที่ถูกกฎหมายและสินค้าผิดกฎหมาย อาทิ เช่น อาวุธสงคราม, รถยนต์, ยาเสพติด เป็นต้น การค้าดังกล่าวกระทำกันเป็นจุดย่อย ๆ ตามแนวชายแดนเป็นจำนวนมาก ตั้งแต่อำเภอตาพระยา อำเภออรัญประเทศ ไปจนกระทั่งอำเภอคลองหาด เนื่องจากเส้นแบ่งเขตแดนบางแห่ง ไม่มีสิ่งกีดขวางทางธรรมชาติเป็นผืนดินติดต่อกันบางแห่งเป็นเพียงลำคลองเล็ก ๆ เป็นอุปสรรคในการลักลอบ การติดต่อค้าขาย จึงยากแก่การป้องกันและรักษาความสงบเรียบร้อย ปัญหาต่าง ๆ จึงมีเป็นจำนวนมาก ประกอบกับรัฐบาลมีนโยบายที่เปลี่ยนสนามรบให้เป็นตลาดการค้า จังหวัดปราจีนบุรี (เดิม) และกองกำลังบูรพามีความเห็นสอดคล้องกันที่จะปิดจุดลักลอบการค้าต่างๆ ที่มีอยู่ตามแนวชายแดน และพิจารณาจัดหาบริเวณที่เหมาะสมเปิดจุดผ่านแดนชั่วคราว เพื่อความมั่นคงของชาติ รักษาความสงบเรียบร้อย การป้องกันอาชญากรรมต่าง ๆ ให้ลดน้อยลง รักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินได้อย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล จึงได้มีการประชุมเมื่อวันที่ 19 กรกฎาคม 2533 เรื่อง การพิจารณาจุดผ่อนปรนตามแนวชายแดน ณ ศูนย์ปฏิบัติการกองทัพบก (ศปก.ทบ.) โดยกองกำลังบูรพา ได้เสนอที่ประชุม หากมีจุดผ่อนปรนชายแดนไทย-กัมพูชา ในเขตรับผิดชอบของกองกำลังบูรพาขอให้พิจารณาเปิดที่บริเวณบ้านหนองเสม็ด อำเภอตาพระยา โดยมีเหตุผลว่าพื้นที่ฝั่งตรงข้ามอยู่ในความยึดครองของกองกำลังรักษาชาติกลุ่มที่ฝ่ายเราสามารถควบคุมได้ ซึ่งจะทำให้เกิดความปลอดภัยแก่ราษฎรไทยที่ทำการค้ากับชาวกัมพูชามากกว่าในพื้นที่อื่น

ในระหว่างที่จังหวัดปราจีนบุรี พิจารณาข้อมูลว่าจะเปิดจุดผ่อนปรน ณ จุดใดจุดหนึ่งนั้น กองกำลังบูรพาได้ผ่อนผันให้ราษฎรตามแนวชายแดนบางจุด ซึ่งเคยได้รับผลกระทบจากการสู้รบได้มีการค้าขายในลักษณะแลกเปลี่ยนสินค้ากับชาวกัมพูชาได้โดยให้มีที่บ้านโนนหมากมุ่น อำเภอตาพระยา บ้านโคกสะแบง อำเภออรัญประเทศ และบ้านเขาดิน อำเภอคลองหาด ต่อมาสภาพการค้าขายในจุดผ่อนผันโดยเฉพาะบ้านโคกสะแบงมีการขยายตัวมากขึ้น มีประชาชนทั้งในพื้นที่ใกล้เคียงและต่าง

ถิ่นข้ามไปซื้อสินค้าในฝั่งกัมพูชาเป็นจำนวนมากประมาณวันละ 4,000-5,000 คน ทำให้เกิดความสับสน ไม่เรียบร้อยยากแก่การควบคุมและรักษาความปลอดภัย กองกำลังบูรพาและจังหวัดปราจีนบุรีจึงจัดให้มีการประชุมพิจารณาเปิดจุดผ่อนปรนการค้าฯ ตามแนวชายแดน เมื่อวันที่ 14 ธันวาคม 2533 ณ กองกำลังบูรพาโดยมีมติที่ประชุมให้การค้าขายบริเวณ บ้านโคกสะแบง ผ่อนผันให้ถึง วันที่ 31 ธันวาคม 2533 และเปิดจุดผ่อนปรนที่ถูกต้องบริเวณ บ้านหนองเสม็ด ในวันที่ 16 มกราคม 2534 นอกจากนี้การเปิดจุดค้าขายในอนาคต จังหวัดปราจีนบุรีจะทำรายงานเสนอไปยังกระทรวงมหาดไทยและสภาความมั่นคงแห่งชาติ (สมช.) เพื่อขอความเห็นชอบเปิดจุดผ่อนปรน ที่บริเวณบ้านคลองลึก อำเภออรัญประเทศ อีกจุดหนึ่ง เนื่องจากพื้นที่ตรงข้ามเป็นพื้นที่ในการยึดครองของกัมพูชาเฮงสัมรินซึ่งขัดต่อหลักเกณฑ์ในการเปิดจุดผ่อนปรนตามที่ สมช. เคยกำหนดไว้

กองกำลังบูรพาร่วมกับจังหวัดปราจีนบุรี ได้ประชุมร่วมกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ในการพิจารณาเปิดจุดผ่อนปรนการค้าขายตามแนวชายแดนไทย-กัมพูชา เมื่อวันที่ 18 มกราคม 2534 กองกำลังบูรพา โดยมี พลตรีเชษฐา ฐานะจาโร รองแม่ทัพภาคที่ 1 เป็นประธาน มีมติเห็นชอบให้เปิดจุดผ่อนปรนที่บ้านคลองลึก อำเภออรัญประเทศ และเปิดจุดผ่อนผัน ที่บ้านโนนหมากมุ่น อำเภอตาพระยา และบ้านเขาน้อย อำเภออรัญประเทศ ทั้งนี้ ที่บ้านคลองลึกให้รอคำตอบจากผู้ว่าราชการจังหวัดบันเตียเมียนเจย

หลังจากที่ได้ประชุมร่วมกันระหว่างฝ่ายไทยและกัมพูชานำโดยผู้บังคับบัญชากองกำลังบูรพาและผู้ว่าราชการจังหวัดบันเตียเมียนเจย เมื่อวันที่ 14 มีนาคม 2534 ได้ข้อสรุปว่าทางฝ่ายกัมพูชาเฮงสัมรินเห็นขอลจะเปิดตลาดการค้าขายใหม่ ที่สถานีรถไฟปอยเปตห่างจากพรมแดนไทยประมาณ 500 เมตร แต่การกำหนดที่ตั้งยังไม่แน่นอนซึ่งจะแจ้งให้ฝ่ายไทยทราบภายหลังและได้ประชุมร่วมกันอีกครั้ง เมื่อวันที่ 22 เมษายน 2534 ที่ฝั่งปอยเปต ประเทศกัมพูชาได้ ข้อสรุปว่า ฝ่ายกัมพูชา เฮงสัมริน ตกลงใจให้มีการค้าขายกับไทยโดยใช้บริเวณสถานีรถไฟปอยเปตห่างจากพรหมแดนไทย ประมาณ 300 เมตร และได้กำหนดวันที่จะเปิดทำการค้าขายอย่างเป็นทางการ ในวันที่ 15 มิถุนายน 2534

กองกำลังบูรพาจังหวัดปราจีนบุรีได้ประชุมร่วมกัน ณ ห้องประชุมกองกำลังบูรพา เมื่อวันที่ 23 พฤษภาคม 2534 โดยมี พลตรีติพงษ์ เจนนุวัตร ผู้บังคับบัญชากองกำลังบูรพา เป็นประธาน เห็นชอบตามที่ประชุมทั้งสองฝ่าย กำหนดจุดการค้าขายชายแดนทั้งไทยและกัมพูชา โดยประเทศไทยจะก่อสร้างตลาดบริเวณโรงเกลือเก่าทิศเหนือทางรถไฟ หมู่ที่ 7 ตำบลป่าไร่ อำเภออรัญประเทศ ติดกับบ้านคลองลึกในเขตเทศบาลอำเภออรัญประเทศ โดยพิจารณาว่า มีความเหมาะสมใช้บริเวณพื้นที่นี้จัดสร้างตลาดแลกเปลี่ยนซื้อ-ขายสินค้า เนื่องจากอยู่ใกล้จุดผ่อนปรนบ้านคลองลึก-ปอยเปต และอยู่ไม่ห่างจากสถานที่ราชการ เช่น สภ.ต.บ้านคลองลึก, ด้านศุลกากร และด่านตรวจคนเข้าเมือง มีเส้นทางคมนาคมสะดวกและง่ายต่อการควบคุมรักษาความสงบเรียบร้อยและสะดวกต่อการท่องเที่ยวของประชาชน สำหรับประเทศกัมพูชาจะเปิดตลาดการค้าใหม่ที่สถานีรถไฟปอยเปต ห่างจากพรหม

แดนไทยประมาณ 300 เมตร นอกจากนั้นได้กำหนดระเบียบการค้าขายบริเวณจุดผ่อนปรนดังกล่าว รวมทั้งกำหนดสินค้า และการเข้าออกของประชาชนชายไทยและกัมพูชา

สำหรับการก่อสร้างตลาดค้าขายชายแดนของประเทศไทย ได้มีการปรับพื้นที่ตลาดโรงเกลือซึ่งขณะนั้นเป็นพื้นที่รกร้างว่างเปล่า โดยนายดิษฐบูล ศิริพานิช นายอำเภออรัญประเทศขณะนั้น ได้ขอเครื่องจักรกลจากหน่วยการพัฒนาการเคลื่อนที่ ที่ 2 (นพค.12) โดยได้ขอเปลี่ยนแปลงงบประมาณ ก่อสร้างถนนในตำบลป่าไร่ ของส่วนอำเภออรัญประเทศ องค์การบริหารส่วนจังหวัดปราจีนบุรี มาจัดซื้อน้ำมันเชื้อเพลิงสำหรับเครื่องจักรกลของ นพค.12 วงเงิน 300,000 บาท และของบประมาณเพิ่มเติมจากองค์การบริหารส่วนจังหวัดปราจีนบุรี เพื่อวางท่อระบายน้ำในตลาดโรงเกลือและซ่อมแซมสะพานข้ามคลองลึก จำนวน 160,000 บาท และในห้วงก่อนจะถึงการเปิดการค้าขายอย่างเป็นทางการในวันที่ 15 มิถุนายน 2534 ประมาณต้นเดือนมิถุนายน 2534 อำเภออรัญประเทศได้ปรับปรุงพื้นที่ตลาดโรงเกลือเสร็จเรียบร้อย และได้แต่งตั้งคณะกรรมการทำการคัดเลือกผู้ที่จะเข้ามาประกอบการค้าจากผู้มีคุณสมบัติเป็นราษฎรที่มีภูมิลำเนาอยู่ในเขตพื้นที่อำเภออรัญประเทศ โดยให้สิทธิแก่ผู้ประกอบการค้าตามแนวชายแดนคนเดิมก่อน หากมีเหลือจึงจะให้คนนอกพื้นที่ได้ ทั้งนี้ ให้ผู้ประกอบการค้างสร้างอาคารตามแบบที่อำเภอกำหนด และยกให้เป็นกรรมสิทธิ์ของทางราชการ ผู้ก่อสร้างต้องเสียค่าเช่าเป็นรายเดือนให้กับทางราชการอีกด้วย สำหรับในวันเปิดการค้าขายวันแรก (15 มิถุนายน 2534) อาคารร้านในตลาดโรงเกลือยังก่อสร้างไม่เรียบร้อย อำเภอจึงจัดหาเต็นท์ให้ผู้ประกอบการค้าได้ทำการค้าขายไปพลางก่อน จนกว่าการก่อสร้างอาคารจะแล้วเสร็จ สำหรับอาคารร้านค้าที่ทางอำเภอกำหนดให้เป็นโครงสร้างไม้ หลังคามุงสังกะสี พื้นเทคอนกรีตขนาด 4×4 เมตร ไม่มีฝากั้นราคาก่อสร้าง ประมาณ 5,000-6,000 บาท การเข้ามาค้าขายให้ค้าขายได้ตั้งแต่ เวลา 08.00 – 16.00 น. มิให้ค้างคืนโดยมีกำลังจากทางราชการเข้ามาดูแลรักษาความปลอดภัยให้ซึ่งจังหวัดปราจีนบุรี ได้ประกาศเปิดจุดผ่อนปรนบ้านคลองลึก อำเภออรัญประเทศ จังหวัดปราจีนบุรี เมื่อวันที่ 15 มิถุนายน 2534 (อำเภออรัญประเทศ. 2543 : 12-14)

การพัฒนาและการบริหารจัดการตลาดโรงเกลือ

1. จากปี 2534 เมื่อวันที่ 15 มิถุนายน ได้มีการเปิดจุดผ่อนปรนค้าขายชายแดนไทย – กัมพูชา พร้อมทั้งการเกิดของ “ตลาดโรงเกลือ”ขึ้นในท้องที่ตำบลบ้านป่าไร่ อำเภออรัญ-ประเทศ จังหวัดปราจีนบุรีจากสภาพท้องทุ่งนาเป็นป่าละเมาะสลับด้วยจอมปลวกพื้นที่เต็มไปด้วยทุ่นระเบิดเนื่องจากติดชายแดนไทย – กัมพูชา ซึ่งมีการสู้รบกันในฝั่งประเทศกัมพูชา ต่อเนื่องกันมาเป็นเวลายาวนาน เมื่อกองกำลังบูรพาร่วมกับจังหวัดปราจีนบุรี ได้มีแนวคิดที่จะปิดจุดลักลอบค้าขายตามแนวชายแดนที่มีหลายจุด รวมทั้งเป็นการช่วยเหลือราษฎรที่ได้ รับผลกระทบจากสู้รบตามแนวชายแดนได้ค้าขาย จึงได้ปรับปรุงพื้นที่ดังกล่าว พร้อมทั้งสร้างแผงร้านค้าเป็นโครงสร้างไม้ หลังคามุงสังกะสี ไม่มีฝากั้น พื้นที่เป็นลูกรังบด จำนวน 1,200 แผงในตลาดโรงเกลือ เมื่อแรกเริ่มไม่มีหน่วยงานใดรับเข้าไปดำเนินการ อำเภอจึงมอบหมายให้ผู้ประกอบการค้ารวมตัวกันเป็นกลุ่ม ผู้ดำเนินการ โดยจัดหารายได้หลังหักค่าใช้จ่ายแล้วไปปรับปรุงสภาพตลาดให้ดีขึ้น แต่ผู้ประกอบการค้าไม่สามารถรวมกลุ่มกันได้ จึง

เปิดโอกาสให้บุคคลบางคนเข้าไปหาผลประโยชน์จัดเก็บรายได้เป็นส่วนตัว กองกำลังบูรพาจึงมอบหมายให้ที่บังคับการยุทธวิธีที่ 123 เข้าดำเนินการการบริหารจัดการซึ่งดำเนินการไปได้ด้วยดี

2. ในปี พ.ศ. 2535 อยู่ในการบริการของฝ่ายทหาร โดยมีกองบังคับการยุทธวิธี 123 ซึ่งนำรายได้จากค่ารับฝากจอดรถ ค่ารักษาความสะอาดและค่าห้องสุขา นำมาปรับปรุงบริเวณตลาดโรงเกลือให้ดีขึ้น โดยลงลูกรังบริเวณจอดรถ วางท่อระบายน้ำ ปรับปรุงช่องทางเดินระหว่างแผงร้านค้า จัดสร้างห้องสุขา จัดทำแหล่งน้ำบาดาลและขยายเส้นทางตลาดไปยังสะพานคลองลึก ทำให้สภาพภูมิทัศน์ดีขึ้นกว่าเมื่อแรกเริ่มดำเนินการเป็นอย่างมาก หลังจากพัฒนาปรับปรุงสภาพพื้นที่และจัดระบบการบริหารจัดการเรียบร้อยดีแล้ว ทางฝ่ายทหารโดยกองกำลังบูรพาได้มอบภารกิจการบริการจัดการดูแล “ตลาดโรงเกลือ” ให้กับฝ่ายพลเรือน คือ จังหวัดปราจีนบุรี ตั้งแต่วันที่ 1 ตุลาคม 2535 เป็นต้นมา ซึ่งจังหวัดปราจีนบุรีได้แต่งตั้งคณะกรรมการอำนวยการ ซึ่งประกอบด้วยฝ่ายพลเรือน ทหาร และตำรวจ ทำหน้าที่อำนวยการให้คำปรึกษารวมทั้งให้ความเห็นชอบในการดำเนินงานต่าง ๆ ใน “ตลาดโรงเกลือ” กับคณะกรรมการดำเนินงานระดับอำเภอ ซึ่งมีนายอำเภออรัญประเทศเป็นประธานคณะกรรมการดำเนินการบริหาร จัดการในตลาดโรงเกลือ

3. ในปี พ.ศ. 2536 การดำเนินงานอยู่ในรูปแบบคณะกรรมการดำเนินงานระดับอำเภอจะบริหารจัดการตามมติของคณะกรรมการอำนวยการ โดยตลาดโรงเกลือจะมีรายได้จากค่าเช่าแผงร้าน ค่าจอดรถ ค่ารักษาความสะอาดและค่าห้องสุขา ซึ่งจะนำมาเป็นค่าใช้จ่ายในการพัฒนาตลาดโรงเกลือ ค่าเจ้าหน้าที่ดินเนินงานเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัย ในห้วงปี 2536 ได้เกิดเพลิงไหม้ 1 ครั้ง เมื่อวันที่ 29 ตุลาคม 2536 ได้เผาผลาญอาคารไป 5 อาคาร จำนวน 150 ร้านค้า และเมื่อวันที่ 1 ธันวาคม 2536 ได้จัดตั้งจังหวัดสระแก้ว แยกออกมาจากจังหวัดปราจีนบุรี “ตลาดโรงเกลือ” จึงตกอยู่ในการบริหารจัดการของจังหวัดสระแก้ว

4. ในปี พ.ศ. 2537 จังหวัดสระแก้ว ได้แต่งตั้งคณะกรรมการดำเนินงานระดับจังหวัดขึ้นใหม่รวมทั้งแต่งตั้งคณะกรรมการปรับปรุงแก้ไขดำเนินงานตลาดโรงเกลือระดับอำเภอขึ้นใหม่ด้วยซึ่งการดำเนินงานยังคงรูปแบบเดิม คือ คณะกรรมการปรับปรุงแก้ไขการดำเนิน ตลาดโรงเกลือระดับอำเภอ จะดำเนินงานตามมติที่ประชุมของคณะกรรมการดำเนินงานระดับจังหวัดในห้วงปี 2537 ได้เกิดเพลิงไหม้ครั้งใหญ่ 1 ครั้ง เมื่อวันที่ 8 เมษายน 2537 ได้เผาผลาญอาคารไป 11 อาคาร จำนวน 330 แผง ร้านค้า ทำให้คณะกรรมการดำเนินงานระดับจังหวัด ได้มีมติให้ดำเนินการก่อสร้างอาคารร้านค้าขึ้นใหม่เป็นอาคารถาวร กำหนดขึ้นเป็นแผงใหม่ ให้ดูสวยงามเป็นระเบียบ เป็นการอำนวยความสะดวกและชักจูงใจให้มีนักท่องเที่ยงมาท่องเที่ยวมากขึ้นโดยก่อสร้างบริเวณเพลิงไหม้และรื้อถอนอาคารที่เหลืออยู่เพื่อสร้างใหม่ โดยเริ่มดำเนินการตั้งแต่เดือนมิถุนายน 2537 เป็นต้นมา และในปี 2537 ตลาดโรงเกลือได้รับการสนับสนุนงบประมาณจากสำนักงานคณะกรรมการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ก่อสร้างถนน ระบบท่อระบายน้ำ เทพื้นคอนกรีตงบประมาณ 21 ล้านบาท และก่อสร้างถนนสายเมน เข้า-ออก งบประมาณ 9 ล้านบาท นับเป็นการเปลี่ยนแปลงปฏิรูป “ตลาดโรงเกลือ” ครั้งยิ่งใหญ่

5. ปี 2538 ได้เริ่มก่อสร้างอาคารร้านค้าแบบถาวร สวยงาม ตั้งแต่เดือน มีนาคม จำนวน 28 อาคาร 401 ห้อง นอกจากนั้นได้ดำเนินการก่อสร้างถนน ระบบระบายน้ำ เทพื้นคอนกรีต ลานจอดรถ จากงบประมาณของสภาพัฒน์ ฯ ควบคู่กันไป ซึ่งการก่อสร้างตลาดร้านค้ารวมทั้งระบบโครงสร้างพื้นฐาน ระบบสาธารณูปโภคและสาธารณูปการเสร็จสิ้นในปีนี้ ทำให้พลิกรูปโฉมใหม่จากตลาดโรงเกลือที่เหมือนสลัมมาเป็นตลาดโรงเกลือที่สวยสง่าสะดวกสบายในการท่องเที่ยว และจับจ่ายซื้อของ แต่ตลาดโรงเกลือก็ยังคงร้อนเหมือนเดิม เนื่องจากไม่มีร่มเงาของต้นไม้และสวนหย่อมพักผ่อนหย่อนใจ

6. ในปี 2539-2540 การบริหารจัดการยังเป็นในรูปแบบเดิม แต่ได้มีการแต่งตั้งคณะกรรมการปรับปรุงแก้ไขดำเนินการตลาดโรงเกลือใหม่ ตามคำสั่งจังหวัดสระแก้ว ที่ 2107/2540 ลงวันที่ 17 ธันวาคม 2540 โดยมีรองผู้ว่าราชการจังหวัด นายธีระ กลิ่นลำดวน เป็นประธาน ปลัดจังหวัดสระแก้ว เป็นรองประธาน รอง ผอ.ปค.จว.สก. (ฝ่ายทหาร) ผู้แทนกองกำลังบูรพา ผู้แทนหน่วยเฉพาะกิจอรัญ-ประเทศ ผู้กำกับการตำรวจตระเวนชายแดนที่ 12 หัวหน้างานสำนักงานประสานงานชายแดนไทย-กัมพูชา หัวหน้าสำนักงานคณะกรรมการติดต่อชายแดนไทย-กัมพูชา หัวหน้าสำนักงานจังหวัดสระแก้ว นายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดสระแก้ว และหัวหน้าส่วนราชการในพื้นที่อรัญประเทศ อีก 5 คน เป็นกรรมการ โดยมีปลัดอำเภอหัวหน้าฝ่ายปกครองและพัฒนา เป็นเลขานุการและจ่าจังหวัดสระแก้วเป็นผู้ช่วยเลขานุการ ซึ่งใช้บริการจัดการมาจนกระทั่งปัจจุบันนี้

7. ปี 2541-2543 การบริหารจัดการยังคงรูปแบบเดิมให้มีการประชุมคณะกรรมการบริหารดำเนินงานตลาดโรงเกลือ อำเภออรัญประเทศ จังหวัดสระแก้ว (คบก.) เพื่อติดตามผลการดำเนินงาน และมอบนโยบายการบริหารจัดการให้คณะกรรมการระดับอำเภอดำเนินการในห้วง 2-3 เดือนต่อครั้ง และในห้วง 2541 - 2543 ได้มีการพัฒนาปรับปรุงตลาดโรงเกลือโดยงบประมาณของรัฐบาลและเงินกองทุนของตลาดโรงเกลือ ดังนี้

7.1 งบประมาณจากสำนักงานคณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ

7.1.1 ปี 2541 ก่อสร้างเทพื้นคอนกรีตบริเวณอาคารพร้อมก่อสร้างถนนและระบบท่อระบายน้ำ เพิ่มเติม ในวงเงิน 2,440,000 บาท

7.1.2 ปี 2542 ก่อสร้างอาคารตลาดปลา ในวงเงิน 3,455,800 บาท

7.1.3 ปี 2543 ก่อสร้างอาคารตลาดกลางสินค้าการเกษตร วงเงิน 6,913,800 บาท

7.1.4 ก่อสร้างเทพื้นคอนกรีตบริเวณจอดรถ ในวงเงิน 7,242,000 บาท

7.2 งบประมาณจากกองทุนตลาดโรงเกลือ

7.2.1 การก่อสร้างห้องสุขาใหม่แบบทันสมัย

7.2.2 การเทพื้นคอนกรีตบางส่วน

7.2.3 การก่อสร้างอาคารรับรองผู้บริโภคและตรวจเยี่ยมของผู้บังคับบัญชา

7.2.4 การก่อสร้างศูนย์อาหาร

7.2.5 การปรับปรุงถนนสายหลักให้ร่มเย็น (ปลูกต้นไม้) และความสวยงาม

7.2.6 การจัดทำสวนหย่อมพักผ่อนหย่อนใจ

7.2.7 การซ่อมแซมโครงสร้างพื้นฐาน

2.17 ลักษณะทางกายภาพของย่านตลาดโรงเกลือ

ตั้งแต่วันที่ 30 กันยายน 2543 องค์การบริหารส่วนจังหวัดสระแก้ว ได้รับมอบทรัพย์สินและการบริหารการจัดการตลาดโรงเกลือจากจังหวัดสระแก้ว ได้พัฒนาปรับปรุงภายในตลาดโรงเกลือ โดยการปรับปรุงภูมิทัศน์ภายในตลาดโรงเกลือใช้งบประมาณเป็นเงิน 4,025,000.- บาท ในการก่อสร้างลานเอนกประสงค์และทางเท้าพร้อมลานจอดรถ ระบบแสงสว่าง จัดสวนหย่อมพร้อมปลูกต้นไม้ โดยดำเนินการดังนี้

1. ด้านระบบจราจร

1.1 จัดทำป้ายจราจรตั้งแต่ทางเข้าตลาดเพื่อแสดงสัญลักษณ์การจราจรภายในบริเวณพื้นที่

1.2 จัดกำลังเจ้าหน้าที่ประจำตามเส้นทางแยกเพื่ออำนวยความสะดวกการจราจรยานพาหนะและประชาชนผู้มาท่องเที่ยวหรือซื้อสินค้า

1.3 จัดสถานที่จอดรถให้เป็นที่เป็นทางให้เหมาะสมกับพื้นที่ให้ทั่วพื้นที่บริเวณตลาดเพื่อให้จอดได้ทั่วทั้งบริเวณ สำหรับประชาชนจะได้ซื้อสินค้าได้อย่างทั่วถึงทุกอาคารและทาสีตีเส้นหรือทำป้ายให้เรียบร้อย

2. ด้านระบบความสะอาด

2.1 จัดให้มีการล้างตลาดทั่วบริเวณ อย่างน้อย 2 เดือน ต่อ 1 ครั้ง

2.2 บริเวณตลาดปลา จัดให้มีการใช้น้ำยาดับกลิ่นหรือน้ำยาฆ่าเชื้อ เพื่อจะได้ปลอดการติดเชื้อ

2.3 จัดให้มีถังขยะรองรับขยะจำนวนมากขึ้น วางให้ทั่วบริเวณ

3. ด้านระบบรักษาความปลอดภัย

3.1 การติดต่อประสานสถานีตำรวจภูธรคลองลึก อย่างใกล้ชิดเน้นความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน

3.2 ติดต่อประสานรับนโยบายด้านรักษาความปลอดภัยจากหน่วยงานในพื้นที่ทั้งทหาร ตำรวจ และพลเรือน และหากจำเป็นต้องขอกำลังเจ้าหน้าที่ประจำที่ตลาดโรงเกลือ

4. ด้านระบบภูมิทัศน์

4.1 จัดปลูกไม้ยืนต้นตามจุดต่างๆ ให้เหมาะสม สวยงาม เพิ่มสีเขียว

4.2 บริเวณที่สกปรกเป็นแหล่งขยะต้องปรับปรุงบริเวณนั้น

4.3 จัดสถานที่ตั้งหาบเร่ แผงลอย ให้เป็นแหล่งบริเวณ เฉพาะให้เป็นระบบ และมีระเบียบ

5. ด้านการประชาสัมพันธ์

5.1 จัดทำป้ายประชาสัมพันธ์ แสดงผังอาคารจุดจำหน่ายสินค้า ติดตั้งตามจุดต่างๆ ในบริเวณตลาดโรงเกลือ 3 ภาษา คือ ภาษาไทย ภาษาอังกฤษ ภาษาเขมร

5.2 จัดทำแผ่นพับประชาสัมพันธ์สถานที่ท่องเที่ยว ของดีเมืองสระแก้ว และสินค้าต่างๆ ของตลาดโรงเกลือ ประชาสัมพันธ์ไปยังองค์การบริหารส่วนจังหวัด หรือหน่วยงาน ราชการ รัฐวิสาหกิจ เอกชนทั่วไป

6. ด้านสังคม ได้จัดให้มีการพบปะหารือระหว่างรัฐกับผู้ประกอบการ เพื่อสร้างความพึงพอใจระหว่างองค์การบริหารส่วนจังหวัดกับผู้ประกอบการ

2.18 การศึกษาการดำเนินการของตลาดโรงเกลือ

การพัฒนาพื้นที่ตลาดโรงเกลือในระดับท้องถิ่น มีองค์การบริหารส่วนจังหวัดสระแก้ว เป็นหน่วยงานของรัฐที่มีบทบาทโดยตรงต่อการพัฒนาพื้นที่ตลาดโรงเกลือ ซึ่งแนวทางการพัฒนาจะเป็นไปตามยุทธศาสตร์การพัฒนาของจังหวัดสระแก้ว เนื่องจากตลาดโรงเกลือมีความสำคัญในฐานะที่เป็นตลาดการค้าชายแดนที่สำคัญของจังหวัดสระแก้ว เป็นแหล่งเศรษฐกิจขนาดใหญ่ อีกทั้งยังเป็นตลาดที่มีกลุ่มพ่อค้าชาวกัมพูชาเข้ามาค้าขายเป็นจำนวนมากที่สุดด้วย

องค์การบริหารส่วนจังหวัดสระแก้ว รับมอบหมายอำนาจหน้าที่การบริหารจัดการตลาดโรงเกลือจากผู้ว่าราชการจังหวัดสระแก้ว เมื่อวันที่ 25 กันยายน 2543 มีการตั้งคณะกรรมการบริหารจัดการตลาดโรงเกลือ 3 ชุด ประกอบด้วย คณะทำงานเพื่อควบคุม และเสนอแนะแนวทางการบริหารจัดการในตลาดโรงเกลือ คณะกรรมการจัดหาผลประโยชน์ในทรัพย์สินขององค์การบริหารส่วนจังหวัดสระแก้ว และคณะดำเนินการตลาดโรงเกลือ โดยมีประธานคณะกรรมการดำเนินการ คือ นายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดสระแก้ว

ในส่วนของโครงสร้างในการบริหารงานของคณะกรรมการดำเนินการภายในตลาดโรงเกลือนั้น ได้มีการแบ่งสายงานตามภาระหน้าที่ความรับผิดชอบ ดังนี้

1. ฝ่ายบริหารจัดการ หรือคณะกรรมการบริหารตลาดโรงเกลือ มีหน้าที่ในการรับผิดชอบกำกับดูแลการดำเนินการของคณะกรรมการการทำงานฝ่ายต่างๆ ควบคุม ตรวจสอบและประเมินผลการทำงาน

2. ฝ่ายการเงิน หรือคณะกรรมการดำเนินการฝ่ายการเงิน มีหน้าที่ในการดำเนินการทางการเงินและบัญชี การพัสดุและการจัดเก็บค่าเช่าของตลาดโรงเกลืออำนวยความสะดวกให้แก่องค์การบริหารส่วนตำบลป่าไร่ ในการเก็บภาษีโรงเรือน ภาษีป้ายร้านค้า การเก็บค่าดูแลรักษาความสะอาด

3. ฝ่ายอาหารและสถานที่ หรือคณะกรรมการดำเนินการฝ่ายสถานที่ ตลาดโรงเกลือ มีหน้าที่ความรับผิดชอบในการจัดระเบียบกิจการการค้าขาย จัดระเบียบแผนงาน การค้าควบคุมดูแลผู้ประกอบการ ควบคุมดูแลความเป็นระเบียบเรียบร้อยในตลาดโรงเกลือ

4. ฝ่ายรักษาความปลอดภัย และความสะอาด หรือคณะกรรมการดำเนินการ ฝ่ายรักษาความปลอดภัย และความสะอาดตลาดโรงเกลือ มีหน้าที่ความรับผิดชอบเกี่ยวกับการควบคุมเรื่องสาธารณูปโภค และการรักษาความสะอาด ควบคุมดูแลเรื่องการจราจร จัดระวังเรื่องความปลอดภัยให้กับผู้ประกอบการ และผู้ที่มาท่องเที่ยว ซื้อสินค้าภายในตลาดโรงเกลือ

สรุปได้ว่า จังหวัดสระแก้วได้ดำเนินการบริหารจัดการตลาดโรงเกลือมาอย่างต่อเนื่องในปัจจุบันตลาดโรงเกลืออยู่ในความรับผิดชอบขององค์การบริหารส่วนจังหวัดสระแก้ว ซึ่งได้ดำเนินการพัฒนาตลาดโรงเกลือในด้านระบบจราจร ด้านระบบความสะอาด ด้านระบบรักษาความปลอดภัยด้านการประชาสัมพันธ์ และด้านสังคม เพื่อให้กิจกรรมการค้าขายในตลาดโรงเกลือประสบความสำเร็จและนำรายได้มาสู่จังหวัดและเป็นประตูการค้าสู่อินโดจีน

2.19 กฎหมายที่เกี่ยวข้อง

กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับพื้นที่ที่ทำการศึกษานี้ จะเป็นกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาด้านกายภาพ สิ่งก่อสร้างของพื้นที่ที่กำหนดใช้อยู่ในปัจจุบัน คือ

2.19.1 พระราชบัญญัติการผังเมือง พ.ศ. 2518 และพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. 2522 (ฉบับที่ 3 พ.ศ. 2543) เนื่องจากพื้นที่ที่ศึกษาในปัจจุบันอยู่ในเขตผังเมืองรวมเมืองอรัญประเทศ อำเภออรัญประเทศ จังหวัดสระแก้ว ซึ่งออกตามอำนาจในพระราชบัญญัติการผังเมือง พ.ศ. 2518 โดยกำหนดให้เป็นพื้นที่เขตสีแดง เป็นที่ดินประเภทพาณิชยกรรมและที่อยู่อาศัยหนาแน่นมาก

ที่ดินประเภทพาณิชยกรรมและที่อยู่อาศัยหนาแน่น ให้ใช้ประโยชน์ที่ดินเพื่อการพาณิชยกรรม การอยู่อาศัย สถาบันราชการ การสาธารณูปโภคและสาธารณูปการเป็นส่วนใหญ่ สำหรับการใช้ประโยชน์ที่ดินประเภทอื่น ให้ใช้ได้ไม่เกินร้อยละสิบห้าของแปลงที่ดินที่ยื่นขออนุญาต

ที่ดินประเภทนี้ ห้ามใช้ประโยชน์ที่ดินเพื่อกิจการตามที่กำหนด ดังต่อไปนี้

1. โรงงานทุกจำพวกตามกฎหมายว่าด้วยโรงงาน เว้นแต่โรงงานตามประเภท ชนิด และจำพวกที่กำหนดให้ดำเนินการได้ตามบัญชีท้ายกฎกระทรวงนี้ และโรงงานบำบัดน้ำเสียรวมของชุมชน

2. สถานที่บรรจุก๊าซ สถานที่เก็บก๊าซ และห้องบรรจุก๊าซตามกฎกระทรวงว่าด้วนการบรรจุก๊าซปิโตรเลียมเหลว แต่ไม่หมายความถึงสถานีบริการ ร้านจำหน่ายก๊าซ สถานที่ใช้ก๊าซ และสถานที่จำหน่ายอาหารที่ใช้ก๊าซ

3. สถานที่ที่ใช้ในการเก็บน้ำมันเชื้อเพลิงเพื่อจำหน่ายที่ต้องขออนุญาตตามกฎกระทรวงว่าด้วยการควบคุมน้ำมันเชื้อเพลิง เว้นแต่เป็นสถานีบริการน้ำมันเชื้อเพลิง

4. เลี้ยงม้า โค กระบือ สุกร แพะ แกะ ห่าน เป็ด ไก่ งู จระเข้ หรือสัตว์ป่าตามกฎหมายว่าด้วยการสงวนและคุ้มครองสัตว์ป่า เพื่อการค้า

5. สุสานและฌาปนสถานตามกฎหมายว่าด้วยสุสานและฌาปนสถาน

6. จัดสรรที่ดินเพื่อประกอบอุตสาหกรรม

7. โรงฆ่าสัตว์

8. ไซโลเก็บผลิตผลทางการเกษตร

9. สนามแข่งรถ

10. สนามแข่งม้า

11. สนามยิงปืน

12. กำจัดมูลฝอย

13. ซื้อขายเศษวัสดุ

การใช้ประโยชน์ที่ดินริมฝั่งแหล่งน้ำสาธารณะ ให้มีที่ว่างตามแนวขนานริมฝั่งแหล่งน้ำสาธารณะไม่น้อยกว่า 6 เมตร เว้นแต่การก่อสร้างเพื่อการคมนาคมทางน้ำ หรือการสาธารณูปโภค

2.19.2 พระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535 และพระราชบัญญัติการส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อม พ.ศ. 2535 เนื่องจากพื้นที่ศึกษานั้นมีกิจกรรมต่างๆ เข้ามาเกี่ยวข้อง การประกอบกิจการในพื้นที่ อาจเกิดผลกระทบต่อชุมชนทางด้านสิ่งแวดล้อมและการสาธารณะสุขได้ จึงจะต้องมีการปฏิบัติตามกฎหมายเพื่อควบคุมการดำเนินกิจกรรมที่อาจก่อมลพิษ หรือส่งผลกระทบต่อสภาพแวดล้อมในอนาคต

2.20 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องของกองการศึกษา มีผู้ทำงานวิจัยที่มีลักษณะใกล้เคียง และสามารถนำมาประกอบเป็นข้อมูลเพื่อพิจารณาในการศึกษาและวิจัยซึ่งมี 2 เรื่อง ดังนี้

2.20.1 บรรณศาสตร์ สุขตระกูล (2542 : 56) ได้ทำการศึกษาวิจัยเรื่อง แนวทางพัฒนาเรื่องย่านเก่า : กรณีศึกษาเมืองเชียงใหม่ มีเนื้อหาดังนี้

ย่านการค้าเก่าเป็นบริเวณที่มีคุณค่าและมีความสำคัญทางประวัติศาสตร์ของเมือง การพัฒนาย่านการค้าจึงจำเป็นต้องคำนึงถึงคุณค่า ควบคู่กับการพัฒนาย่านการค้านั้นดำเนินหน้าที่ต่อไปอย่างมีประสิทธิภาพ และสำหรับคุณค่าที่ปรากฏในย่านการค้ากลางเมืองเก่าแบ่งได้

คุณค่าทางประวัติศาสตร์

2.20.1.1 คุณค่าทางสถาปัตยกรรม

2.20.1.2 คุณค่าทางสังคมและวัฒนธรรม

2.20.1.3 คุณค่าทางเศรษฐกิจ

2.20.1.4 คุณค่าทางนิเวศวิทยา

ดังนั้นข้อเสนอแนะ เพื่อเป็นแนวทางสำหรับย่านการค้าใจกลางเมืองเก่า อาศัยหลักการอนุรักษ์ได้แก่ การอนุรักษ์อาคารเก่า องค์ประกอบที่มีคุณค่าทางประวัติศาสตร์และพัฒนาย่านการค้าประกอบด้วยการการแก้ปัญหาที่มีอยู่ การปรับปรุงทางเดินเท้าและเพิ่มความร่มรื่น การปิดถนนเพื่อกิจกรรมในบางช่วงเวลา การปรับปรุงเทศบัญญัติและการบริหารจัดการเพื่อยังคงดำเนินบทบาทของย่านการค้าต่อไปอย่างมีประสิทธิภาพ

2.20.2 อัญชลี ชาติวัฒนาการ (2540 : 167) ได้ทำการศึกษาวิจัยเรื่อง การปรับปรุงย่านพาณิชยกรรมเก่าจังหวัดนครราชสีมา มีเนื้อหาดังนี้

สาเหตุทางกายภาพทั้ง 3 ประการ สภาพอาคารและสภาพแวดล้อมที่ไม่เหมาะสมที่จอดรถนอกถนนและในระบบถนน ระบบทางเท้า ก็ได้ส่งผลกระทบต่อการใช้งานและการปรับปรุงย่านการค้าอีกหลายประการ ดังนั้นอีกวิธีหนึ่งที่จะแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นในพื้นที่ได้ก็คือ การปรับปรุงพื้นที่ตามระดับความเหมาะสมในแต่ละสภาพพื้นที่ F โดยวิธีของขบวนการ Redevelopment คือ

2.20.2.1 การปรับปรุงฟื้นฟูในบริเวณอาคารที่ยังใช้งานได้ และปรับปรุงทางเท้าและส่วนประกอบบางอย่าง

2.20.2.2 การปรับปรุงโดยการเปลี่ยนแปลงอาคารและจัดสภาพแวดล้อมบางอย่างเข้าไปเสริม

2.20.2.3 การรื้อถอนอาคารบริเวณที่เสื่อมโทรมและไม่เหมาะสม โดยการสร้างอาคารและสภาพแวดล้อมขึ้นมาใหม่ (Clearance)

ในการดำเนินการปรับปรุงเทศบาลกับเอกชนจะต้องร่วมมือกัน โดยวิธีการทั้งหมดดังกล่าวข้างต้น จะทำให้เกิดโครงการปรับปรุงฟื้นฟูได้อย่างมีประสิทธิภาพ และได้ผลดีต่อชุมชนทุกประการ

2.20.3 กมล พรหมพยัคฆ์ (2520 : บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่องการปรับปรุงย่านการค้าบางลำภู ซึ่งได้ผลสรุปดังนี้

วัตถุประสงค์สำคัญของการศึกษาในโครงการนี้คือ เพื่อค้นหาแนวทางกำหนดผังและออกแบบบริเวณย่านการค้าบางลำภูให้เหมาะสมกับสภาวการณ์ปัจจุบัน เพราะว่าย่านการค้าบางลำภูเป็นย่านการค้าเก่าซึ่งกำลังประสบปัญหายุ่งยากต่าง ๆ อันเนื่องจากการขาดการวางแผนและเตรียมการถึงอนาคต ประกอบทั้งกรุงเทพมหานครมีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว ทั้งทางด้านเศรษฐกิจ สังคม กิจกรรมต่าง ๆ มีการขยายตัวและทวีจำนวนขึ้นตามลำดับ อัตราการเปลี่ยนแปลงนี้เป็นไปอย่างรวดเร็ว หากเราไม่ปรับสภาพให้เข้ากับสภาพแวดล้อมแล้วผลก็คือ ลักษณะเศรษฐกิจ สังคม และสภาพแวดล้อมของเมืองจะประสบความยุ่งเหยิงเมืองก็จะได้รับความเสียหายอย่างยากที่จะประมาณได้ จึงเห็นสมควรที่จะต้องมีการปรับปรุงพัฒนาบริเวณย่านการค้าแห่งนี้ เพื่อเป็นการป้องกันไม่ให้เกิดสภาพแวดล้อมที่ไม่ดีแก่ชุมชน

วิธีการวิจัย

เพื่อให้สามารถกำหนดผังและออกแบบให้สอดคล้องกับลักษณะตามความต้องการ และความเหมาะสมผู้วิจัยได้ทำการศึกษาดังนี้คือ

1. ลักษณะของย่านการค้าที่ทำในต่างประเทศและที่มีอยู่ในประเทศไทย

2. พฤติกรรมผู้มาใช้บริการและผู้ให้บริการในย่านการค้าบางลำภู

3. ความต้องการพื้นฐานทางกายภาพที่จะประกอบขึ้นเป็นโครงการ

4. สภาพทั้งอดีตและปัจจุบันของย่านการค้าบางลำพูทั้งทางด้านสภาพแวดล้อม การใช้ที่ดินสิ่งปลูกสร้าง และจำนวนประชากร

5. สภาพของเมือง ขอบเขต และจุดมุ่งหมายของงานผังเมือง

สรุปการวิจัย

จากการวิจัยปรากฏผลดังนี้คือ

1. โครงการปรับปรุงส่วนใหญ่ขาดการเตรียมการถึงอนาคตและสภาพของเมือง

2. การปรับปรุงย่านการค้าไม่ได้ประกอบส่วนของการค้าแต่เพียงอย่างเดียว แต่ประกอบด้วย องค์ประกอบหลาย ๆ ด้าน เช่น การพักอาศัย การพักผ่อนหย่อนใจ การสังคม และส่วนสนับสนุนทางการค้า เป็นต้น

3. สภาพการณ์ของเมืองและสิ่งแวดล้อมของบริเวณที่ทำการปรับปรุงมีผลต่อการออกแบบและกำหนดผังของโครงการ

4. ฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมของผู้ที่อยู่บริเวณโครงการที่จะปรับปรุงมีผลต่อความเป็นไปได้ของโครงการ

5. โครงการปรับปรุงควรเกิดจากการร่วมมือกับทุก ๆ ฝ่ายทั้งภาครัฐและเอกชน

ข้อเสนอแนะ

1. ต้องมีการวางผังโครงการปรับปรุงต่าง ๆ ไว้ล่วงหน้าตามสภาพการของสภาพแวดล้อมในแต่ละแห่งอย่างเหมาะสม

2. รัฐหรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับรัฐควรให้ความสนใจกับโครงการปรับปรุงอย่างจริงจัง โดยการให้ความร่วมมือหรือมีการร่วมมือกันระหว่างภาครัฐกับเอกชน เพื่อเป็นการสนับสนุนให้เอกชนมีความสนใจในโครงการปรับปรุง เพื่อเป็นการแบ่งเบาภาระของรัฐและเป็นผลดีต่อสภาพแวดล้อมของเมือง

3. ควรมีการกำหนดการใช้ที่ดิน ความหนาแน่นของบริเวณย่านการค้าตามสภาพการณ์ที่เหมาะสมของเมืองและสภาพอาคารที่แวดล้อม

4. การขยายตัวของบริเวณการค้าและพักอาศัยในบริเวณย่านการค้าบางลำภู ควรมีการส่งเสริมให้เฉพาะผู้ที่มีแหล่งการค้าอยู่ในบริเวณย่านการค้าบางลำพูได้มีที่อยู่อาศัยอยู่ใน บริเวณดังกล่าวเท่านั้น เพื่อเป็นการแก้ปัญหาการมีที่อยู่อาศัยห่างไกลจากแหล่งงาน

5. ควรแยกบริเวณที่พักอาศัยออกจากบริเวณการค้า เนื่องจากมีพฤติกรรมที่แตกต่างกัน และควรจัดให้ประชาชนผู้ซึ่งไม่ยอมรับการเปลี่ยนแปลงได้อยู่แบบเดิมคือ แบบตึกแถวหรือที่อยู่อาศัยรวมกับการค้าแต่ควรจัดระบบได้ดีขึ้น

6. องค์ประกอบต่าง ๆ ที่มีอยู่ในบริเวณย่านการค้าบางลำภูในปัจจุบันควรจะคงเดิมไว้ เพราะ การตัดส่วนหนึ่งออกย่อมจะทำให้ความรู้สึกที่มีต่อบริเวณย่านการค้าบางลำพูเปลี่ยนไป

7. การเพิ่มความหนาแน่นในบริเวณย่านการค้าบางลำพูจะขัดกับนโยบายการพัฒนาเมืองที่ต้องการให้มีศูนย์ชุมชนแบบหลายศูนย์

วิธีการลงทุนเพื่อทำการปรับปรุงตามโครงการความเป็นไปในแบบวิธีการรวมหุ้นโดยให้เจ้าของที่ดินเป็นหุ้นส่วนใหญ่ของการลงทุน ซึ่งอาจเป็นแบบหุ้นส่วนเฉพาะอัตราที่ดินที่มีอยู่หรือเป็นหุ้นส่วนทั้งเงินสดที่มีอยู่ ซึ่งจะอยู่ภายใต้การควบคุมดูแลรักษาผลประโยชน์ที่ได้จัดตั้งขึ้น

2.20.3 วัชระ งามนิกุลชลิน (2544 : 116-119) การพัฒนาและปรับปรุงพื้นที่พาณิชยกรรมบริเวณตลาดปากน้ำโพ จังหวัดนครสวรรค์ ผลสรุปของการวิจัย การพัฒนาและปรับปรุงพื้นที่พาณิชยกรรมบริเวณตลาดปากน้ำโพ จังหวัดนครสวรรค์เป็นโครงการที่จัดทำขึ้น เพื่อเสนอแนวทางการออกแบบสภาพแวดล้อมทางกายภาพ เพื่อแก้ไขสภาพปัญหาชุมชนเมืองที่ส่งผลกระทบต่อสภาพความเป็นอยู่แบบเมือง (Urban life) เพื่อให้คนในชุมชนเมืองมีความเป็นอยู่และมีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น โดยขั้นตอนการศึกษาในครั้งนี้สามารถแยกเป็น 2 ขั้นหลักคือ

1. การวิเคราะห์ (Analysis) เริ่มต้นจากการเก็บรวบรวมข้อมูลพื้นฐาน ที่ต้องนำมาวิเคราะห์ ได้แก่ การใช้ที่ดิน ประชากร การคมนาคมขนส่ง ภูมิประเทศสภาพแวดล้อมที่มีอิทธิพลต่อสภาพความเป็นอยู่ของชุมชนนอกเหนือจากนี้จะเป็นการสำรวจข้อมูลโดยละเอียด ได้แก่ ลักษณะของพื้นที่ โครงสร้างของชุมชนย่อย(Neighborhood) โดยเฉพาะโครงสร้างทางเศรษฐกิจของชุมชนซึ่งเกี่ยวข้องกับพื้นที่โครงการโดยตรง ต้องทำการศึกษาสภาวะเศรษฐกิจ ความต้องการทางด้านพื้นที่พาณิชย กรรมต่าง ๆ ในช่วงเวลาที่ผ่านมา และสภาพการแข่งขันของบริเวณพื้นที่การค้าในบริเวณ โดย จากการเก็บรวบรวมข้อมูลและการสำรวจนำมาวิเคราะห์ ซึ่งจะต้องทำความเข้าใจโครงสร้างการรวมกลุ่ม (Organization) และรูปแบบของชุมชน ได้แก่ จินตภาพของเมือง (The image of the city) การทำความเข้าใจองค์ประกอบของเมือง โดยการสำรวจด้วยตา (visual survey) วิเคราะห์การใช้ที่ดินบริเวณโดยรอบว่ามีการเกี่ยวเนื่องของกิจกรรมการใช้พื้นที่อย่างไร และมีความสัมพันธ์กับระบบสัญจรอย่างไร และการระบุบ่งชี้บริเวณแข็งและอ่อน (Identification of hard and soft areas) ก็จะสามารถระบุปัญหาและกำหนดขอบเขตเนื้อหาของความมุ่งหมายในการออกแบบ โดยบริเวณพื้นที่โครงการซึ่งเป็นย่านพาณิชยกรรมเก่าบริเวณศูนย์กลางเมืองแสดงภาพบริเวณแข็ง (Hard) และอ่อน (Soft) ในการใช้ประโยชน์พื้นที่ปรากฏออกมาค่อนข้างชัดเจน คือ ความเสื่อมสภาพการใช้งาน (Function Obsolescence) ของอาคารที่ไม่สามารถใช้งานได้ต่อ และความเสื่อมคุณค่าทางเศรษฐศาสตร์ (Economic Depreciation) ของอาคารที่หมดคุณค่าในการลงทุนอีกต่อไป ประกอบกับสภาพปัญหาภาวะเศรษฐกิจของย่านพาณิชยกรรมตกต่ำลงเนื่องจากได้รับผลกระทบจากศูนย์การค้าสมัยใหม่ซึ่งมีสภาพแวดล้อมที่ดีและสิ่งอำนวยความสะดวกให้บริการ ดังนั้นหากไม่มีการพัฒนาและปรับปรุงสภาพแวดล้อมกายภาพของย่านพาณิชยกรรม บริเวณศูนย์กลางขึ้นมาใหม่ พื้นที่ซึ่งมีคุณค่าและความหมายของชุมชนทางด้านแหล่งตั้งถิ่นฐานเริ่มแรกก็จะหมด

ความหมาย จากสภาพปัญหาดังกล่าวจึงเป็นตัวกำหนด (Indicator) เข้าสู่การพัฒนาและปรับปรุงพื้นที่พาณิชยกรรม บริเวณตลาดปากน้ำโพ จังหวัดนครสวรรค์ ในแนวทางการพัฒนารื้อสร้างใหม่ (Redevelopment)

2. การสังเคราะห์ (Synthesis) จากขั้นตอนการวิเคราะห์ แนวความคิดและความเข้าใจสภาพปัญหาก็จะเกิดขึ้นการรับรู้ถึงสาเหตุและปัจจัยที่ส่งผลให้เกิดสภาพทางกายภาพที่ส่งผลกระทบต่อความเป็นอยู่ของชุมชนอย่างไร และทราบแนวทางการแก้ไขปัญหาที่ให้ผลคุ้มค่ามากที่สุด โดยอาศัยกลไกทางกฎหมายและการแลกเปลี่ยนผลประโยชน์ที่จำเป็นเพื่อให้บรรลุเป้าหมายที่กำหนดไว้ และการสังเคราะห์จะเป็นขั้นตอนในการสร้างแนวความคิดในการพัฒนา ซึ่งอาจมีหลายแนวทาง เนื่องจากการแก้ไขปัญหามีหลายทางเลือก ซึ่งต้องเลือกแนวความคิดที่ถูกต้องและเหมาะสม แล้วพัฒนาแนวความคิดนั้นให้เป็นโครงการออกแบบในระดับแนวความคิด และพัฒนาต่อมาเป็นการออกแบบและวางผังเบื้องต้น (Preliminary plan)

กรณีพื้นที่โครงการมีการใช้ประโยชน์ที่ดินประเภทพาณิชยกรรมกึ่งพักอาศัยหนาแน่นมาก ทำให้เกิดสภาพแออัด แนวทางการออกแบบเพื่อพัฒนาและปรับปรุงย่านพาณิชยกรรม คือ การเพิ่มพื้นที่เปิดโล่ง (Open space) เพื่อสร้างสภาพแวดล้อมที่มีลักษณะสุนทรียภาพที่ดีในการอยู่อาศัย เช่น การจัดให้มีการปลูกต้นไม้ให้ร่มเงาและดูแลรักษาง่าย ซึ่งสามารถช่วยลดก๊าซพิษบางส่วนได้ โดยใช้ต้นเสลาซึ่งเป็นต้นไม้ประจำจังหวัด การออกแบบองค์ประกอบภูมิทัศน์ เพื่อให้อำนวยความสะดวกและความปลอดภัยให้กับผู้อยู่อาศัยและผู้คนเข้ามาใช้บริการ โดยมีรูปแบบที่ส่งเสริมลักษณะเฉพาะของย่าน (Identity of place) ให้เป็นจุดดึงดูดและสร้างความประทับใจ และเป็นที่ยอมรับยกย่องของพื้นที่อยู่อาศัยในพื้นที่โครงการ การกำหนดแนวมองไปยังจุดเน้น ได้แก่ แม่น้ำ วัด หรือที่ หมายตา (Landmark) ที่กำหนดขึ้น ในเขตพาณิชยกรรมที่มีคนอยู่อาศัยหนาแน่นอาจมีบางส่วนของทางเท้าที่จัดเป็นที่นั่งเล่น มีม้านั่งและร่มเงาต้นไม้สำหรับในที่ที่ไกลจากสนามกีฬาหรือสนามเด็กเล่น และปิดถนนสำคัญในย่านไม่ให้รถยนต์เข้าและปรับปรุงถนนเดิมให้เป็นทางเดินเท้าอย่างเดียว (Pedestrian mall) จัดพื้นที่อเนกประสงค์เพื่อสร้างกิจกรรมอื่น ๆ ในบริเวณที่สามารถสร้างชีวิตชีวาและดึงดูดคนเข้ามาใช้บริการ ยกตัวอย่างเช่น การแสดงดนตรี การแสดงอื่น ๆ การลดราคาสินค้า งานเทศกาล ฯลฯ เป็นต้น และคำนึงถึงความปลอดภัยจากอุบัติเหตุที่อาจเกิดขึ้นระหว่างรถยนต์ และผู้ใช้ถนนด้วยการออกแบบที่ระมัดระวัง เช่น การใช้เสาหลัก รั้วกั้น การเปลี่ยนระดับหรือชนิดของผิวพื้นที่ทางเดินทางเท้าและถนนจะช่วยเตือนทั้งผู้ขับรถยนต์และผู้เดินทางเท้า ให้เกิดความระมัดระวังเป็นพิเศษ เมื่อถึงบริเวณที่ต้องมีการตัดกันของการสัญจรทั้งสองประเภท

ปัจจัยที่สำคัญเหล่านี้จะต้องมีความพร้อมเพื่อที่จะสร้างความสำเร็จและนำชีวิตชีวาและกิจกรรมทางเศรษฐกิจมาสู่บริเวณพื้นที่โครงการ ซึ่งจะนำไปสู่การเปลี่ยนแปลงทางด้านอื่น ๆ ที่เกี่ยวเนื่องและเป็นผลให้เกิดการเพิ่มกิจกรรมการค้าขายให้ดีขึ้นกับพื้นที่โครงการ

บทที่ 3
วิธีดำเนินการวิจัย

ในการวิจัยเรื่องการปรับปรุงย่านตลาดโรงเกลือ อำเภออรัญประเทศ จังหวัดสระแก้ว ในครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาเกี่ยวกับสภาพปัจจุบัน ปัญหาที่เกิดขึ้นกับย่านและลักษณะของย่านที่ผู้ใช้ต้องการ โดยมีรายละเอียดและวิธีดำเนินการวิจัย ดังนี้

3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

3.3 การตรวจสอบเครื่องมือ

3.4 การเก็บรวบรวมข้อมูล

3.5 การวิเคราะห์ข้อมูล

3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

3.1.1 ประชากร มี 2 กลุ่มได้แก่

3.1.1.1 กลุ่มผู้เข้ามาใช้บริการในย่านตลาดโรงเกลือ จังหวัดสระแก้ว โดยใช้สถิติจำนวนนักท่องเที่ยวและผู้ที่มาเยี่ยมเยียนตลาดโรงเกลือ จากด่านตรวจคนเข้าเมือง บ้านคลองลึก จังหวัดสระแก้ว โดยจำนวนผู้บริโภคเฉลี่ย ปี2546 – 2549 ได้ค่าเฉลี่ย 947,625 คน/ปี

3.1.1.2 กลุ่มผู้ประกอบธุรกิจในย่านตลาดโรงเกลือ จังหวัดสระแก้ว โดยใช้ข้อมูลที่ได้จากองค์การบริหารส่วนจังหวัดสระแก้ว ร้านที่ขายสินค้าที่ตลาดโรงเกลือ อำเภออรัญประเทศ จังหวัดสระแก้ว จำนวนร้านค้าเฉลี่ยทั้ง 5 ตลาด มีจำนวน 638 ร้าน

3.1.2. กลุ่มตัวอย่าง มี 2 กลุ่มได้แก่

3.1.2.1 กลุ่มผู้เข้ามาใช้บริการในย่านตลาดโรงเกลือ จังหวัดสระแก้ว ใช้การเลือกตัวอย่างแบบสะดวก (Convenience Sampling) โดยแจกแบบสอบถามกับกลุ่มตัวอย่างที่มาใช้บริการในย่านตลาดโรงเกลือ จังหวัดสระแก้ว จำนวน 400 คน ทั้งนี้ผู้ตอบแบบสอบถามมีเวลาและเต็มใจที่จะตอบ

กำหนดขนาดตัวอย่างด้วยการคำนวณจากสูตร การกำหนดค่าความคาดเคลื่อน การคำนวณของกลุ่มตัวอย่างในกรณีที่ทราบจำนวนประชากรโดยใช้สูตรคำนวณ ของ Taro Yamane (Yamane. อ้างใน กัลยา วานิชย์บัญชา. 2545 : 25 – 26) ดังนี้

สูตร $n = \frac{N}{1+N(e)^2}$

เมื่อ n = ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง

N = ค่าเฉลี่ยประชากรที่ใช้ในการศึกษา

e = ค่าเปอร์เซ็นต์การคาดเคลื่อนที่ยอมรับได้ (กำหนดให้ e = 5%)

ดังนั้น ขนาดของกลุ่มผู้บริโภค

N = 947,625 คน

$n = \frac{947,625}{1+947,625(0.05)^2}$

n = 400 ชุด

3.1.2.2 กลุ่มผู้ประกอบธุรกิจในย่านตลาดโรงเกลือ จังหวัดสระแก้ว

การสุ่มตัวอย่างแบบมีระบบ (Systematic Sampling) โดยมีการจัดเรียงร้านตามลำดับหมายเลขไว้ แล้วจึงทำการสุ่มเป็นระบบ ได้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 246 ร้าน

ขนาดของกลุ่มผู้เช่าร้าน

N = 638 ร้าน

$n = \frac{638}{1+638(0.05)^2}$

n = 246 ชุด

หน่วยตัวอย่างที่เก็บข้อมูล n = c + (n-1)k

เมื่อ c คือเลขสุ่มตั้งแต่ 1 ถึง 638 ดำเนินการจับฉลากสุ่มร้าน แล้วได้เลข 9 ดังนั้นหน่วยตัวอย่างที่ได้จะเป็น

$k = \frac{638}{246} = 3$

ดังนั้น หน่วยตัวอย่างที่ 1 = ร้านที่ 9
หน่วยตัวอย่างที่ 2 = ร้านที่ 12
หน่วยตัวอย่างที่ 3 = ร้านที่ 15
หน่วยตัวอย่างที่ 4 = ร้านที่ 18
หน่วยตัวอย่างที่ 246 = ร้านที่ 6

3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ผู้วิจัยเลือกใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล คือ

3.2.1 แบบสอบถาม (Questionnaire) สำหรับผู้ซื้อที่มาใช้บริการซื้อสินค้าที่อยู่ในย่าน โดยแบบสอบถามจะครอบคลุมเนื้อหาสาระและสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของการวิจัย ซึ่งแบ่งเนื้อหาออกเป็น 2 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 เป็นคำถามเกี่ยวกับข้อมูลส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถาม โดยถามเพศ อายุ ระดับการศึกษา อาชีพ รายได้ สถานที่อยู่ สถานที่ทำงาน

ตอนที่ 2 เป็นคำถามเกี่ยวกับข้อมูลเรื่องที่ศึกษา ความคิดเห็นของย่านที่ต้องการ โดยถามความต้องการเกี่ยวกับรูปแบบทางสถาปัตยกรรมและบริการด้านสาธารณูปการ การคมนาคมการจอดรถภายในตลาด การเดิน ระยะเวลาในการเดินทาง การเข้าถึงและปัญหาที่พบเวลามาซื้อสินค้า

3.2.2 แบบสัมภาษณ์(Interview Form) สำหรับผู้ประกอบธุรกิจอยู่ภายในย่าน มีวิธีสัมภาษณ์ตามแบบของคำถามที่กำหนดไว้ครอบคลุมเนื้อหาสาระและสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของการวิจัยโดยหัวข้อสัมภาษณ์แบ่งเป็น

ตอนที่ 1 เป็นคำถามเกี่ยวกับข้อมูลส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถาม โดยถามเพศ อายุ ระดับการศึกษา อาชีพ รายได้ สถานที่อยู่ สถานที่ทำงาน

ตอนที่ 2 เป็นคำถามเกี่ยวกับข้อมูลเรื่องที่ศึกษา ประกอบด้วยประเภทการใช้งานเกี่ยวกับอาคาร การจอดรถ โครงสร้างพื้นฐาน การจัดให้มีพื้นที่เพื่อส่งเสริมคุณภาพชีวิตภายในย่านการค้า

3.2.3 แบบสังเกต (Observation Form) สำหรับผู้วิจัยกรอก เป็นการรวบรวมข้อมูลเพื่อหาแนวทางในการกำหนดรูปแบบของย่าน โดยการศึกษาถึงพฤติกรรมของผู้ที่มาทำกิจกรรมภายในย่าน รูปแบบทางสถาปัตยกรรมของย่าน ปัญหาของย่านที่เกิดขึ้นในปัจจุบัน และสถานที่ตั้งของย่าน เพื่อนำข้อมูลไปทำการออกแบบให้มีความเพียงพอและสอดคล้องกับการดำเนินกิจกรรมของผู้ใช้แบบของคำถามที่กำหนดไว้จะครอบคลุมเนื้อหาสาระและสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของการวิจัย โดยกำหนดหัวข้อ ดังนี้

1. การสังเกตการณ์ดำเนินกิจกรรมของผู้ใช้บริการย่าน แบ่งเป็น
   - กิจกรรมของผู้ขาย
   - กิจกรรมของผู้ซื้อ
2. การสังเกตรูปแบบทางสถาปัตยกรรมของย่าน
3. การสังเกตปัญหาที่เกิดขึ้นภายในย่าน
4. การสังเกตสถานที่ตั้งและลักษณะทางกายภาพโดยรอบบริเวณย่าน
5. ระยะเวลาการปิดตลาด และความหนาแน่นของกิจกรรม

3.3 การตรวจสอบเครื่องมือ

3.3.1 ผู้ทำการวิจัยจะสร้างเครื่องมือ (แบบสอบถาม , แบบสัมภาษณ์) เสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์และอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม เพื่อทำการตรวจสอบแก้ไขความถูกต้อง

3.3.2 ทำการปรับปรุงแก้ไขแล้วนำเครื่องมือ (แบบสอบถาม, แบบสัมภาษณ์) เสนอต่อผู้ทรงคุณวุฒิเพื่อตรวจสอบความถูกต้อง และความเหมาะสมของคำถามโดยผู้ทรงคุณวุฒิ

3.3.3 ทำการแก้ไขตามที่ผู้ทรงคุณวุฒิได้แนะนำ

3.3.4 ผู้ทำการวิจัยนำเครื่องมือเสนออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์และอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วมเพื่อทำการตรวจสอบแก้ไขความถูกต้องและเหมาะสมของคำถามอีกครั้ง

3.3.5 นำเครื่องมือไปใช้จริง

3.4 การเก็บรวบรวมข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้มีรูปแบบในการเก็บรวบรวมข้อมูลที่ได้ดังนี้

3.4.1 ผู้วิจัยติดต่องานบัณฑิตศึกษา คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง ให้ออกหนังสือขอความร่วมมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล และอนุเคราะห์ให้เข้าสัมภาษณ์ความคิดเห็นต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยจาก ผู้ทรงคุณวุฒิผู้ทรงคุณวุฒิในการตรวจสอบเครื่องมือ

1.	นายอธิปัตย์ พ่วงลาภ	โยธาธิการและผังเมืองจังหวัดสระแก้ว
2.	ดร.ธงชัย โรจนกนันท์	ผู้อำนวยการส่วนผังเมืองที่ 2 กรมโยธาธิการและผังเมือง
		อุตสาหกรรม สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหาร
		ลาดกระบัง

3.4.2 การเก็บรวบรวมข้อมูลจากเอกสาร

3.4.3 สังเกตและบันทึกด้วยกล้องถ่ายรูป

3.4.4 ผู้วิจัยนำแบบสอบถามและการสัมภาษณ์ไปทดลองใช้กับกลุ่มตัวอย่าง

3.5 การวิเคราะห์ข้อมูล

3.5.1 ข้อมูลที่ได้จากการสอบถามเมื่อได้ทำการเก็บข้อมูลจากการสำรวจ สังเกต สัมภาษณ์ รวบรวมไว้แล้วก็จะทำการสังเคราะห์ข้อมูลต่าง ๆ โดยจำแนกวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากกลุ่มตัวอย่างดังนี้

3.5.1.1 ข้อมูลเชิงคุณภาพที่ได้จากการสำรวจ การสังเกต ดำเนินการโดยใช้สังเคราะห์ข้อมูล

3.5.1.2 ข้อมูลเชิงปริมาณ ที่ได้จากการสอบถาม จะดำเนินการโดยใช้การวิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่าความถี่ร้อยละ

3.5.2 ข้อมูลที่ได้จากการวิเคราะห์แล้วรวบรวมมาใช้เป็นแนวทางในการกำหนดแนวความคิดในการนำมาปรับปรุงย่านตลาดโรงเกลือ อำเภออรัญประเทศ จังหวัดสระแก้ว

บทที่ 4
การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาสภาพปัจจุบัน ปัญหา และลักษณะของย่านตลาดโรงเกลือ จังหวัดสระแก้วที่ผู้ใช้ต้องการ โดยการเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างจากผู้ที่เข้ามาใช้บริการ และผู้ประกอบธุรกิจในย่านตลาดโรงเกลือ จังหวัดสระแก้ว เพื่อที่จะนำข้อมูลจากแบบสอบถามและแบบสังเกต มาใช้เป็นแนวทางการปรับปรุงและออกแบบย่านตลาดโรงเกลือ จังหวัดสระแก้ว

ในการเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยนำเสนอเป็น 2 ลักษณะคือ

1. ข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถาม
2. ข้อมูลที่ได้จากแบบสังเกต

4.1 การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากการวิจัยครั้งนี้ ได้แบ่งการวิเคราะห์ข้อมูลออกเป็น 2 กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่

4.1.1 กลุ่มตัวอย่างผู้เข้ามาใช้บริการในย่านตลาดโรงเกลือ ได้แบ่งการวิเคราะห์ข้อมูลในการตอบแบบสอบถามออกเป็น 2 ตอนดังนี้คือ

ตอนที่ 1 หาค่าร้อยละของข้อมูลทั่วไปของผู้ที่เข้ามาใช้บริการในย่านตลาดโรงเกลือ

ตอนที่ 2 หาค่าร้อยละของข้อมูลความคิดเห็น และลักษณะของย่านที่ต้องการโดยแบ่งออกเป็น 5 ส่วนดังนี้

ส่วนที่ 1 รูปแบบทางสถาปัตยกรรม และบริการด้านสาธารณูปการ

ส่วนที่ 2 คุณภาพและราคาของสินค้า

ส่วนที่ 3 การเดินทาง ระยะเวลาการเดินทาง และการเข้าถึง

ส่วนที่ 4 ปัญหาที่พบเวลามาซื้อสินค้า

ส่วนที่ 5 ลักษณะของย่านที่ต้องการ

4.1.2 กลุ่มตัวอย่างผู้ประกอบธุรกิจในย่านตลาดโรงเกลือ ได้แบ่งการวิเคราะห์ข้อมูลในการตอบแบบสัมภาษณ์ออกเป็น 2 ตอนดังนี้คือ

ตอนที่ 1 หาค่าร้อยละของข้อมูลความคิดเห็นเกี่ยวกับสภาพแวดล้อมภายในย่านตลาดโรงเกลือ โดยแบ่งออกเป็น 5 ส่วน ตามลำดับ

ส่วนที่ 1 รูปแบบทางสถาปัตยกรรม

ส่วนที่ 2 ขนาดของร้านค้าและบริการด้านสาธารณูปการ

ส่วนที่ 3 การคมนาคมขนส่ง

ส่วนที่ 4 การรักษาความสะอาดและการกำจัดของเสีย

ส่วนที่ 5 ลักษณะของย่านที่ต้องการ

ตอนที่ 2 หาค่าร้อยละของข้อมูลความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาที่เกิดขึ้นภายในย่านตลาดโรงเกลือ

ทั้งนี้ผู้วิจัยได้แสดงผลการวิเคราะห์ข้อมูลในเรื่องต่าง ๆ ข้างต้น ในรูปตารางพร้อมการสรุปผลความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่าง เพื่อใช้เป็นเกณฑ์ในการออกแบบต่อไป

4.1.3 การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลแบบสอบถาม

กลุ่มตัวอย่างผู้ที่เข้ามาใช้บริการในย่านตลาดโรงเกลือ

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ที่เข้ามาใช้บริการในย่านตลาดโรงเกลือ

ตารางที่ 4.1 แสดงจำนวนร้อยละเกี่ยวกับข้อมูลส่วนตัวของผู้ที่ตอบแบบสอบถาม

ข้อมูลทั่วไป	จำนวน	ร้อยละ
1. เพศ		
- ชาย	89	22.25
- หญิง	311	77.75
รวม	400	100
2. อายุ		
- น้อยกว่า 15 ปี	-	-
- 15-20 ปี	48	12
- 20-30 ปี	208	52
- 30-40 ปี	68	17
- 40-50 ปี	59	14.75
- 50-60 ปี	8	2
- 60 ปีขึ้นไป	9	2.25
รวม	400	100
3. ระดับการศึกษา		
- ต่ำกว่าประถมศึกษา	7	1.75
- ประถมศึกษา	26	6.50
- มัธยมศึกษา	48	12
- ต่ำกว่าปริญญาตรี	85	21.25
- ปริญญาตรี	151	37.75
- ปริญญาโท หรือสูงกว่า	83	20.75
รวม	400	100

ตารางที่ 4.1 (ต่อ)

ข้อมูลทั่วไป	จำนวน	ร้อยละ
4. อาชีพ		
- รับราชการ	88	22
- พนักงานรัฐวิสาหกิจ	48	12
- พนักงานบริษัท	50	12.50
- รับจ้างทั่วไป	31	7.75
- เจ้าของกิจการส่วนตัว	22	5.50
- ค้าขาย	41	10.25
- แม่บ้าน	33	8.25
- นักเรียน-นักศึกษา	87	21.75
รวม	400	100
5. รายได้		
- น้อยกว่า 3,000 บาท	81	20.25
- 3,001-5,000 บาท	96	24
- 5,001-10,000 บาท	124	31
- 10,001-20,000 บาท	64	16
- 20,001-30,000 บาท	16	4
- มากกว่า 30,000 บาท	19	4.75
รวม	400	100

จากตารางที่ 4.1 พบว่าผู้เข้ามาใช้บริการในย่านตลาดโรงเกลือส่วนใหญ่เป็นผู้ชายจำนวน 89 คน คิดเป็นร้อยละ 22.25 และผู้หญิงจำนวน 311 คน คิดเป็นร้อยละ 77.75

ด้านอายุส่วนใหญ่อายุระหว่าง 20-30 ปี จำนวน 208 คน คิดเป็นร้อยละ 52 รองลงมาอายุระหว่าง 30-40 ปี จำนวน 68 คน คิดเป็นร้อยละ 17 อายุระหว่าง 40-50 ปี จำนวน 59 คน คิดเป็นร้อยละ 14.75 อายุระหว่าง 15-20 ปี จำนวน 48 คน คิดเป็นร้อยละ 12 อายุ 60 ปีขึ้นไป จำนวน 9 คน คิดเป็นร้อยละ 2.25 และชายอายุระหว่าง 50-60 ปี จำนวน 8 คน คิดเป็นร้อยละ 2

ด้านการศึกษาพบว่าส่วนใหญ่มีการศึกษาอยู่ที่ระดับปริญญาตรี จำนวน 151 คน คิดเป็นร้อยละ 37.75 รองลงมาระดับต่ำกว่าปริญญาตรี จำนวน 85 คน คิดเป็นร้อยละ 21.25 ระดับปริญญาโท หรือสูงกว่า จำนวน 83 คน คิดเป็นร้อยละ 20.75 ระดับมัธยมศึกษา จำนวน 48 คน คิดเป็นร้อยละ 12 และต่ำกว่าประถมศึกษาจำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 1.75

ด้านอาชีพพบว่าส่วนใหญ่ประกอบอาชีพรับราชการ จำนวน 88 คน คิดเป็นร้อยละ 22 รองลงมานักเรียน-นักศึกษา จำนวน 87 คน คิดเป็นร้อยละ 21.75 พนักงานบริษัท จำนวน 50 คน คิดเป็นร้อยละ 12.50 พนักงานรัฐวิสาหกิจ จำนวน 48 คน คิดเป็นร้อยละ 12 ค้าขาย จำนวน 41 คน คิดเป็นร้อยละ 10.25 และเจ้าของกิจการส่วนตัว จำนวน 22 คน คิดเป็นร้อยละ 5.50

ด้านรายได้พบว่าส่วนใหญ่มีรายได้ระหว่าง 5,001-10,000 บาท จำนวน 124 คน คิดเป็นร้อยละ 31 รองลงมารายได้ระหว่าง 3,001-5,000 บาท จำนวน 96 คน คิดเป็นร้อยละ 24 รายได้น้อยกว่า 3,000 บาท จำนวน 81 คน คิดเป็นร้อยละ 20.25 รายได้ระหว่าง 10,001-20,000 บาท จำนวน 64 คน คิดเป็นร้อยละ 16 รายได้มากกว่า 30,000 บาท จำนวน 19 คน คิดเป็นร้อยละ 4.75 รายได้ระหว่าง 20,001-30,000 บาท จำนวน 16 คน คิดเป็นร้อยละ 4

ตอนที่ 2 ข้อมูลความคิดเห็น และลักษณะของย่านตลาดโรงเกลือที่ต้องการ

ส่วนที่ 1 รูปแบบทางสถาปัตยกรรม และบริการด้านสาธารณูปการ

ตารางที่ 4.2 แสดงจำนวนร้อยละของข้อมูลความคิดเห็น รูปแบบทางสถาปัตยกรรม และบริการด้านสาธารณูปการ

รายการ	จำนวน	ร้อยละ
1. สถานที่จอดรถ		
- เหมาะสม	160	40
- ไม่เหมาะสม	240	60
รวม	400	100
2. ที่ตั้งโทรศัพท์สาธารณะ		
- เหมาะสม	144	36
- ไม่เหมาะสม	256	64
รวม	400	100
3. จำนวนโทรศัพท์สาธารณะ		
- เหมาะสม	155	38.75
- ไม่เหมาะสม	245	61.25
รวม	400	100
4. ที่ตั้งและจำนวนห้องน้ำสาธารณะ		
- เหมาะสม	112	28
- ไม่เหมาะสม	288	72
รวม	400	100

ตารางที่ 4.2 (ต่อ)

รายการ	จำนวน	ร้อยละ
5. การให้แสงสว่างภายในตลาด		
- เหมาะสม	152	38
- ไม่เหมาะสม	248	62
รวม	400	100
6. การระบายอากาศ		
- เหมาะสม	197	49.25
- ไม่เหมาะสม	203	50.75
รวม	400	100
7. ความสูงของตัวอาคาร		
- เหมาะสม	280	70
- ไม่เหมาะสม	120	30
รวม	400	100
8. การจัดระเบียบแผงสินค้าในตลาด		
- เหมาะสม	155	38.75
- ไม่เหมาะสม	245	61.25
รวม	400	100
9. จำนวนแผงสินค้าในตลาด		
- เหมาะสม	216	54
- ไม่เหมาะสม	184	46
รวม	400	100
10. ขนาดของทางเดินเท้าภายในตลาด		
- เหมาะสม	168	42
- ไม่เหมาะสม	232	58
รวม	400	100

จากตารางที่ 4.2 พบว่าผู้เข้ามาใช้บริการในย่านตลาดโรงเกลือส่วนใหญ่มีความเห็นว่าสถานที่จอดรถมีความไม่เหมาะสม จำนวน 240 คน คิดเป็นร้อยละ 60 และเหมาะสม จำนวน 160 คน คิดเป็นร้อยละ 40

ที่ตั้งโทรศัพท์สาธารณะส่วนใหญ่มีความเห็นว่าไม่เหมาะสม จำนวน 256 คน คิดเป็นร้อยละ 64 และเหมาะสม จำนวน 144 คน คิดเป็นร้อยละ 36

จำนวนโทรศัพท์สาธารณะส่วนใหญ่มีความเห็นว่าไม่เหมาะสม จำนวน 245 คน คิดเป็นร้อยละ 61.25 และเหมาะสม จำนวน 155 คน คิดเป็นร้อยละ 38.75

ที่ตั้งและจำนวนห้องน้ำสาธารณะส่วนใหญ่มีความเห็นว่าไม่เหมาะสม จำนวน 288 คน คิดเป็นร้อยละ 72 และเหมาะสม จำนวน 112 คน คิดเป็นร้อยละ 28

การให้แสงสว่างภายในตลาดส่วนใหญ่มีความเห็นว่าไม่เหมาะสม จำนวน 248 คน คิดเป็นร้อยละ 62 และเหมาะสม จำนวน 152 คน คิดเป็นร้อยละ 38

การระบายอากาศส่วนใหญ่มีความเห็นว่าไม่เหมาะสม จำนวน 203 คน คิดเป็นร้อยละ 50.75 และเหมาะสม จำนวน 197 คน คิดเป็นร้อยละ 49.25

ความสูงของตัวอาคารส่วนใหญ่มีความเห็นว่าเหมาะสม จำนวน 280 คน คิดเป็นร้อยละ 70 และไม่เหมาะสม จำนวน 120 คน คิดเป็นร้อยละ 30

การจัดระเบียบแผงสินค้าในตลาดส่วนใหญ่มีความเห็นว่าไม่เหมาะสม จำนวน 245 คน คิดเป็นร้อยละ 61.25 และเหมาะสม จำนวน 155 คน คิดเป็นร้อยละ 38.75

จำนวนแผงสินค้าในตลาดส่วนใหญ่มีความเห็นว่าเหมาะสม จำนวน 216 คน คิดเป็นร้อยละ 54 และไม่เหมาะสม จำนวน 184 คน คิดเป็นร้อยละ 46

ขนาดของทางเดินเท้าภายในตลาดส่วนใหญ่มีความเห็นว่าไม่เหมาะสม จำนวน 232 คน คิดเป็นร้อยละ 58 และเหมาะสม จำนวน 168 คน คิดเป็นร้อยละ 42

ส่วนที่ 2 คุณภาพและราคาของสินค้า

ตารางที่ 4.3 แสดงจำนวนร้อยละของข้อมูลความคิดเห็น คุณภาพและราคาของสินค้า

รายการ	จำนวน	ร้อยละ
1. ประเภทของสินค้าที่ซื้อประจำ		
- เสื้อผ้า เครื่องแต่งกาย	268	67
- เครื่องใช้ไฟฟ้า เครื่องมือ อุปกรณ์	208	52
- อาหาร ผลไม้	92	23
- อื่นๆ	160	40
2. คุณภาพสินค้าในตลาด		
- ดี	116	29
- ปานกลาง	212	53
- ต้องปรับปรุง	72	18
รวม	400	100

ตารางที่ 4.3 (ต่อ)

รายการ	จำนวน	ร้อยละ
3. ราคาของสินค้าในตลาด		
- ราคาถูก	179	44.75
- ราคาปานกลาง	164	41
- ราคาแพง	57	14.25
รวม	400	100
4. ประเภทร้านค้าที่ต้องการให้มีในตลาด		
- ร้านขายเฟอร์นิเจอร์จากไม้	78	19.50
- ร้านหนังสือ	59	14.75
- ร้านอาหาร	36	9
- ร้านเสริมสวย	48	12
- ไม่ต้องการ	20	5

จากตารางที่ 4.3 พบว่าผู้ที่เข้ามาใช้บริการในย่านตลาดโรงเกลือส่วนใหญ่มีความเห็นว่าประเภทของสินค้าที่ซื้อประจำอันดับหนึ่งคือ ซื้อเสื้อผ้า เครื่องแต่งกาย จำนวน 268 คน คิดเป็นร้อยละ 67 รองลงมา ซื้อเครื่องใช้ไฟฟ้า เครื่องมือ อุปกรณ์เป็นต้น จำนวน 208 คน คิดเป็นร้อยละ 52 ซื้ออาหาร ผลไม้ จำนวน 92 คน คิดเป็นร้อยละ 23 และซื้อของอื่นๆ จำนวน 160 คน คิดเป็นร้อยละ 40

คุณภาพสินค้าในตลาดส่วนใหญ่มีความเห็นว่าอยู่ในระดับปานกลาง จำนวน 212 คน คิดเป็นร้อยละ 53 รองลงมาระดับดี จำนวน 116 คน คิดเป็นร้อยละ 29 และระดับต้องปรับปรุง จำนวน 72 คน คิดเป็นร้อยละ 18

ราคาของสินค้าในตลาดส่วนใหญ่มีความเห็นว่าราคาถูก จำนวน 179 คน คิดเป็นร้อยละ 44.75 รองลงมาราคาปานกลาง จำนวน 164 คน คิดเป็นร้อยละ 41 และราคาแพง จำนวน 57 คน คิดเป็นร้อยละ 14.25

ประเภทร้านค้าที่ต้องการให้มีในตลาดสด ส่วนใหญ่มีความเห็นว่าต้องการให้มีร้านขายเฟอร์นิเจอร์จากไม้ จำนวน 78 คน คิดเป็นร้อยละ 19.50 รองลงมาร้านหนังสือ จำนวน 59 คน คิดเป็นร้อยละ 14.75 ร้านเสริมสวย จำนวน 48 คน คิดเป็นร้อยละ 12 ร้านอาหาร จำนวน 36 คน คิดเป็นร้อยละ 9 และไม่ต้องการ จำนวน 20 คน คิดเป็นร้อยละ 5

ส่วนที่ 3 การเดินทาง ระยะเวลาการเดินทาง และการเข้าถึง

ตารางที่ 4.4 แสดงจำนวนร้อยละของข้อมูลความคิดเห็น การเดินทาง ระยะเวลาการเดินทาง และการเข้าถึง

รายการ	จำนวน	ร้อยละ
1. ความถี่ในการมาตลาดโรงเกลือ		
- ทุกวันหรือเกือบทุกวัน	136	34
- ประมาณสัปดาห์ละ 1 ครั้ง	128	32
- ประมาณเดือนละ 1 ครั้ง หรือนานกว่านั้น	136	34
รวม	400	100
2. เหตุผลการซื้อสินค้าในตลาดโรงเกลือ		
- ใกล้ที่พัก	149	37.25
- ใกล้ที่ทำงาน / สถานศึกษา	104	26
- เป็นทางผ่าน	147	36.75
รวม	400	100
3. การเดินทางมาตลาดโรงเกลือ		
- รถยนต์	186	46.50
- รถจักรยานยนต์	22	5.50
- รถประจำทาง	176	44
- รถจักรยาน	-	-
- รถแท็กซี่	16	4
รวม	400	100
4. เวลาเดินทางจากที่พักหรือที่ทำงานมาตลาด	97	24.25
- น้อยกว่าหรือประมาณ 30 นาที	130	32.50
- มากกว่า 30 นาที ถึง 1 ชั่วโมง	173	43.25
- มากกว่า 1 ชั่วโมง	400	100
รวม		

ตารางที่ 4.4 (ต่อ)

รายการ	จำนวน	ร้อยละ
5. ความเหมาะสมของระยะเวลาการเดินทางมาตลาด	288	72
- เหมาะสม	112	28
- ไม่เหมาะสม	400	100
รวม		
6. ช่วงเวลาที่มาตลาด		
- ช่วงเช้า	202	50.50
- ช่วงกลางวัน	162	40.50
- ช่วงเย็น	36	9
รวม	400	100

จากตารางที่ 4.4 พบว่าผู้ที่เข้ามาใช้บริการในย่านตลาดโรงเกลือส่วนใหญ่เห็นว่าความถี่ในการมาตลาดทุกวันหรือเกือบทุกวันเท่ากับการมาตลาดประมาณเดือนละ 1 ครั้ง หรือนานกว่านั้น จำนวน 136 คน คิดเป็นร้อยละ 34 และประมาณสัปดาห์ละ 1 ครั้ง จำนวน 128 คน คิดเป็นร้อยละ 32

เหตุผลการซื้อสินค้าในตลาดส่วนใหญ่เห็นว่าใกล้ที่พัก จำนวน 149 คน คิดเป็นร้อยละ 37.25 รองลงมา เป็นทางผ่าน จำนวน 147 คน คิดเป็นร้อยละ 36.75 และใกล้ที่ทำงาน / สถานศึกษา จำนวน 104 คน คิดเป็นร้อยละ 26

การเดินทางมาตลาดส่วนใหญ่มาโดยรถยนต์ จำนวน 186 คน คิดเป็นร้อยละ 46.50 รองลงมาเป็นรถประจำทาง จำนวน 176 คน คิดเป็นร้อยละ 44 รถจักรยานยนต์ จำนวน 22 คน คิดเป็นร้อยละ 5.50 รถจักรยาน จำนวน 43 คน คิดเป็นร้อยละ 6.62 รถแท็กซี่ จำนวน 16 คน คิดเป็นร้อยละ 4 และรถจักรยาน จำนวน 0 คน คิดเป็นร้อยละ 0

เวลาเดินทางจากที่พักหรือที่ทำงานมาตลาดส่วนใหญ่มากกว่า 1 ชั่วโมง จำนวน 173 คน คิดเป็นร้อยละ 43.25 รองลงมามากกว่า 30 นาที ถึง 1 ชั่วโมง จำนวน 130 คน คิดเป็นร้อยละ 32.50 และน้อยกว่าหรือประมาณ 30 นาที จำนวน 97 คน คิดเป็นร้อยละ 24.25

ความเหมาะสมของระยะเวลาการเดินทางมาตลาดส่วนใหญ่เห็นว่าเหมาะสม จำนวน 288 คน คิดเป็นร้อยละ 72 และไม่เหมาะสม จำนวน 112 คน คิดเป็นร้อยละ 28

ช่วงเวลาที่มาตลาดส่วนใหญ่มาตลาดช่วงเช้า จำนวน 202 คน คิดเป็นร้อยละ 50.50 รองลงมาเป็น ช่วงกลางวัน จำนวน 162 คน คิดเป็นร้อยละ 40.50 และช่วงเย็น จำนวน 36 คน คิดเป็นร้อยละ 9

ส่วนที่ 4 ปัญหาที่พบเวลามาซื้อสินค้า

ตารางที่ 4.5 แสดงจำนวนร้อยละของข้อมูลความคิดเห็น ปัญหาที่พบเวลามาใช้บริการในย่าน

รายการ	จำนวน	ร้อยละ
1. ปัญหาที่พบเวลามาซื้อสินค้า		
- ไม่มีที่จอดรถ	104	26
- การจราจรติดขัด	166	41.50
- ปัญหาหาบเร่-แผงลอยกีดขวางทางเดิน	125	31.25
- ปัญหาฝุ่นควัน กลิ่น เสียงดัง	176	44
- ความแออัดของผู้คนที่รอรถประจำทาง	133	33.25
- ปัญหาความสกปรก เปียกชื้นภายในตลาด	243	60.75

จากตารางที่ 4.5 พบว่าผู้ที่เข้ามาใช้บริการในย่านตลาดโรงเกลือส่วนใหญ่เห็นว่าปัญหาที่พบเวลามาซื้อสินค้าคือปัญหาความสกปรก เปียกชื้นภายในย่าน จำนวน 243 คน คิดเป็นร้อยละ 60.75 รองลงมาปัญหาฝุ่นควัน กลิ่น เสียงดัง จำนวน 176 คน คิดเป็นร้อยละ 44 การจราจรติดขัด จำนวน 166 คน คิดเป็นร้อยละ 41.50 ความแออัดของผู้คนที่รอรถประจำทาง จำนวน 133 คน คิดเป็นร้อยละ 33.25 ปัญหาหาบเร่-แผงลอยกีดขวางทางเดิน จำนวน 125 คน คิดเป็นร้อยละ 31.25 และไม่มีที่จอดรถ จำนวน 104 คน คิดเป็นร้อยละ 26

ส่วนที่ 5 ลักษณะของย่านที่ต้องการ

ลักษณะของย่านที่ต้องการสรุปได้ดังนี้

- สร้างบรรยากาศรอบตัวให้เย็นสบาย
- ร้านค้าสะอาดเป็นระเบียบ
- มีสินค้าหลายอย่างครบถ้วน
- ไม่มีสัตว์รบกวนจำพวกหนู แมลงสาบ แมลงวัน
- มีห้องน้ำและโทรศัพท์สาธารณะให้เพียงพอและสะอาด
- ทางเดินในตลาดสะอาดไม่เปียกแฉะและแออัด
- ไม่มีกลิ่นเหม็นจากน้ำเน่าในท่อระบายน้ำเสีย และไม่อับชื้น
- เก็บขยะเป็นสัดส่วน
- มีป้ายราคาติดที่สินค้า
- ภาชนะที่ใส่อาหารมีการปิดมิดชิด
- เปิดให้บริการตลอดวัน
- ทางเข้าออกของรถสะดวกไม่ติดขัด

- อยู่ใกล้แหล่งชุมชนการคมนาคมสะดวก
- มีระบบระบายอากาศที่ดี โปร่ง โล่ง
- สะอาดถูกสุขลักษณะ
- จัดหาบเร่แผงลอยให้เป็นระเบียบ
- มีที่จอดรถกว้างขวางเพียงพอ และมียามรักษาความปลอดภัย
- มีการควบคุมราคาสินค้า
- กิโลชั่งของมีมาตรฐาน

4.1.2 การเสนอผลการวิเคราะห์ของข้อมูลแบบสัมภาษณ์

กลุ่มตัวอย่างผู้ประกอบธุรกิจในย่านตลาดโรงเกลือ

ตอนที่ 1 ข้อมูลความคิดเห็นเกี่ยวกับสภาพแวดล้อมภายในย่านตลาดโรงเกลือ

ส่วนที่ 1 รูปแบบทางสถาปัตยกรรม

ตารางที่ 4.6 แสดงจำนวนร้อยละของผู้ให้สัมภาษณ์ซึ่งเป็นผู้ประกอบธุรกิจในตลาดโรงเกลือเก่า (ตลาด อบจ.)

รายการ	จำนวน	ร้อยละ
1. ขนาดของทางเดินในตลาด		
- เหมาะสม	34	46.58
- ไม่เหมาะสม	39	53.42
รวม	73	100
2. ขนาดของทางเดินรถเข็นในตลาด		
- เหมาะสม	29	39.73
- ไม่เหมาะสม	44	60.27
รวม	73	100
3. ความสูงของตัวอาคาร		
- เหมาะสม	60	82.19
- ไม่เหมาะสม	13	17.81
รวม	73	100
4. การให้แสงสว่าง		
- เหมาะสม	31	42.47
- ไม่เหมาะสม	42	57.53
รวม	73	100

ตารางที่ 4.6 (ต่อ)

รายการ	จำนวน	ร้อยละ
5. การระบายอากาศ		
- เหมาะสม	46	63.01
- ไม่เหมาะสม	27	36.99
รวม	73	100

จากตารางที่ 4.6 พบว่าประกอบธุรกิจในตลาดโรงเกลือเก่า(ตลาด อบจ.)ส่วนใหญ่เห็นว่าขนาดของทางเดินเท้าในตลาดไม่เหมาะสม จำนวน 39 คน คิดเป็นร้อยละ 53.42 และเหมาะสม จำนวน 34 คน คิดเป็นร้อยละ 46.58

ขนาดของทางเดินรถในตลาดส่วนใหญ่เห็นว่าไม่เหมาะสม จำนวน 29 คน คิดเป็นร้อยละ 39.73 และเหมาะสม จำนวน 44 คน คิดเป็นร้อยละ 60.27

ความสูงของตัวอาคารส่วนใหญ่เห็นว่าเหมาะสม จำนวน 60 คน คิดเป็นร้อยละ 82.19 และไม่เหมาะสม จำนวน 13 คน คิดเป็นร้อยละ 17.81

การให้แสงสว่างส่วนใหญ่เห็นว่าไม่เหมาะสม จำนวน 42 คน คิดเป็นร้อยละ 57.53 และเหมาะสม จำนวน 31 คน คิดเป็นร้อยละ 42.47

การระบายอากาศส่วนใหญ่เห็นว่าเหมาะสม จำนวน 46 คน คิดเป็นร้อยละ 63.01 และไม่เหมาะสมจำนวน 27 คน คิดเป็นร้อยละ 36.99

ตารางที่ 4.7 แสดงจำนวนร้อยละของผู้ให้สัมภาษณ์ซึ่งเป็นผู้ประกอบธุรกิจในตลาดเดชไทย

รายการ	จำนวน	ร้อยละ
1. ขนาดของทางเดินในตลาด		
- เหมาะสม	2	4
- ไม่เหมาะสม	48	96
รวม	50	100
2. ขนาดของทางเดินรถในตลาด		
- เหมาะสม	16	32
- ไม่เหมาะสม	34	68
รวม	50	100
3. ความสูงของตัวอาคาร		
- เหมาะสม	26	52
- ไม่เหมาะสม	24	48
รวม	50	100

ตารางที่ 4.7 (ต่อ)

รายการ	จำนวน	ร้อยละ
4. การให้แสงสว่าง		
- เหมาะสม	12	24
- ไม่เหมาะสม	38	76
รวม	50	100
5. การระบายอากาศ		
- เหมาะสม	10	20
- ไม่เหมาะสม	40	80
รวม	50	100

จากตารางที่ 4.7 พบว่าผู้ประกอบธุรกิจในตลาดเดชไทยส่วนใหญ่เห็นว่าขนาดของทางเดินเท้าในตลาดไม่เหมาะสม จำนวน 48 คน คิดเป็นร้อยละ 96 และเหมาะสม จำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 4

ขนาดของทางเดินรถในตลาดส่วนใหญ่เห็นว่าไม่เหมาะสม จำนวน 34 คน คิดเป็นร้อยละ 68 และเหมาะสม จำนวน 16 คน คิดเป็นร้อยละ 32

ความสูงของตัวอาคารส่วนใหญ่เห็นว่าเหมาะสม จำนวน 26 คน คิดเป็นร้อยละ 52 และไม่เหมาะสม จำนวน 24 คน คิดเป็นร้อยละ 48

การให้แสงสว่างส่วนใหญ่เห็นว่าไม่เหมาะสม จำนวน 12 คน คิดเป็นร้อยละ 24 และเหมาะสม จำนวน 38 คน คิดเป็นร้อยละ 76

การระบายอากาศส่วนใหญ่เห็นว่าเหมาะสม จำนวน 10 คน คิดเป็นร้อยละ 20 และไม่เหมาะสมจำนวน 40 คน คิดเป็นร้อยละ 80

ตารางที่ 4.8 แสดงจำนวนร้อยละของผู้ให้สัมภาษณ์ซึ่งเป็นผู้ประกอบธุรกิจในตลาดเทศบาล2(ตลาดโรงเกลือใหม่)

รายการ	จำนวน	ร้อยละ
1. ขนาดของทางเดินในตลาด		
- เหมาะสม	4	44.44
- ไม่เหมาะสม	5	55.56
รวม	9	100
2. ขนาดของทางเดินรถในตลาด		
- เหมาะสม	4	44.44
- ไม่เหมาะสม	5	55.56
รวม	9	100

ตารางที่ 4.8 (ต่อ)

รายการ	จำนวน	ร้อยละ
3. ความสูงของตัวอาคาร		
- เหมาะสม	7	77.78
- ไม่เหมาะสม	2	22.22
รวม	9	100
4. การให้แสงสว่าง		
- เหมาะสม	4	44.44
- ไม่เหมาะสม	5	55.56
รวม	9	100
5. การระบายอากาศ		
- เหมาะสม	6	66.67
- ไม่เหมาะสม	3	33.33
รวม	9	100

จากตารางที่ 4.8 พบว่าผู้ประกอบธุรกิจในตลาดเทศบาล2(ตลาดโรงเกลือใหม่)ส่วนใหญ่เห็นว่าขนาดของทางเดินเท้าในตลาดไม่เหมาะสม จำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 55.56 และเหมาะสม จำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 44.44

ขนาดของทางเดินรถในตลาดส่วนใหญ่เห็นว่าไม่เหมาะสม จำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 55.56 และเหมาะสม จำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 44.44

ความสูงของตัวอาคารส่วนใหญ่เห็นว่าเหมาะสม จำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 77.78 และไม่เหมาะสม จำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 22.22

การให้แสงสว่างส่วนใหญ่เห็นว่าไม่เหมาะสม จำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 44.44 และเหมาะสม จำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 55.56

การระบายอากาศส่วนใหญ่เห็นว่าเหมาะสม จำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 66.67 และไม่เหมาะสมจำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 33.33

ตารางที่ 4.9 แสดงจำนวนร้อยละของผู้ให้สัมภาษณ์ซึ่งเป็นผู้ประกอบธุรกิจในตลาดเทศบาล 3 (ตลาดโกลเด้นเกต)

รายการ	จำนวน	ร้อยละ
1. ขนาดของทางเดินในตลาด		
- เหมาะสม	38	53.52
- ไม่เหมาะสม	33	46.48
รวม	71	100
2. ขนาดของทางเดินรถในตลาด		
- เหมาะสม	33	46.48
- ไม่เหมาะสม	38	53.52
รวม	71	100
3. ความสูงของตัวอาคาร		
- เหมาะสม	38	53.52
- ไม่เหมาะสม	33	46.48
รวม	71	100
4. การให้แสงสว่าง		
- เหมาะสม	31	43.66
- ไม่เหมาะสม	40	56.34
รวม	71	100
5. การระบายอากาศ		
- เหมาะสม	49	69.01
- ไม่เหมาะสม	22	30.99
รวม	71	100

จากตารางที่ 4.9 พบว่าผู้ประกอบธุรกิจในตลาดเทศบาล 3 (ตลาดโกลเด้นเกต) ส่วนใหญ่เห็นว่าขนาดของทางเดินเท้าในตลาดเหมาะสม จำนวน 38 คน คิดเป็นร้อยละ 53.52 และไม่เหมาะสม จำนวน 33 คน คิดเป็นร้อยละ 46.48

ขนาดของทางเดินรถในตลาดส่วนใหญ่เห็นว่าไม่เหมาะสม จำนวน 38 คน คิดเป็นร้อยละ 53.52 และเหมาะสม จำนวน 33 คน คิดเป็นร้อยละ 46.48

ความสูงของตัวอาคารส่วนใหญ่เห็นว่าเหมาะสม จำนวน 38 คน คิดเป็นร้อยละ 53.52 และไม่เหมาะสม จำนวน 33 คน คิดเป็นร้อยละ 46.48

การให้แสงสว่างส่วนใหญ่เห็นว่าไม่เหมาะสม จำนวน 40 คน คิดเป็นร้อยละ 56.34 และเหมาะสม จำนวน 31 คน คิดเป็นร้อยละ 43.66

การระบายอากาศส่วนใหญ่เห็นว่าเหมาะสม จำนวน 49 คน คิดเป็นร้อยละ 69.01 และไม่เหมาะสมจำนวน 22 คน คิดเป็นร้อยละ 30.99

ตารางที่ 4.10 แสดงจำนวนร้อยละของผู้ให้สัมภาษณ์ซึ่งเป็นผู้ประกอบธุรกิจในตลาดเบญจวรรณ

รายการ	จำนวน	ร้อยละ
1. ขนาดของทางเดินในตลาด		
- เหมาะสม	28	65.12
- ไม่เหมาะสม	15	34.88
รวม	43	100
2. ขนาดของทางเดินรถในตลาด		
- เหมาะสม	36	83.72
- ไม่เหมาะสม	7	16.28
รวม	43	100
3. ความสูงของตัวอาคาร		
- เหมาะสม	24	55.81
- ไม่เหมาะสม	19	44.19
รวม	43	100
4. การให้แสงสว่าง		
- เหมาะสม	25	58.14
- ไม่เหมาะสม	18	41.86
รวม	43	100
5. การระบายอากาศ		
- เหมาะสม	27	62.79
- ไม่เหมาะสม	16	37.21
รวม	43	100

จากตารางที่ 4.10 พบว่าผู้ประกอบธุรกิจในตลาดเบญจวรรณส่วนใหญ่ เห็นว่าขนาดของทางเดินเท้าในตลาดเหมาะสม จำนวน 28 คน คิดเป็นร้อยละ 65.12 และไม่เหมาะสม จำนวน 15 คน คิดเป็นร้อยละ 34.88

ขนาดของทางเดินรถในตลาดส่วนใหญ่เห็นว่าเหมาะสม จำนวน 36 คน คิดเป็นร้อยละ 83.72 และไม่เหมาะสม จำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 16.28

ความสูงของตัวอาคารส่วนใหญ่เห็นว่าเหมาะสม จำนวน 24 คน คิดเป็นร้อยละ 55.81 และไม่เหมาะสม จำนวน 19 คน คิดเป็นร้อยละ 44.19

การให้แสงสว่างส่วนใหญ่เห็นว่าเหมาะสม จำนวน 25 คน คิดเป็นร้อยละ 58.14 และไม่เหมาะสม จำนวน 18 คน คิดเป็นร้อยละ 41.86

การระบายอากาศส่วนใหญ่เห็นว่าเหมาะสม จำนวน 27 คน คิดเป็นร้อยละ 62.79 และไม่เหมาะสมจำนวน 16 คน คิดเป็นร้อยละ 37.21

ตารางที่ 4.11 แสดงจำนวนร้อยละของผู้ให้สัมภาษณ์ซึ่งเป็นผู้ประกอบธุรกิจในย่านตลาดโรงเกลือทั้งหมด

รายการ	จำนวน	ร้อยละ
1. ขนาดของทางเดินในตลาด		
- เหมาะสม	106	43.09
- ไม่เหมาะสม	140	56.91
รวม	246	100
2. ขนาดของทางเดินรถในตลาด		
- เหมาะสม	118	47.97
- ไม่เหมาะสม	128	52.03
รวม	246	100
3. ความสูงของตัวอาคาร		
- เหมาะสม	155	63.01
- ไม่เหมาะสม	91	36.99
รวม	246	100
4. การให้แสงสว่าง		
- เหมาะสม	103	41.87
- ไม่เหมาะสม	143	58.13
รวม	246	100
5. การระบายอากาศ		
- เหมาะสม	138	56.10
- ไม่เหมาะสม	108	43.90
รวม	246	100

จากตารางที่ 4.11 พบว่าผู้ประกอบธุรกิจในย่านตลาดโรงเกลือทั้งหมดส่วนใหญ่เห็นว่าขนาดของทางเดินเท้าในตลาดไม่เหมาะสม จำนวน 140 คน คิดเป็นร้อยละ 56.91 และเหมาะสม จำนวน 106 คน คิดเป็นร้อยละ 43.09

ขนาดของทางเดินรถในตลาดส่วนใหญ่เห็นว่าไม่เหมาะสม จำนวน 128 คน คิดเป็นร้อยละ 52.03 และเหมาะสม จำนวน 118 คน คิดเป็นร้อยละ 47.97

ความสูงของตัวอาคารส่วนใหญ่เห็นว่าเหมาะสม จำนวน 155 คน คิดเป็นร้อยละ 63.01 และไม่เหมาะสม จำนวน 91 คน คิดเป็นร้อยละ 36.99

การให้แสงสว่างส่วนใหญ่เห็นว่าไม่เหมาะสม จำนวน 143 คน คิดเป็นร้อยละ 58.13 และเหมาะสม จำนวน 103 คน คิดเป็นร้อยละ 41.87

การระบายอากาศส่วนใหญ่เห็นว่าเหมาะสม จำนวน 138 คน คิดเป็นร้อยละ 56.10 และไม่เหมาะสมจำนวน 108 คน คิดเป็นร้อยละ 43.90

ส่วนที่ 2 ขนาดของร้านค้าและบริการด้านสาธารณูปการ

ตารางที่ 4.12 แสดงจำนวนร้อยละของผู้ให้สัมภาษณ์ซึ่งเป็นผู้ประกอบธุรกิจในตลาดโรงเกลือเก่า (ตลาด อบจ.)

รายการ	จำนวน	ร้อยละ
1. ขนาดของแผงขายสินค้า		
- เหมาะสม	44	60.27
- ไม่เหมาะสม	29	39.73
รวม	73	100
2. ลักษณะของแผงขายสินค้า		
- เหมาะสม	25	34.25
- ไม่เหมาะสม	48	65.75
รวม	73	100
3. การจัดระเบียบแผงขายสินค้าในตลาด		
- เหมาะสม	33	45.21
- ไม่เหมาะสม	40	54.79
รวม	73	100
4. ที่ตั้งและจำนวนห้องน้ำสาธารณะ		
- เหมาะสม	25	34.25
- ไม่เหมาะสม	48	65.75
รวม	73	100
5. ที่ตั้งและจำนวนโทรศัพท์สาธารณะ		
- เหมาะสม	21	28.77
- ไม่เหมาะสม	52	71.23
รวม	73	100

จากตารางที่ 4.12 พบว่าผู้ประกอบธุรกิจในตลาดโรงเกลือเก่า (ตลาด อบจ.) ส่วนใหญ่เห็นว่าขนาดของแผงขายสินค้าเหมาะสม จำนวน 44 คน คิดเป็นร้อยละ 60.27 และไม่เหมาะสม จำนวน 29 คน คิดเป็นร้อยละ 39.73

ลักษณะของแผงขายสินค้าส่วนใหญ่เห็นว่าไม่เหมาะสม จำนวน 48 คน คิดเป็นร้อยละ 65.75 และเหมาะสม จำนวน 25 คน คิดเป็นร้อยละ 34.25

การจัดระเบียบแผงขายสินค้าในตลาดส่วนใหญ่เห็นว่าไม่เหมาะสม จำนวน 40 คน คิดเป็นร้อยละ 54.79 และเหมาะสม จำนวน 33 คน คิดเป็นร้อยละ 45.21

ที่ตั้งและจำนวนห้องน้ำสาธารณะส่วนใหญ่เห็นว่าไม่เหมาะสม จำนวน 40 คน คิดเป็นร้อยละ 54.79 และเหมาะสม จำนวน 33 คน คิดเป็นร้อยละ 45.21

ที่ตั้งและจำนวนโทรศัพท์สาธารณะส่วนใหญ่เห็นว่าไม่เหมาะสม จำนวน 52 คน คิดเป็นร้อยละ 71.23 และเหมาะสมจำนวน 21 คน คิดเป็นร้อยละ 28.77

ตารางที่ 4.13 แสดงจำนวนร้อยละของผู้ให้สัมภาษณ์ซึ่งเป็นผู้ประกอบธุรกิจในตลาดเดชไทย

รายการ	จำนวน	ร้อยละ
1. ขนาดของแผงขายสินค้า		
- เหมาะสม	33	66
- ไม่เหมาะสม	17	34
รวม	50	100
2. ลักษณะของแผงขายสินค้า		
- เหมาะสม	14	28
- ไม่เหมาะสม	36	72
รวม	50	100
3. การจัดระเบียบแผงขายสินค้าในตลาด		
- เหมาะสม	17	34
- ไม่เหมาะสม	33	66
รวม	50	100
4. ที่ตั้งและจำนวนห้องน้ำสาธารณะ		
- เหมาะสม	20	40
- ไม่เหมาะสม	30	60
รวม	50	100
5. การระบายอากาศ		
- เหมาะสม	20	40
- ไม่เหมาะสม	30	60
รวม	50	100

จากตารางที่ 4.13 พบว่าผู้ประกอบธุรกิจในตลาดเดชไทยส่วนใหญ่เห็นว่าขนาดของแผงขายสินค้าเหมาะสม จำนวน 33 คน คิดเป็นร้อยละ 66 และไม่เหมาะสม จำนวน 17 คน คิดเป็นร้อยละ 34

ลักษณะของแผงขายสินค้าส่วนใหญ่เห็นว่าไม่เหมาะสม จำนวน 36 คน คิดเป็นร้อยละ 72 และเหมาะสม จำนวน 14 คน คิดเป็นร้อยละ 28

การจัดระเบียบแผงขายสินค้าในตลาดส่วนใหญ่เห็นว่าไม่เหมาะสม จำนวน 33 คน คิดเป็นร้อยละ 66 และเหมาะสม จำนวน 17 คน คิดเป็นร้อยละ 34

ที่ตั้งและจำนวนห้องน้ำสาธารณะส่วนใหญ่เห็นว่าไม่เหมาะสม จำนวน 30 คน คิดเป็นร้อยละ 60 และเหมาะสม จำนวน 20 คน คิดเป็นร้อยละ 40

ที่ตั้งและจำนวนโทรศัพท์สาธารณะส่วนใหญ่เห็นว่าไม่เหมาะสม จำนวน 30 คน คิดเป็นร้อยละ 60 และเหมาะสมจำนวน 20 คน คิดเป็นร้อยละ 40

ตารางที่ 4.14 แสดงจำนวนร้อยละของผู้ให้สัมภาษณ์ซึ่งเป็นผู้ประกอบธุรกิจในตลาดเทศบาล 2 (ตลาดโรงเกลือใหม่)

รายการ	จำนวน	ร้อยละ
1. ขนาดของแผงขายสินค้า		
- เหมาะสม	5	55.56
- ไม่เหมาะสม	4	44.44
รวม	9	100
2. ลักษณะของแผงขายสินค้า		
- เหมาะสม	4	44.44
- ไม่เหมาะสม	5	55.56
รวม	9	100
3. การจัดระเบียบแผงขายสินค้าในตลาด		
- เหมาะสม	3	33.33
- ไม่เหมาะสม	6	66.67
รวม	9	100
4. ที่ตั้งและจำนวนห้องน้ำสาธารณะ		
- เหมาะสม	4	44.44
- ไม่เหมาะสม	5	55.56
รวม	9	100

ตารางที่ 4.14 (ต่อ)

รายการ	จำนวน	ร้อยละ
5. ที่ตั้งและจำนวนโทรศัพท์สาธารณะ		
- เหมาะสม	4	44.44
- ไม่เหมาะสม	5	55.56
รวม	9	100

จากตารางที่ 4.14 พบว่าผู้ประกอบธุรกิจในตลาดเทศบาล 2 (ตลาดโรงเกลือใหม่)ส่วนใหญ่เห็นว่าขนาดของแผงขายสินค้าเหมาะสม จำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 55.56 และไม่เหมาะสม จำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 44.44

ลักษณะของแผงขายสินค้าส่วนใหญ่เห็นว่าไม่เหมาะสม จำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 55.56 และเหมาะสม จำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 44.44

การจัดระเบียบแผงขายสินค้าในตลาดส่วนใหญ่เห็นว่าไม่เหมาะสม จำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 66.67 และเหมาะสม จำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 33.33

ที่ตั้งและจำนวนห้องน้ำสาธารณะส่วนใหญ่เห็นว่าไม่เหมาะสม จำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 55.56 และเหมาะสม จำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 44.44

ที่ตั้งและจำนวนโทรศัพท์สาธารณะส่วนใหญ่เห็นว่าไม่เหมาะสม จำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 55.56 และเหมาะสมจำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 44.44

ตารางที่ 4.15 แสดงจำนวนร้อยละของผู้ให้สัมภาษณ์ซึ่งเป็นผู้ประกอบธุรกิจในตลาดเทศบาล 3 (ตลาดโกลเด้นเกต)

รายการ	จำนวน	ร้อยละ
1. ขนาดของแผงขายสินค้า		
- เหมาะสม	54	76.06
- ไม่เหมาะสม	17	23.94
รวม	71	100
2. ลักษณะของแผงขายสินค้า		
- เหมาะสม	20	28.17
- ไม่เหมาะสม	51	71.83
รวม	71	100

ตารางที่ 4.15 (ต่อ)

รายการ	จำนวน	ร้อยละ
3. การจัดระเบียบแผงขายสินค้าในตลาด		
- เหมาะสม	17	23.94
- ไม่เหมาะสม	54	76.06
รวม	71	100
4. ที่ตั้งและจำนวนห้องน้ำสาธารณะ		
- เหมาะสม	33	46.48
- ไม่เหมาะสม	38	53.52
รวม	71	100
5. ที่ตั้งและจำนวนโทรศัพท์สาธารณะ		
- เหมาะสม	34	47.89
- ไม่เหมาะสม	37	52.11
รวม	71	100

จากตารางที่ 4.15 พบว่าผู้ประกอบธุรกิจในตลาดเทศบาล 3 (ตลาดโกลเด้นเกต) ส่วนใหญ่เห็นว่าขนาดของแผงขายสินค้าเหมาะสม จำนวน 54 คน คิดเป็นร้อยละ 76.06 และไม่เหมาะสม จำนวน 17 คน คิดเป็นร้อยละ 23.94

ลักษณะของแผงขายสินค้าส่วนใหญ่เห็นว่าไม่เหมาะสม จำนวน 51 คน คิดเป็นร้อยละ 71.83และเหมาะสม จำนวน 20 คน คิดเป็นร้อยละ 28.17

การจัดระเบียบแผงขายสินค้าในตลาดส่วนใหญ่เห็นว่าไม่เหมาะสม จำนวน 54 คน คิดเป็นร้อยละ 76.06 และเหมาะสม จำนวน 17 คน คิดเป็นร้อยละ 23.94

ที่ตั้งและจำนวนห้องน้ำสาธารณะส่วนใหญ่เห็นว่าไม่เหมาะสม จำนวน 38 คน คิดเป็นร้อยละ 53.52 และเหมาะสม จำนวน 33 คน คิดเป็นร้อยละ 46.48

ที่ตั้งและจำนวนโทรศัพท์สาธารณะส่วนใหญ่เห็นว่าไม่เหมาะสม จำนวน 37 คน คิดเป็นร้อยละ 52.11 และเหมาะสมจำนวน 34 คน คิดเป็นร้อยละ 47.89

ตารางที่ 4.16 แสดงจำนวนร้อยละของผู้ให้สัมภาษณ์ซึ่งเป็นผู้ประกอบธุรกิจในตลาดเบญจวรรณ

รายการ	จำนวน	ร้อยละ
1. ขนาดของแผงขายสินค้า		
- เหมาะสม	24	55.81
- ไม่เหมาะสม	19	44.19
รวม	43	100
2. ลักษณะของแผงขายสินค้า		
- เหมาะสม	19	44.19
- ไม่เหมาะสม	24	55.81
รวม	43	100
3. การจัดระเบียบแผงขายสินค้าในตลาด		
- เหมาะสม	26	60.47
- ไม่เหมาะสม	17	39.53
รวม	43	100
4. ที่ตั้งและจำนวนห้องน้ำสาธารณะ		
- เหมาะสม	9	20.93
- ไม่เหมาะสม	34	79.07
รวม	43	100
5. ที่ตั้งและจำนวนโทรศัพท์สาธารณะ		
- เหมาะสม	9	20.93
- ไม่เหมาะสม	34	79.07
รวม	43	100

จากตารางที่ 4.16 พบว่าผู้ประกอบธุรกิจในตลาดเบญจวรรณ ส่วนใหญ่เห็นว่าขนาดของแผงขายสินค้าเหมาะสม จำนวน 24 คน คิดเป็นร้อยละ 55.81 และไม่เหมาะสม จำนวน 19 คน คิดเป็นร้อยละ 44.19

ลักษณะของแผงขายสินค้าส่วนใหญ่เห็นว่าไม่เหมาะสม จำนวน 24 คน คิดเป็นร้อยละ 55.81 และเหมาะสม จำนวน 19 คน คิดเป็นร้อยละ 44.19

การจัดระเบียบแผงขายสินค้าในตลาดส่วนใหญ่เห็นว่าเหมาะสม จำนวน 26 คน คิดเป็นร้อยละ 60.47 และไม่เหมาะสม จำนวน 17 คน คิดเป็นร้อยละ 39.53

ที่ตั้งและจำนวนห้องน้ำสาธารณะส่วนใหญ่เห็นว่าไม่เหมาะสม จำนวน 34 คน คิดเป็นร้อยละ 79.07 และเหมาะสม จำนวน 9 คน คิดเป็นร้อยละ 20.93

ที่ตั้งและจำนวนโทรศัพท์สาธารณะส่วนใหญ่เห็นว่าไม่เหมาะสม จำนวน 34 คน คิดเป็นร้อยละ 79.07 และเหมาะสมจำนวน 9 คน คิดเป็นร้อยละ 20.93

ตารางที่ 4.17 แสดงจำนวนร้อยละของผู้ให้สัมภาษณ์ซึ่งเป็นผู้ประกอบธุรกิจในย่านตลาดโรงเกลือทั้งหมด

รายการ	จำนวน	ร้อยละ
1. ขนาดของแผงขายสินค้า		
- เหมาะสม	160	65.04
- ไม่เหมาะสม	86	34.96
รวม	246	100
2. ลักษณะของแผงขายสินค้า		
- เหมาะสม	82	33.33
- ไม่เหมาะสม	164	66.67
รวม	246	100
3. การจัดระเบียบแผงขายสินค้าในตลาด		
- เหมาะสม	96	39.02
- ไม่เหมาะสม	150	60.98
รวม	246	100
4. ที่ตั้งและจำนวนห้องน้ำสาธารณะ		
- เหมาะสม	91	37
- ไม่เหมาะสม	155	63
รวม	246	100
5. ที่ตั้งและจำนวนโทรศัพท์สาธารณะ		
- เหมาะสม	88	35.77
- ไม่เหมาะสม	158	64.23
รวม	246	100

จากตารางที่ 4.17 พบว่าผู้ประกอบธุรกิจในย่านตลาดโรงเกลือทั้งหมด ส่วนใหญ่เห็นว่าขนาดของแผงขายสินค้าเหมาะสม จำนวน 160 คน คิดเป็นร้อยละ 65.04 และไม่เหมาะสม จำนวน 86 คน คิดเป็นร้อยละ 34.96

ลักษณะของแผงขายสินค้าส่วนใหญ่เห็นว่าไม่เหมาะสม จำนวน 164 คน คิดเป็นร้อยละ 66.67 และเหมาะสม จำนวน 82 คน คิดเป็นร้อยละ 33.33

การจัดระเบียบแผงขายสินค้าในตลาดส่วนใหญ่เห็นว่าไม่เหมาะสม จำนวน 150 คน คิดเป็นร้อยละ 60.98 และเหมาะสม จำนวน 96 คน คิดเป็นร้อยละ 39.02

ที่ตั้งและจำนวนห้องน้ำสาธารณะส่วนใหญ่เห็นว่าไม่เหมาะสม จำนวน 155 คน คิดเป็นร้อยละ 63 และเหมาะสม จำนวน 91 คน คิดเป็นร้อยละ 37

ที่ตั้งและจำนวนโทรศัพท์สาธารณะส่วนใหญ่เห็นว่าไม่เหมาะสม จำนวน 158 คน คิดเป็นร้อยละ 64.23 และเหมาะสมจำนวน 88 คน คิดเป็นร้อยละ 35.77

ส่วนที่ 3 การคมนาคมขนส่งสินค้า

ตารางที่ 4.18 แสดงจำนวนร้อยละของผู้ให้สัมภาษณ์ซึ่งเป็นผู้ประกอบธุรกิจในตลาดโรงเกลือเก่า (ตลาด อบจ.)

รายการ	จำนวน	ร้อยละ
1. พาหนะในการขนส่งสินค้า		
- รถยนต์บรรทุกสิบล้อ	25	34.24
- รถยนต์บรรทุกหกล้อ	21	28.77
- รถกระบะ	21	28.77
- รถสามล้อ	6	8.22
รวม	73	100
2. สถานที่จอดรถรับ-ส่งสินค้า		
- เหมาะสม	29	39.73
- ไม่เหมาะสม	44	60.27
รวม	73	100
3. ระยะทางจากที่จอดรถถึงร้านค้า		
- เหมาะสม	31	42.47
- ไม่เหมาะสม	42	57.53
รวม	73	100

จากตารางที่ 4.18 พบว่าผู้ประกอบธุรกิจในตลาดโรงเกลือเก่า (ตลาด อบจ.) ส่วนใหญ่เห็นว่าพาหนะในการขนส่งสินค้าคือรถยนต์บรรทุกสิบล้อ จำนวน 25 คน คิดเป็นร้อยละ 34.24 รองลงมาคือรถยนต์บรรทุกหกล้อและกระบะ จำนวน 21 คน คิดเป็นร้อยละ 28.77 และรถสามล้อ จำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 8.22

สถานที่จอดรถรับ-ส่งสินค้าส่วนใหญ่เห็นว่าไม่เหมาะสม จำนวน 44 คน คิดเป็นร้อยละ 60.27 และเหมาะสม จำนวน 29 คน คิดเป็นร้อยละ 39.73

ระยะทางจากที่จอดรถถึงร้านค้าส่วนใหญ่เห็นว่าไม่เหมาะสม จำนวน 42 คน คิดเป็นร้อยละ 57.53 และเหมาะสม จำนวน 31 คน คิดเป็นร้อยละ 42.47

ตารางที่ 4.19 แสดงจำนวนร้อยละของผู้ให้สัมภาษณ์ซึ่งเป็นผู้ประกอบธุรกิจในตลาดเดชไทย

รายการ	จำนวน	ร้อยละ
1. พาหนะในการขนส่งสินค้า		
- รถยนต์บรรทุกสิบล้อ	2	4
- รถยนต์บรรทุกหกล้อ	8	16
- รถกระบะ	37	74
- รถสามล้อ	3	6
รวม	50	100
2. สถานที่จอดรถรับ-ส่งสินค้า		
- เหมาะสม	18	36
- ไม่เหมาะสม	32	64
รวม	50	100
3. ระยะทางจากที่จอดรถถึงร้านค้า		
- เหมาะสม	3	6
- ไม่เหมาะสม	47	94
รวม	50	100

จากตารางที่ 4.19 พบว่าผู้ประกอบธุรกิจในตลาดเดชไทยส่วนใหญ่เห็นว่าพาหนะในการขนส่งสินค้าคือรถกระบะ จำนวน 37 คน คิดเป็นร้อยละ 74 รองลงมาคือรถยนต์บรรทุกหกล้อ จำนวน 8 คน คิดเป็นร้อยละ 16 รถสามล้อ จำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 6 และรถยนต์บรรทุกสิบล้อ จำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 4

สถานที่จอดรถรับ-ส่งสินค้าส่วนใหญ่เห็นว่าไม่เหมาะสม จำนวน 32 คน คิดเป็นร้อยละ 64 และเหมาะสม จำนวน 18 คน คิดเป็นร้อยละ 36

ระยะทางจากที่จอดรถถึงร้านค้าส่วนใหญ่เห็นว่าไม่เหมาะสม จำนวน 47 คน คิดเป็นร้อยละ 94 และเหมาะสม จำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 6

ตารางที่ 4.20 แสดงจำนวนร้อยละของผู้ให้สัมภาษณ์ซึ่งเป็นผู้ประกอบธุรกิจในตลาดเทศบาล 2 (ตลาดโรงเกลือใหม่)

รายการ	จำนวน	ร้อยละ
1. พาหนะในการขนส่งสินค้า		
- รถยนต์บรรทุกสิบล้อ	-	-
- รถยนต์บรรทุกหกล้อ	1	11.11
- รถกระบะ	6	66.67
- รถสามล้อ	2	22.22
รวม	9	100
2. สถานที่จอดรถรับ-ส่งสินค้า		
- เหมาะสม	7	77.78
- ไม่เหมาะสม	2	22.22
รวม	9	100
3. ระยะทางจากที่จอดรถถึงร้านค้า		
- เหมาะสม	4	44.44
- ไม่เหมาะสม	5	55.56
รวม	9	100

จากตารางที่ 4.20 พบว่าผู้ประกอบธุรกิจในตลาดเทศบาล 2(ตลาดโรงเกลือใหม่)ส่วนใหญ่เห็นว่าพาหนะในการขนส่งสินค้าคือรถกระบะ จำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 66.67 รองลงมาคือรถสามล้อ จำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 22.22 และรถยนต์บรรทุกหกล้อ จำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 11.11

สถานที่จอดรถรับ-ส่งสินค้าส่วนใหญ่เห็นว่าเหมาะสม จำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 77.78 และไม่เหมาะสม จำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 22.22

ระยะทางจากที่จอดรถถึงร้านค้าส่วนใหญ่เห็นว่าไม่เหมาะสม จำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 55.56 และเหมาะสม จำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 44.44

ตารางที่ 4.21 แสดงจำนวนร้อยละของผู้ให้สัมภาษณ์ซึ่งเป็นผู้ประกอบธุรกิจในตลาดเทศบาล 3 (ตลาดโกลเด้นเกต)

รายการ	จำนวน	ร้อยละ
1. พาหนะในการขนส่งสินค้า		
- รถยนต์บรรทุกสิบล้อ	7	9.86
- รถยนต์บรรทุกหกล้อ	13	18.31
- รถกระบะ	51	71.83
- รถสามล้อ	-	-
รวม	71	100
2. สถานที่จอดรถรับ-ส่งสินค้า		
- เหมาะสม	30	42.25
- ไม่เหมาะสม	41	57.75
รวม	71	100
3. ระยะทางจากที่จอดรถถึงร้านค้า		
- เหมาะสม	39	54.93
- ไม่เหมาะสม	32	45.07
รวม	71	100

จากตารางที่ 4.21 พบว่าผู้ประกอบธุรกิจในตลาดเทศบาล 3 (ตลาดโกลเด้นเกต) ส่วนใหญ่เห็นว่าพาหนะในการขนส่งสินค้าคือรถกระบะ จำนวน 51 คน คิดเป็นร้อยละ 71.83 รองลงมาคือรถยนต์บรรทุกหกล้อ จำนวน 13 คน คิดเป็นร้อยละ 18.31 และรถยนต์บรรทุกสิบล้อ จำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 9.86

สถานที่จอดรถรับ-ส่งสินค้าส่วนใหญ่เห็นว่าไม่เหมาะสม จำนวน 41 คน คิดเป็นร้อยละ 57.75 และเหมาะสม จำนวน 30 คน คิดเป็นร้อยละ 42.25

ระยะทางจากที่จอดรถถึงร้านค้าส่วนใหญ่เห็นว่าเหมาะสม จำนวน 39 คน คิดเป็นร้อยละ 54.93 และไม่เหมาะสม จำนวน 32 คน คิดเป็นร้อยละ 45.07

ตารางที่ 4.22 แสดงจำนวนร้อยละของผู้ให้สัมภาษณ์ซึ่งเป็นผู้ประกอบธุรกิจในตลาดเบญจวรรณ

รายการ	จำนวน	ร้อยละ
1. พาหนะในการขนส่งสินค้า		
- รถยนต์บรรทุกสิบล้อ	2	4.65
- รถยนต์บรรทุกหกล้อ	-	-
- รถกระบะ	40	93.02
- รถสามล้อ	1	2.33
รวม	43	100
2. สถานที่จอดรถรับ-ส่งสินค้า		
- เหมาะสม	38	88.37
- ไม่เหมาะสม	5	11.63
รวม	43	100
3. ระยะทางจากที่จอดรถถึงร้านค้า		
- เหมาะสม	36	83.72
- ไม่เหมาะสม	7	16.28
รวม	43	100

จากตารางที่ 4.22 พบว่าผู้ประกอบธุรกิจในตลาดเบญจวรรณ ส่วนใหญ่เห็นว่าพาหนะในการขนส่งสินค้าคือรถกระบะ จำนวน 40 คน คิดเป็นร้อยละ 93.02 รองลงมาคือรถยนต์บรรทุกสิบล้อ จำนวน 2คน คิดเป็นร้อยละ 4.65 และรถสามล้อ จำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 2.33

สถานที่จอดรถรับ-ส่งสินค้าส่วนใหญ่เห็นว่าเหมาะสม จำนวน 38 คน คิดเป็นร้อยละ 88.37 และไม่เหมาะสม จำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 11.63

ระยะทางจากที่จอดรถถึงร้านค้าส่วนใหญ่เห็นว่าเหมาะสม จำนวน 36 คน คิดเป็นร้อยละ 83.72 และไม่เหมาะสม จำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 16.28

ตารางที่ 4.23 แสดงจำนวนร้อยละของผู้ให้สัมภาษณ์ซึ่งเป็นผู้ประกอบธุรกิจในย่านตลาดโรงเกลือทั้งหมด

รายการ	จำนวน	ร้อยละ
1. พาหนะในการขนส่งสินค้า		
- รถยนต์บรรทุกสิบล้อ	36	14.63
- รถยนต์บรรทุกหกล้อ	43	17.48
- รถกระบะ	155	63.01
- รถสามล้อ	12	4.88
รวม	246	100
2. สถานที่จอดรถรับ-ส่งสินค้า		
- เหมาะสม	122	49.59
- ไม่เหมาะสม	124	50.41
รวม	246	100
3. ระยะทางจากที่จอดรถถึงร้านค้า		
- เหมาะสม	113	45.93
- ไม่เหมาะสม	133	54.07
รวม	246	100

จากตารางที่ 4.23 พบว่าผู้ประกอบธุรกิจในย่านตลาดโรงเกลือส่วนใหญ่เห็นว่าพาหนะในการขนส่งสินค้าคือรถกระบะ จำนวน 155 คน คิดเป็นร้อยละ 63.01 รองลงมาคือรถยนต์บรรทุกหกล้อ จำนวน 43 คน คิดเป็นร้อยละ 17.48 รถยนต์บรรทุกสิบล้อ จำนวน 36 คน คิดเป็นร้อยละ 14.63 และรถสามล้อ จำนวน 12 คน คิดเป็นร้อยละ 4.88

สถานที่จอดรถรับ-ส่งสินค้าส่วนใหญ่เห็นว่าไม่เหมาะสม จำนวน 124 คน คิดเป็นร้อยละ 50.41 และเหมาะสม จำนวน 122 คน คิดเป็นร้อยละ 49.59

ระยะทางจากที่จอดรถถึงร้านค้าส่วนใหญ่เห็นว่าไม่เหมาะสม จำนวน 133 คน คิดเป็นร้อยละ 54.07 และเหมาะสม จำนวน 113 คน คิดเป็นร้อยละ 45.93

ส่วนที่ 4 การรักษาความสะอาดและการกำจัดของเสีย

ตารางที่ 4.24 แสดงจำนวนร้อยละของผู้ให้สัมภาษณ์ซึ่งเป็นผู้ประกอบธุรกิจในตลาดโรงเกลือเก่า (ตลาด อบจ.)

รายการ	จำนวน	ร้อยละ
1. สถานที่ทิ้งขยะมูลฝอย		
- เหมาะสม	52	71.43
- ไม่เหมาะสม	21	28.77
รวม	73	100
2. การกำจัดขยะมูลฝอย		
- เหมาะสม	48	65.75
- ไม่เหมาะสม	25	34.25
รวม	73	100
3. การระบายน้ำในตลาดสด		
- เหมาะสม	35	47.95
- ไม่เหมาะสม	38	52.05
รวม	73	100
4. การป้องกันและกำจัดแมลง หนู		
- เหมาะสม	33	45.21
- ไม่เหมาะสม	40	54.79
รวม	73	100

จากตารางที่ 4.24 พบว่าผู้ประกอบธุรกิจในตลาดโรงเกลือเก่า(ตลาด อบจ.) ส่วนใหญ่เห็นว่าสถานที่ทิ้งขยะมูลฝอยเหมาะสม จำนวน 52 คน คิดเป็นร้อยละ 71.23 และไม่เหมาะสม จำนวน 21 คน คิดเป็นร้อยละ 28.77

การกำจัดขยะมูลฝอยส่วนใหญ่เห็นว่าเหมาะสม จำนวน 48 คน คิดเป็นร้อยละ 65.75 และไม่เหมาะสม จำนวน 25 คน คิดเป็นร้อยละ 34.25

การระบายน้ำในตลาดสดในตลาดส่วนใหญ่เห็นว่าไม่เหมาะสม จำนวน 38 คน คิดเป็นร้อยละ 52.05 และเหมาะสม จำนวน 35 คน คิดเป็นร้อยละ 47.95

การป้องกันและกำจัดแมลง หนูเห็นว่าไม่เหมาะสม จำนวน 40 คน คิดเป็นร้อยละ 54.79 และเหมาะสม จำนวน 33 คน คิดเป็นร้อยละ 45.21

ตารางที่ 4.25 แสดงจำนวนร้อยละของผู้ให้สัมภาษณ์ซึ่งเป็นผู้ประกอบธุรกิจในตลาดเดชไทย

รายการ	จำนวน	ร้อยละ
1. สถานที่ทิ้งขยะมูลฝอย		
- เหมาะสม	20	40
- ไม่เหมาะสม	30	60
รวม	50	100
2. การกำจัดขยะมูลฝอย		
- เหมาะสม	28	56
- ไม่เหมาะสม	22	44
รวม	50	100
3. การระบายน้ำในตลาดสด		
- เหมาะสม	46	92
- ไม่เหมาะสม	4	8
รวม	50	100
4. การป้องกันและกำจัดแมลง หนู		
- เหมาะสม	40	80
- ไม่เหมาะสม	10	20
รวม	50	100

จากตารางที่ 4.25 พบว่าผู้ประกอบธุรกิจในตลาดเดชไทย ส่วนใหญ่เห็นว่าสถานที่ทิ้งขยะมูลฝอยไม่เหมาะสม จำนวน 30 คน คิดเป็นร้อยละ 60 และเหมาะสม จำนวน 20 คน คิดเป็นร้อยละ 40

การกำจัดขยะมูลฝอยส่วนใหญ่เห็นว่าเหมาะสม จำนวน 28 คน คิดเป็นร้อยละ 56 และไม่เหมาะสม จำนวน 22 คน คิดเป็นร้อยละ 44

การระบายน้ำในตลาดสดในตลาดส่วนใหญ่เห็นว่าเหมาะสม จำนวน 46 คน คิดเป็นร้อยละ 92 และไม่เหมาะสม จำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 8

การป้องกันและกำจัดแมลง หนูเห็นว่าเหมาะสม จำนวน 40 คน คิดเป็นร้อยละ 80 และไม่เหมาะสม จำนวน 10 คน คิดเป็นร้อยละ 20

ตารางที่ 4.26 แสดงจำนวนร้อยละของผู้ให้สัมภาษณ์ซึ่งเป็นผู้ประกอบธุรกิจในตลาดเทศบาล 2 (ตลาดโรงเกลือใหม่)

รายการ	จำนวน	ร้อยละ
1. สถานที่ทิ้งขยะมูลฝอย		
- เหมาะสม	8	88.89
- ไม่เหมาะสม	1	11.11
รวม	9	100
2. การกำจัดขยะมูลฝอย		
- เหมาะสม	7	77.78
- ไม่เหมาะสม	2	22.22
รวม	9	100
3. การระบายน้ำในตลาดสด		
- เหมาะสม	9	100
- ไม่เหมาะสม	-	-
รวม	9	100
4. การป้องกันและกำจัดแมลง หนู		
- เหมาะสม	5	55.56
- ไม่เหมาะสม	4	44.44
รวม	9	100

จากตารางที่ 4.26 พบว่าผู้ประกอบธุรกิจในตลาดเทศบาล 2 (ตลาดโรงเกลือใหม่) ส่วนใหญ่เห็นว่าสถานที่ทิ้งขยะมูลฝอยเหมาะสม จำนวน 8 คน คิดเป็นร้อยละ 88.89 และไม่เหมาะสม จำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 11.11

การกำจัดขยะมูลฝอยส่วนใหญ่เห็นว่าเหมาะสม จำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 77.78 และไม่เหมาะสม จำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 22.22

การระบายน้ำในตลาดสดในตลาดส่วนใหญ่เห็นว่าเหมาะสม จำนวน 9 คน คิดเป็นร้อยละ 100

การป้องกันและกำจัดแมลง หนูเห็นว่าเหมาะสม จำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 55.56 และไม่เหมาะสม จำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 44.44

ตารางที่ 4.27 แสดงจำนวนร้อยละของผู้ให้สัมภาษณ์ซึ่งเป็นผู้ประกอบธุรกิจในตลาดเทศบาล 3 (ตลาดโกลเด้นเกต)

รายการ	จำนวน	ร้อยละ
1. สถานที่ทิ้งขยะมูลฝอย		
- เหมาะสม	22	30.99
- ไม่เหมาะสม	49	69.01
รวม	71	100
2. การกำจัดขยะมูลฝอย		
- เหมาะสม	25	35.21
- ไม่เหมาะสม	46	64.79
รวม	71	100
3. การระบายน้ำในตลาดสด		
- เหมาะสม	35	49.30
- ไม่เหมาะสม	36	50.70
รวม	71	100
4. การป้องกันและกำจัดแมลง หนู		
- เหมาะสม	34	47.89
- ไม่เหมาะสม	37	52.11
รวม	71	100

จากตารางที่ 4.27 พบว่าผู้ประกอบธุรกิจในตลาดเทศบาล 3 (ตลาดโกลเด้นเกต) ส่วนใหญ่เห็นว่าสถานที่ทิ้งขยะมูลฝอยไม่เหมาะสม จำนวน 49 คน คิดเป็นร้อยละ 69.01 และเหมาะสม จำนวน 49 คน คิดเป็นร้อยละ 69.01

การกำจัดขยะมูลฝอยส่วนใหญ่เห็นว่าไม่เหมาะสม จำนวน 46 คน คิดเป็นร้อยละ 64.79 และเหมาะสม จำนวน 25 คน คิดเป็นร้อยละ 35.21

การระบายน้ำในตลาดสดในตลาดส่วนใหญ่เห็นว่าไม่เหมาะสม จำนวน 36 คน คิดเป็นร้อยละ 50.70 และเหมาะสม จำนวน 35 คน คิดเป็นร้อยละ 49.30

การป้องกันและกำจัดแมลง หนูเห็นว่าไม่เหมาะสม จำนวน 37 คน คิดเป็นร้อยละ 52.11 และเหมาะสม จำนวน 34 คน คิดเป็นร้อยละ 47.89

ตารางที่ 4.28 แสดงจำนวนร้อยละของผู้ให้สัมภาษณ์ซึ่งเป็นผู้ประกอบธุรกิจในตลาดเบญจวรรณ

รายการ	จำนวน	ร้อยละ
1. สถานที่ทิ้งขยะมูลฝอย		
- เหมาะสม	40	93.02
- ไม่เหมาะสม	10	6.98
รวม	43	100
2. การกำจัดขยะมูลฝอย		
- เหมาะสม	40	93.02
- ไม่เหมาะสม	3	6.98
รวม	43	100
3. การระบายน้ำในตลาดสด		
- เหมาะสม	20	46.51
- ไม่เหมาะสม	23	53.49
รวม	43	100
4. การป้องกันและกำจัดแมลง หนู		
- เหมาะสม	5	11.63
- ไม่เหมาะสม	38	88.37
รวม	43	100

จากตารางที่ 4.28 พบว่าผู้ประกอบธุรกิจในตลาดเบญจวรรณ ส่วนใหญ่เห็นว่าสถานที่ทิ้งขยะมูลฝอยเหมาะสม จำนวน 40 คน คิดเป็นร้อยละ 93.02 และไม่เหมาะสม จำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 6.98

การกำจัดขยะมูลฝอยส่วนใหญ่เห็นว่าเหมาะสม จำนวน 40 คน คิดเป็นร้อยละ 93.02 และไม่เหมาะสม จำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 6.98

การระบายน้ำในตลาดสดในตลาดส่วนใหญ่เห็นว่าไม่เหมาะสม จำนวน 23 คน คิดเป็นร้อยละ 53.49 และเหมาะสม จำนวน 20 คน คิดเป็นร้อยละ 46.51

การป้องกันและกำจัดแมลง หนูเห็นว่าไม่เหมาะสม จำนวน 38 คน คิดเป็นร้อยละ 88.37 และเหมาะสม จำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 11.63

ตารางที่ 4.29 แสดงจำนวนร้อยละของผู้ให้สัมภาษณ์ซึ่งเป็นผู้ประกอบธุรกิจในย่านตลาดโรงเกลือทั้งหมด

รายการ	จำนวน	ร้อยละ
1. สถานที่ทิ้งขยะมูลฝอย		
- เหมาะสม	142	57.72
- ไม่เหมาะสม	104	42.28
รวม	246	100
2. การกำจัดขยะมูลฝอย		
- เหมาะสม	148	60.16
- ไม่เหมาะสม	98	39.84
รวม	246	100
3. การระบายน้ำในตลาดสด		
- เหมาะสม	145	58.94
- ไม่เหมาะสม	101	41.06
รวม	246	100
4. การป้องกันและกำจัดแมลง หนู		
- เหมาะสม	117	47.56
- ไม่เหมาะสม	129	52.44
รวม	246	100

จากตารางที่ 4.29 พบว่าผู้ประกอบธุรกิจในย่านตลาดโรงเกลือ ส่วนใหญ่เห็นว่าสถานที่ทิ้งขยะมูลฝอยเหมาะสม จำนวน 142 คน คิดเป็นร้อยละ 57.72 และไม่เหมาะสม จำนวน 104 คน คิดเป็นร้อยละ 42.28

การกำจัดขยะมูลฝอยส่วนใหญ่เห็นว่าเหมาะสม จำนวน 148 คน คิดเป็นร้อยละ 60.16 และไม่เหมาะสม จำนวน 98 คน คิดเป็นร้อยละ 39.84

การระบายน้ำในตลาดสดในตลาดส่วนใหญ่เห็นว่าเหมาะสม จำนวน 145 คน คิดเป็นร้อยละ 58.94 และไม่เหมาะสม จำนวน 101 คน คิดเป็นร้อยละ 41.06

การป้องกันและกำจัดแมลง หนูเห็นว่าไม่เหมาะสม จำนวน 129 คน คิดเป็นร้อยละ 52.44 และเหมาะสม จำนวน 117 คน คิดเป็นร้อยละ 47.56

ส่วนที่ 5 ลักษณะของตลาดที่ต้องการ

ลักษณะของย่านที่ต้องการสรุปได้ดังนี้

- อยู่ใกล้แหล่งชุมชน มีลูกค้าจำนวนมาก
- มีสภาพแวดล้อมที่ดี
- จัดไฟฟ้าแสงสว่างให้เพียงพอ
- จัดร้านค้าอย่างเป็นระเบียบเรียบร้อย
- มีตู้เย็นสำหรับแช่สินค้า
- ไม่มีสัตว์รบกวน
- มีห้องน้ำและโทรศัพท์สาธารณะเพียงพอ
- สถานที่จอดรถรับสินค้ากว้างขวางและเป็นระเบียบ
- สะอาดถูกสุขลักษณะ
- พื้นที่ทางเดินไม่เปียกแฉะ
- อากาศถ่ายเทสะดวก
- แผงขายสินค้ามีตู้เก็บอุปกรณ์

ตอนที่ 2 ข้อมูลความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาที่เกิดขึ้นภายในย่านตลาดโรงเกลือ

ตารางที่ 4.30 แสดงจำนวนร้อยละของผู้ให้สัมภาษณ์ซึ่งเป็นผู้ประกอบธุรกิจในตลาดโรงเกลือเก่า (ตลาด อบจ.)

รายการ	จำนวน	ร้อยละ
- ปัญหาความสกปรกเปียกชื้นภายในตลาด	20	27.39
- ปัญหาฝุ่นควัน กลิ่น เสียงดัง	60	82.19
- ไม่มีที่จอดรถรับส่งสินค้า	23	31.51
- ปัญหาการจราจรติดขัดบริเวณตลาด	58	79.45
- ปัญหาเรื่องการกำจัดน้ำเสียและสิ่งปฏิกูลภายใน	35	47.95
ตลาด	5	6.85
- ปัญหาสัตว์รบกวน		

จากตารางที่ 4.30 พบว่าผู้ประกอบธุรกิจในตลาดโรงเกลือเก่า(ตลาด อบจ.) ส่วนใหญ่เห็นว่าปัญหาฝุ่นควัน กลิ่น เสียงดัง จำนวน 60 คน คิดเป็นร้อยละ 82.19 รองลงมาการจราจรติดขัดบริเวณตลาดจำนวน 58 คน คิดเป็นร้อยละ 79.45 เรื่องการกำจัดน้ำเสียและสิ่งปฏิกูลภายในตลาดจำนวน 35 คน คิดเป็นร้อยละ 47.95 ปัญหาไม่มีที่จอดรถรับส่งสินค้า จำนวน 23 คน คิดเป็น

ร้อยละ 31.51 ปัญหาความสกปรกเปียกชื้นภายในตลาด จำนวน 20 คน คิดเป็นร้อยละ 27.39 และปัญหาสัตว์รบกวน จำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 6.85

ตารางที่ 4.31 แสดงจำนวนร้อยละของผู้ให้สัมภาษณ์ซึ่งเป็นผู้ประกอบธุรกิจในตลาดเดชไทย

รายการ	จำนวน	ร้อยละ
- ปัญหาความสกปรกเปียกชื้นภายในตลาด	48	96
- ปัญหาฝุ่นควัน กลิ่น เสียงดัง	45	90
- ไม่มีที่จอดรถรับส่งสินค้า	7	14
- ปัญหาการจราจรติดขัดบริเวณตลาด	33	66
- ปัญหาเรื่องการกำจัดน้ำเสียและสิ่งปฏิกูลภายใน	50	100
ตลาด	41	82
- ปัญหาสัตว์รบกวน		

จากตารางที่ 4.31 พบว่าผู้ประกอบธุรกิจในตลาดเดชไทย ส่วนใหญ่เห็นว่าปัญหาเรื่องการกำจัดน้ำเสียและสิ่งปฏิกูลภายในตลาด จำนวน 50 คน คิดเป็นร้อยละ 100 รองลงมาปัญหาความสกปรกเปียกชื้นภายในตลาดจำนวน 48 คน คิดเป็นร้อยละ 96 ปัญหาฝุ่นควัน กลิ่น สียงดัง จำนวน 45 คน คิดเป็น ร้อยละ 90 ปัญหาสัตว์รบกวน จำนวน 41 คน คิดเป็นร้อยละ 82 ปัญหาการจราจรติดขัดบริเวณตลาด จำนวน 33 คน คิดเป็นร้อยละ 66 และไม่มีที่จอดรถรับส่งสินค้า จำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 14

ตารางที่ 4.32 แสดงจำนวนร้อยละของผู้ให้สัมภาษณ์ซึ่งเป็นผู้ประกอบธุรกิจในตลาดเทศบาล 2 (ตลาดโรงเกลือใหม่)

รายการ	จำนวน	ร้อยละ
- ปัญหาความสกปรกเปียกชื้นภายในตลาด	-	-
- ปัญหาฝุ่นควัน กลิ่น เสียงดัง	2	22.22
- ไม่มีที่จอดรถรับส่งสินค้า	-	-
- ปัญหาการจราจรติดขัดบริเวณตลาด	3	33.33
- ปัญหาเรื่องการกำจัดน้ำเสียและสิ่งปฏิกูลภายใน	-	-
ตลาด	-	-
- ปัญหาสัตว์รบกวน		

จากตารางที่ 4.32 พบว่าผู้ประกอบธุรกิจในตลาดเทศบาล 2 (ตลาดโรงเกลือใหม่) ส่วนใหญ่เห็นว่าปัญหาการจราจรติดขัดบริเวณตลาด จำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 33.33 รองลงมาปัญหาฝุ่นควัน กลิ่น เสียงดัง จำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 22.22

ตารางที่ 4.33 แสดงจำนวนร้อยละของผู้ให้สัมภาษณ์ซึ่งเป็นผู้ประกอบธุรกิจในตลาดเทศบาล 3 (ตลาดโกลเด้นเกต)

รายการ	จำนวน	ร้อยละ
- ปัญหาความสกปรกเปียกชื้นภายในตลาด	26	36.62
- ปัญหาฝุ่นควัน กลิ่น เสียงดัง	31	43.66
- ไม่มีที่จอดรถรับส่งสินค้า	55	77.46
- ปัญหาการจราจรติดขัดบริเวณตลาด	67	94.37
- ปัญหาเรื่องการกำจัดน้ำเสียและสิ่งปฏิกูลภายในตลาด	58	81.69
- ปัญหาสัตว์รบกวน	16	22.53

จากตารางที่ 4.33 พบว่าผู้ประกอบธุรกิจในตลาดเทศบาล 3 (ตลาดโกลเด้นเกต) ส่วนใหญ่เห็นว่าปัญหาการจราจรติดขัดบริเวณตลาด จำนวน 67 คน คิดเป็นร้อยละ 94.37 รองลงมาปัญหาเรื่องการกำจัดน้ำเสียและสิ่งปฏิกูลภายในตลาด จำนวน 58 คน คิดเป็นร้อยละ 81.69 ไม่มีที่จอดรถรับส่งสินค้า จำนวน 55 คน คิดเป็นร้อยละ 77.46 ปัญหาฝุ่นควัน กลิ่น เสียงดัง จำนวน 31 คน คิดเป็นร้อยละ 43.66 ปัญหาความสกปรกเปียกชื้นภายในตลาด จำนวน 26 คน คิดเป็นร้อยละ 36.62 และปัญหาสัตว์รบกวน จำนวน 16 คน คิดเป็นร้อยละ 22.53

ตารางที่ 4.34 แสดงจำนวนร้อยละของผู้ให้สัมภาษณ์ซึ่งเป็นผู้ประกอบธุรกิจในตลาดเบญจวรรณ

รายการ	จำนวน	ร้อยละ
- ปัญหาความสกปรกเปียกชื้นภายในตลาด	9	20.93
- ปัญหาฝุ่นควัน กลิ่น เสียงดัง	28	65.12
- ไม่มีที่จอดรถรับส่งสินค้า	28	65.12
- ปัญหาการจราจรติดขัดบริเวณตลาด	30	69.77
- ปัญหาเรื่องการกำจัดน้ำเสียและสิ่งปฏิกูลภายในตลาด	5	11.63
- ปัญหาสัตว์รบกวน	-	-

จากตารางที่ 4.34 พบว่าผู้ประกอบธุรกิจในตลาดเบญจวรรณ ส่วนใหญ่เห็นว่าปัญหา

การจราจรติดขัดบริเวณตลาด จำนวน 30 คน คิดเป็นร้อยละ 69.77 รองลงมาปัญหาฝุ่นควัน กลิ่น เสียงดังและไม่มีที่จอดรถรับส่งสินค้า จำนวน 28 คน คิดเป็นร้อยละ 65.12 ปัญหาความสกปรกเปียกชื้นภายในตลาด จำนวน 9 คน คิดเป็นร้อยละ 20.93 ปัญหาเรื่องการกำจัดน้ำเสียและสิ่งปฏิกูลภายในตลาด จำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 11.63

ตารางที่ 4.35 แสดงจำนวนร้อยละของผู้ให้สัมภาษณ์ซึ่งเป็นผู้ประกอบธุรกิจในย่านตลาดโรงเกลือทั้งหมด

รายการ	จำนวน	ร้อยละ
- ปัญหาความสกปรกเปียกชื้นภายในตลาด	103	41.87
- ปัญหาฝุ่นควัน กลิ่น เสียงดัง	166	67.48
- ไม่มีที่จอดรถรับส่งสินค้า	113	45.93
- ปัญหาการจราจรติดขัดบริเวณตลาด	191	77.64
- ปัญหาเรื่องการกำจัดน้ำเสียและสิ่งปฏิกูลภายใน	148	60.16
ตลาด	62	25.20
- ปัญหาสัตว์รบกวน		

จากตารางที่ 4.35 พบว่าผู้ประกอบธุรกิจในย่านตลาดโรงเกลือ ส่วนใหญ่เห็นว่าปัญหาการจราจรติดขัดบริเวณตลาด จำนวน 191 คน คิดเป็นร้อยละ 77.64 รองลงมาปัญหาฝุ่นควัน กลิ่น เสียงดัง จำนวน 166 คน คิดเป็นร้อยละ 67.48 ปัญหาเรื่องการกำจัดน้ำเสียและสิ่งปฏิกูลภายในตลาด จำนวน 148 คน คิดเป็นร้อยละ 60.16 ไม่มีที่จอดรถรับส่งสินค้า จำนวน 113 คน คิดเป็นร้อยละ 45.93 ปัญหาความสกปรกเปียกชื้นภายในตลาด จำนวน 103 คน คิดเป็นร้อยละ 41.87 และปัญหาสัตว์รบกวน จำนวน 62 คน คิดเป็นร้อยละ 25.20

4.2 การวิเคราะห์สภาพปัจจุบันของย่าน(กลไกลของย่านตลาดโรงเกลือ)

4.2.1 ตลาดโรงเกลือเก่า (ตลาด อบจ.)

ตอนที่ 1 เป็นข้อมูลความคิดเห็นเกี่ยวกับสภาพปัจจุบันของตลาด ด้านสถานที่ตั้งและและสภาพแวดล้อมทางกายภาพ

ตลาดโรงเกลือเก่า ตั้งอยู่ด้านทิศตะวันออกของถนนศรีเพ็ญ เป็นตลาดที่มีขนาดพื้นที่ใหญ่ที่สุดของย่านการค้าตลาดโรงเกลือ เป็นตลาดที่เกิดขึ้นเป็นแห่งแรก เป็นอาคารห้องแถวชั้นเดียว จำนวน 950 ร้าน ร้านค้าส่วนใหญ่ประกอบด้วย เสื้อผ้ามือสอง เครื่องใช้ไฟฟ้า เครื่องมือเครื่องใช้ ถ้วยชาม เครื่องครัว เครื่องเทศ รองเท้ามือสอง รวมถึงมีหาบเร่แผงลอยตั้งวางสินค้าอยู่ทั่วไปในตลาด

ในช่วงฝนตกจะมีน้ำท่วมขัง มีระบบระบายน้ำที่ไม่เพียงพอ ประกอบกับบริเวณบริเวณตลาดอยู่ในบริเวณที่ต่ำกว่าทุกตลาดในย่านการค้า

ภาพที่ 4.1 สภาพปัจจุบันของตลาดโรงเกลือเก่า (ตลาด อบจ.) ด้านสถานที่ตั้งและสภาพแวดล้อมทางกายภาพ

ห้องน้ำและโทรศัพท์สาธารณะ มีห้องน้ำสาธารณะของตลาดบริการอยู่ที่ด้านหน้าของตลาดบริเวณด้านทางเข้า จำนวน 4 ห้อง เก็บค่าบริการครั้งละ 3 บาท และโทรศัพท์สาธารณะมีบริการอยู่บริเวณใกล้เคียงกัน แต่ชำรุดไม่สามารถใช้งานได้บ่อยครั้ง จึงไม่เพียงพอต่อความต้องการของผู้ใช้บริการ

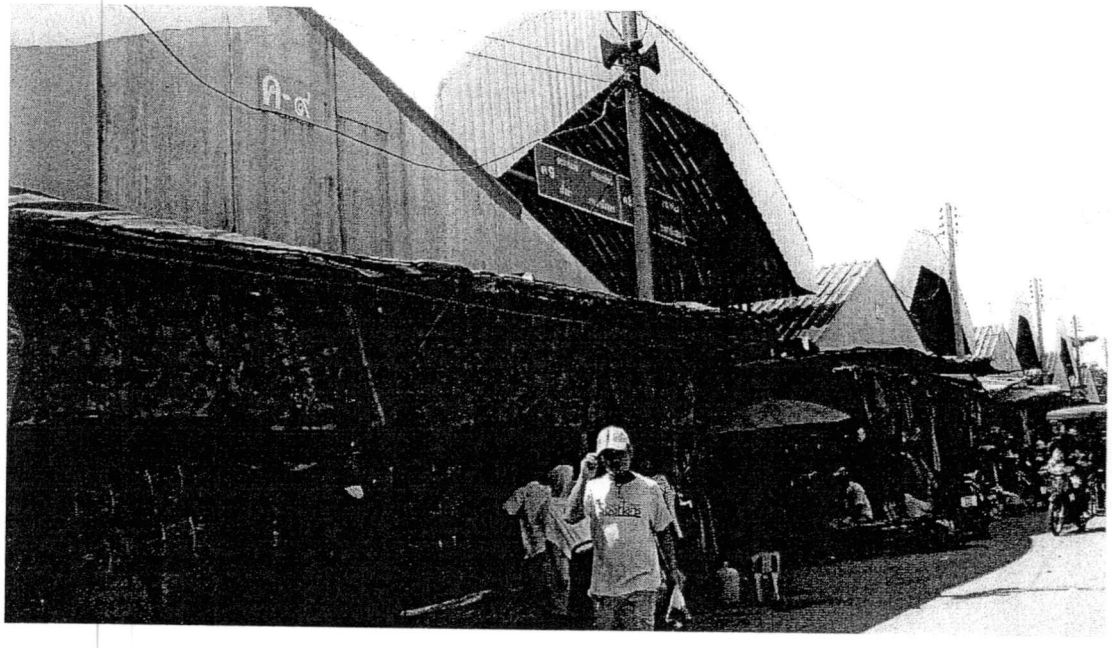

ภาพที่ 4.2 สภาพปัจจุบันของตลาดโรงเกลือเก่า(ตลาด อบจ.)ด้านสถานที่ตั้งและสภาพแวดล้อมทางกายภาพ

การกำจัดขยะ พบว่ามีถังขยะตั้งรองรับอยู่บริเวณเกาะกลางถนนในตลาด ขยะบางส่วนถูกกองอยู่ด้านข้างถังขยะ และขยะผลไม้ส่งกลิ่นเหม็น ซึ่งทางเทศบาลตำบลป่าไร่จะมาเก็บวันเว้นวัน

ตอนที่ 2 เป็นข้อมูลความคิดเห็นเกี่ยวกับสภาพปัจจุบันของตลาด ด้านรูปแบบสถาปัตยกรรม

ตัวอาคารของตลาดเป็นอาคาร คสล. ขนาดกว้าง 6.00 เมตร ยาว 60.00 เมตร ความสูงประมาณ 3.00 เมตร หลังคามุงด้วยกระเบื้องลอนคู่ แต่ละคูหาไม่มีห้องน้ำอยู่ภายในตัวอาคาร ภายใน 1 คูหาจะมีผู้เช่า 2 ราย และจะปิดกั้นแยกจากกัน ทำให้ไม่มีการหมุนเวียนของอากาศ ทำให้อากาศร้อนอบอ้าวและมืด ทำให้ต้องเปิดไฟฟ้าตลาดเวลา

ภาพที่ 4.3 สภาพปัจจุบันของตลาดโรงเกลือเก่า (ตลาด อบจ.) ด้านรูปแบบสถาปัตยกรรม

ลักษณะในการโชว์สินค้าเพื่อจำหน่าย ส่วนใหญ่จะตั้งในร้านและรุกล้ำมาบนทางเดินทางเท้า ทำให้ผู้มาใช้บริการเลือกซื้อสินค้าต้องลงไปเดินบนถนน ซึ่งอาจจะเกิดอันตรายได้

ตอนที่ 3 ข้อมูลความคิดเห็นเกี่ยวกับสภาพปัจจุบันของตลาด ด้านกิจกรรมและความหนาแน่นของกิจกรรม

กิจกรรมในตลาด เริ่มประมาณ 8.00 น. ซึ่งเป็นเวลาด่านพรมแดนเปิด เนื่องจากผู้ประกอบการส่วนใหญ่เป็นชาวกัมพูชา ซึ่งจะคับคั่งในช่วงเช้า และตลาดจะปิดกิจการประมาณ 17.00 น. สำหรับในวันหยุดนักขัตฤกษ์ และวันเสาร์ – วันอาทิตย์ จะมีนักท่องเที่ยวเข้ามาเลือกซื้อสินค้าเป็นจำนวนมาก ส่วนใหญ่จะเดินทางโดยรถยนต์ นำมาจอดบริเวณที่จอดรถ แล้วใช้บริการรถรับจ้าง ซึ่งมีให้เช่าในตลาด เช่น รถจักรยาน รถจักรยานยนต์ รถกอล์ฟ เป็นต้น

ภาพที่ 4.4 สภาพปัจจุบันของตลาดโรงเกลือเก่า (ตลาด อบจ.) ด้านกิจกรรมและความหนาแน่นของกิจกรรม

ตอนที่ 4 ข้อมูลความคิดเห็นเกี่ยวกับสภาพปัจจุบันของตลาด ด้านปัญหาที่เกิดขึ้นในตลาด

ปัญหาที่เกิดขึ้นในตลาดโรงเกลือเก่า (ตลาด อบจ.)

1. ปัญหาการคมนาคมขนส่งโดยรอบบริเวณตลาด
2. ปัญหาตัวอาคารเก่า ทรุดโทรม และสกปรก
3. ปัญหาการใช้พื้นที่อย่างไม่เป็นระเบียบของผู้ค้า
4. ปัญหาฝุ่น กลิ่น และเสียงรบกวน
5. การข้ามถนนและการจอดรถ ทำให้การจราจรติดขัด
6. การตั้งถังขยะมูลฝอย เพื่อรองรับการจัดเก็บ ทำให้เกิดความสกปรกและไม่เป็นระเบียบ
7. ปัญหากลิ่นเหม็นขยะของเสียจากตลาด
8. ปัญหาสัตว์รบกวน
9. จำนวนห้องน้ำและโทรศัพท์ที่ไม่เพียงพอ

ภาพที่ 4.5 สภาพปัจจุบันของตลาดโรงเกลือเก่า(ตลาด อบจ.)ด้านปัญหาที่เกิดขึ้น

4.2.2 ตลาดเดชไทย

ตอนที่ 1 เป็นข้อมูลความคิดเห็นเกี่ยวกับสภาพปัจจุบันของตลาด ด้านสถานที่ตั้งและสภาพแวดล้อมทางกายภาพ

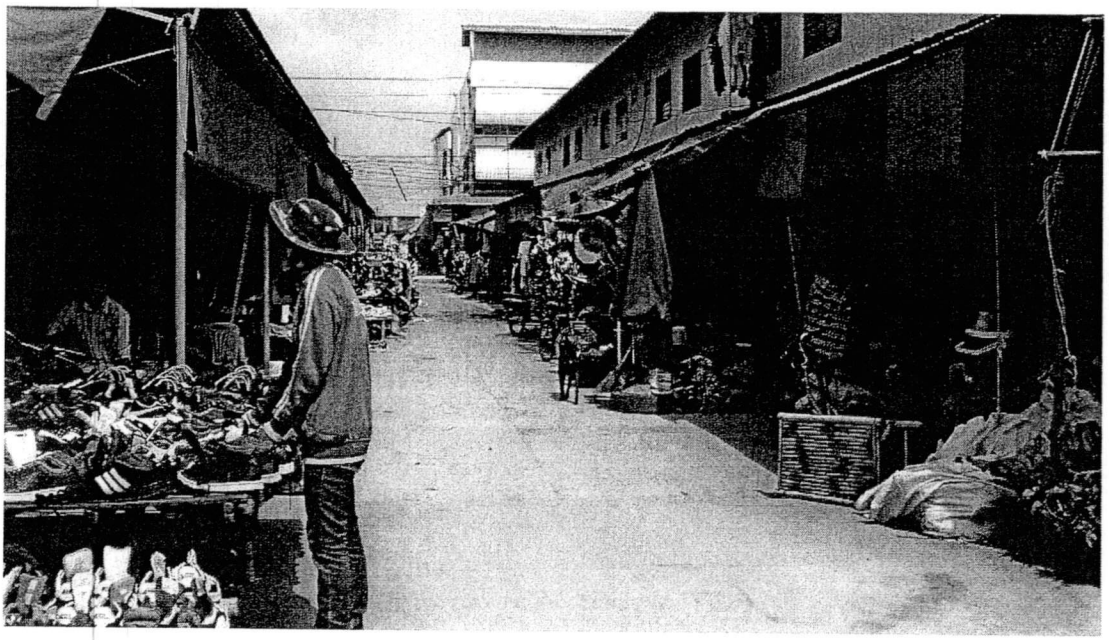
ตลาดเดชไทย ตั้งอยู่ด้านทิศตะวันตกของถนนศรีเพ็ญ เป็นแหล่งชุมชนหนาแน่น ลักษณะเป็นอาคารพาณิชย์พักอาศัย 2 ชั้น สินค้าส่วนใหญ่เป็นรองเท้ามือสอง ซึ่งประกอบด้วยซ่อมรองเท้าและซักรองเท้า ซึ่งหลังจากซักเสร็จแล้วจะถูกขายส่งเป็นกระสอบ เพื่อนำไปขายต่อกับพ่อค้า โดยจะนำไปขายต่อในตลาดนัดที่กรุงเทพมหานครและตลาดในย่านการค้าตลาดโรงเกลือ

ภาพที่ 4.6 สภาพปัจจุบันของตลาดเดชไทย ด้านสถานที่ตั้งและสภาพแวดล้อมทางกายภาพ

ตอนที่ 2 เป็นข้อมูลความคิดเห็นเกี่ยวกับสภาพปัจจุบันของตลาด ด้านรูปแบบสถาปัตยกรรม

ลักษณะอาคารของตลาดเดชไทย แบ่งออกเป็น 2 ส่วนใหญ่ ๆ คือส่วนแรกเป็นอาคารพาณิชย์ 2 ชั้น ซึ่งชั้นล่างจะใช้สำหรับค้าขายและซ่อมแซมรองเท้า ส่วนชั้นบนใช้สำหรับพักอาศัย ส่วนที่ 2 เป็นเพิงซึ่งก่อสร้างไม่เป็นระเบียบ สำหรับประกอบกิจการพาณิชยกรรมและพักอาศัยโดยอยู่กันเป็นครอบครัว ไม่มีห้องน้ำอยู่ภายใน ซึ่งจะต้องเดินออกไปเข้าห้องน้ำข้างนอกอาคารเสียค่าบริการครั้งละ 3บาท

ภาพที่ 4.7 สภาพปัจจุบันของตลาดเดชไทย ด้านรูปแบบสถาปัตยกรรม

โทรศัพท์สาธารณะ ไม่มีติดตั้งอยู่ในบริเวณตลาด ซึ่งคาดว่าผู้ใช้บริการจะต้องเดินข้ามถนนศรีเพ็ญไปใช้ที่ตลาดโรงเกลือเก่า (ตลาด อบจ.) ซึ่งไม่มีไว้บริการที่ตลาดเดชไทย

ตอนที่ 3 ข้อมูลความคิดเห็นเกี่ยวกับสภาพปัจจุบันของตลาด ด้านกิจกรรมและความหนาแน่นของกิจกรรม

เวลาเริ่มประกอบการประมาณ 7.00 น. เนื่องจากผู้ประกอบการส่วนใหญ่พักอาศัยอยู่ในตลาด โดยไม่ต้องรอเวลาด่านพรมแดนเปิด กิจกรรมเริ่มตั้งแต่ซ่อมรองเท้า ซักรองเท้าตากให้แห้ง ย้อมสี จัดของส่งให้ลูกค้า

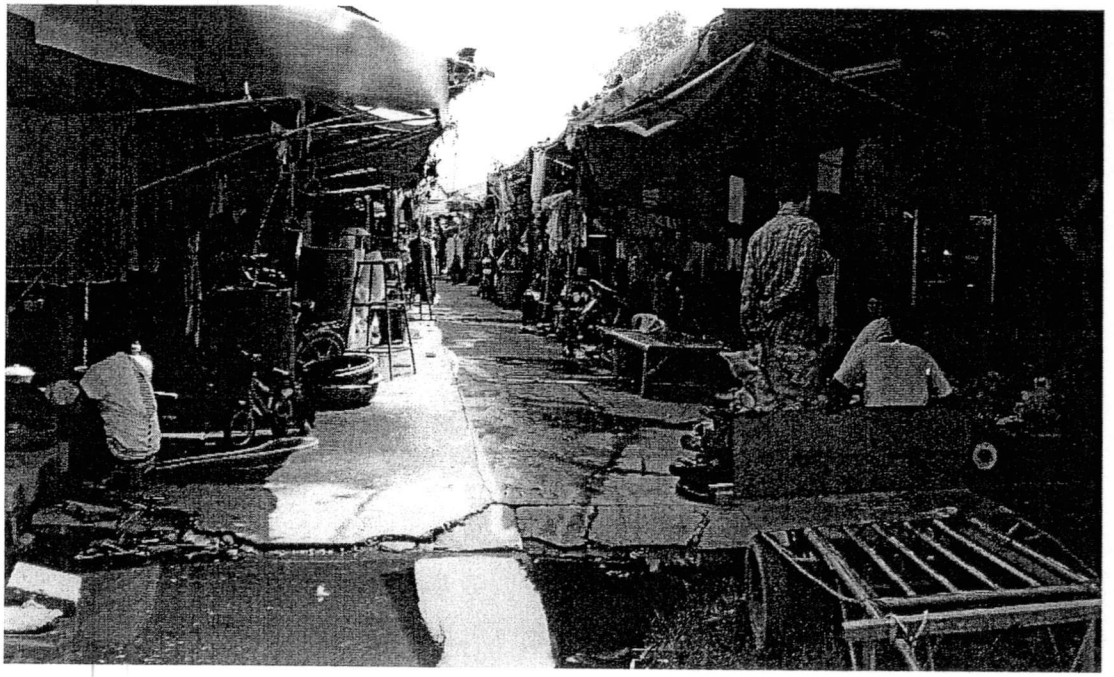
ภาพที่ 4.8 สภาพปัจจุบันของตลาดเดซไทย ด้านกิจกรรมและความหนาแน่นของกิจกรรม

ลูกค้าส่วนใหญ่จะเป็นขาประจำซึ่งมีการซื้อขายกันเป็นประจำ และในบางครั้งก็มีการสั่งซื้อทางโทรศัพท์และมีการขนส่งทางรถรับจ้าง ตลาดจะปิดประมาณ 17.00 น.

ตอนที่ 4 ข้อมูลความคิดเห็นเกี่ยวกับสภาพปัจจุบันของตลาด ด้านปัญหาที่เกิดขึ้นในตลาด

ปัญหาที่เกิดขึ้นในตลาดเดซไทย ได้แก่

1. ปัญหาการคมนาคมขนส่งโดยรอบบริเวณตลาด
2. ปัญหาตัวอาคารเก่า ทรุดโทรม และสกปรก
3. การตากรองเท้ากีดขวางการจราจร
4. จำนวนห้องน้ำและโทรศัพท์ที่มีไม่เพียงพอ
5. ปัญหาความเปียกชื้นภายในตลาด
6. ปัญหาการใช้พื้นที่อย่างไม่เป็นระเบียบของผู้ค้า
7. การตั้งถังขยะมูลฝอย เพื่อรองรับการจัดเก็บ ทำให้เกิดความสกปรกและไม่เป็นระเบียบ
8. ปัญหาสัตว์รบกวน
9. ปัญหากลิ่นเหม็นของเสียจากตลาด

ภาพที่ 4.9 สภาพปัจจุบันของตลาดเดชไทย ด้านปัญหาที่เกิดขึ้นในตลาดปัญหาที่เกิดขึ้น

4.2.3 ตลาดเทศบาล 2 (ตลาดโรงเกลือใหม่)

ตอนที่ 1 เป็นข้อมูลความคิดเห็นเกี่ยวกับสภาพปัจจุบันของตลาด ด้านสถานที่ตั้งและสภาพแวดล้อมทางกายภาพ

ตลาดเทศบาล 2 (ตลาดโรงเกลือใหม่) ตั้งอยู่ด้านทิศตะวันออกของตลาด เป็นตลาดที่มีความหนาแน่นของผู้ใช้บริการ ในช่วงเวลาด่านพรมแดนเปิดจะมีการจราจรหนาแน่นมาก เนื่องจากเป็นทางผ่านและใช้ลานจอดรถสำหรับผู้ที่จะเดินทางต่อไปยังประเทศกัมพูชา สินค้าภายในตลาดมีให้เลือกหลากหลาย มีหาบเร่ แผงลอยตั้งวางตลอดสองข้างทาง ลักษณะการเดินของผู้มาใช้บริการต้องเดินบนถนนเนื่องจากมีการวางสินค้าบนทางเดินทางเท้า สภาพตลาดโดยทั่วไปดูสะอาด ขยะมีการดูแลเป็นระเบียบเรียบร้อย มีเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยดูแลการสัญจรของรถที่เข้ามาในตลาดทำให้การจราจรคล่องตัว

ห้องน้ำและโทรศัพท์สาธารณะ มีห้องน้ำสาธารณะของตลาดอยู่ใกล้บริเวณทางเข้าตลาด จำนวน 6 ห้อง เก็บค่าบริการครั้งละ 5 บาท ส่วนโทรศัพท์สาธารณะ พบบริเวณทางแยกจากถนนศรีเพ็ญ จำนวน 1 ตู้

ภาพที่ 4.10 สภาพปัจจุบันของตลาดเทศบาล 2 (ตลาดโรงเกลือใหม่) ด้านสถานที่ตั้งและสภาพแวดล้อมทางกายภาพ

ตู้ ATM มีไว้บริการ 3 ตู้ เนื่องจากในตลาดมีสาขาย่อยของธนาคารมาเปิดให้บริการแก่ผู้เข้ามาใช้บริการในตลาดโรงเกลือและผู้ที่จะเดินทางผ่านไปยังประเทศกัมพูชาด้วย

ตอนที่ 2 เป็นข้อมูลความคิดเห็นเกี่ยวกับสภาพปัจจุบันของตลาด ด้านรูปแบบสถาปัตยกรรม

บริเวณตัวอาคารตลาดเทศบาล 2 (ตลาดโรงเกลือใหม่) แบ่งอาคารออกเป็น 2 ส่วน คือ ส่วนแรกบริเวณกลางตัวตลาด เป็นอาคารตึกแถว ชั้นเดียว สูงประมาณ 4.50 เมตร หลังคาทรงสูง มุงด้วยกระเบื้องลอนคู่ มีช่องระบายอากาศที่หลังคา ทำให้ไม่ร้อน ก่อสร้างใหม่ดูสวยงามตา ลักษณะการใช้อาคารจะคล้ายกับตลาดอื่น ๆ คือจะมีการวางสินค้าบนทางเดินทางเท้า ทำให้ผู้ที่เลือกซื้อสินค้าจะต้องเดินบนถนนซึ่งอาจจะเกิดอุบัติเหตุขึ้นได้ ส่วนที่ 2 จะเป็นอาคารตลาดรอบนอก ลักษณะเป็นอาคารพาณิชย์ 2 ชั้น หลังคาดาดฟ้า มีลักษณะทอดยาวตามถนน ผู้ประกอบธุรกิจส่วนใหญ่เป็นคนไทย ลักษณะกิจการ เช่น ร้านขายยา ร้านกาแฟ ธนาคารพาณิชย์ โรงรับจำนำ ร้านเซเว่น-อีเลฟเว่น เป็นต้น

ภาพที่ 4.11 สภาพปัจจุบันของตลาดเทศบาล 2 (ตลาดโรงเกลือใหม่) ด้านรูปแบบสถาปัตยกรรม

สถานที่จอดรถแบ่งออกเป็น 2 ส่วน คือ ลานจอดรถด้านหลังตลาด ซึ่งสามารถจอดได้ประมาณ 500 คัน เสียค่าบริการในการจอดรถคันละ 40 บาท และเกาะกลางถนนทางเข้า ไม่เสียค่าบริการในการจอด

ตอนที่ 3 ข้อมูลความคิดเห็นเกี่ยวกับสภาพปัจจุบันของตลาด ด้านกิจกรรมและความหนาแน่นของกิจกรรม

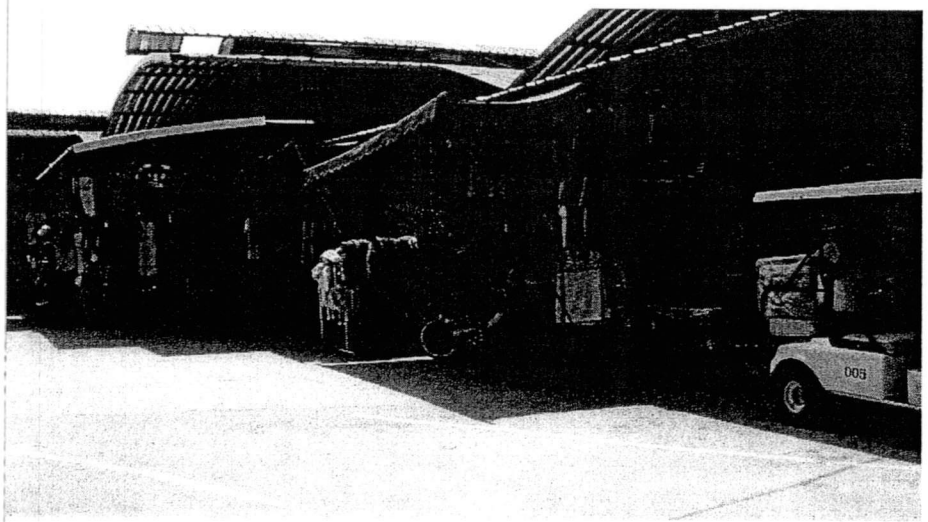
เวลาเริ่มประกอบการประมาณ 7.00 น. ผู้ที่เข้ามาในตลาดจะประกอบด้วยพ่อค้า แม่ค้า และผู้ที่จะเดินทางข้ามไปยังประเทศกัมพูชา ช่วงเวลาที่ตลาดคับคั่งแบ่งเป็น 3 ช่วงเวลา คือ ช่วงเวลาระหว่าง 7.00-9.00 น. ซึ่งเป็นช่วงเวลาเริ่มเปิดตลาด และผู้คนจะเริ่มเข้ามาในตลาดเพื่อข้ามพรมแดน ช่วงเวลาในตอนเย็นระหว่างเวลา 16.00 – 17.00 น. ซึ่งจะคับคั่งในตอนเย็นมากกว่าในตอนเช้า เนื่องจากเป็นช่วงเวลาปิดร้านและพ่อค้าแม่ค้าชาวกัมพูชาจะเดินทางกลับประเทศ และช่วงเวลาคับคั่งในช่วงเวลาประมาณ 20.00 น. ซึ่งจะมีนักท่องเที่ยวชาวไทย เดินทางกลับจากประเทศกัมพูชา ซึ่งเป็นช่วงเวลาปิดพรมแดน

ภาพที่ 4.12 สภาพปัจจุบันของตลาดเทศบาล 2 (ตลาดโรงเกลือใหม่) ด้านกิจกรรมและความหนาแน่นของกิจกรรม

ตอนที่ 4 ข้อมูลความคิดเห็นเกี่ยวกับสภาพปัจจุบันของตลาด ด้านปัญหาที่เกิดขึ้นในตลาด ปัญหาที่เกิดขึ้นในตลาดเทศบาล 2 (ตลาดโรงเกลือใหม่) ได้แก่

1. ปัญหาการใช้พื้นที่อย่างไม่เป็นระเบียบของผู้ค้า
2. ปัญหาฝุ่นและเสียงรบกวน
3. การข้ามถนนและการจอดรถทำให้การจราจรติดขัด
4. จำนวนห้องน้ำและโทรศัพท์ที่มีไม่เพียงพอ

ภาพที่ 4.13 สภาพปัจจุบันของตลาดเทศบาล 2 (ตลาดโรงเกลือใหม่) ด้านปัญหาที่เกิดขึ้นในตลาด

4.2.4 ตลาดเทศบาล 3 (ตลาดโกลเด้นเกต)

ตอนที่ 1 เป็นข้อมูลความคิดเห็นเกี่ยวกับสภาพปัจจุบันของตลาด ด้านสถานที่ตั้งและสภาพแวดล้อมทางกายภาพ

ตลาดเทศบาล 3 (ตลาดโกลเด้นเกต) ตั้งอยู่ด้านทิศตะวันออกสุดของย่านการค้าตลาดโรงเกลือ เป็นศูนย์รวมของสินค้าเลียนแบบหลายยี่ห้อชื่อดัง มีให้เลือกซื้อหลากหลายชนิด ประเภทสินค้าที่จำหน่ายในตลาด ได้แก่ กระเป๋าถือ กระเป๋าใส่เสื้อผ้า รองเท้า เสื้อเชิ้ต เสื้อคอปก ชุดกีฬา ร่ม แว่นตา นาฬิกา เป็นต้น ซึ่งมีทั้งแบบตั้งโชว์ในร้านและแบบเดินเร่ขาย

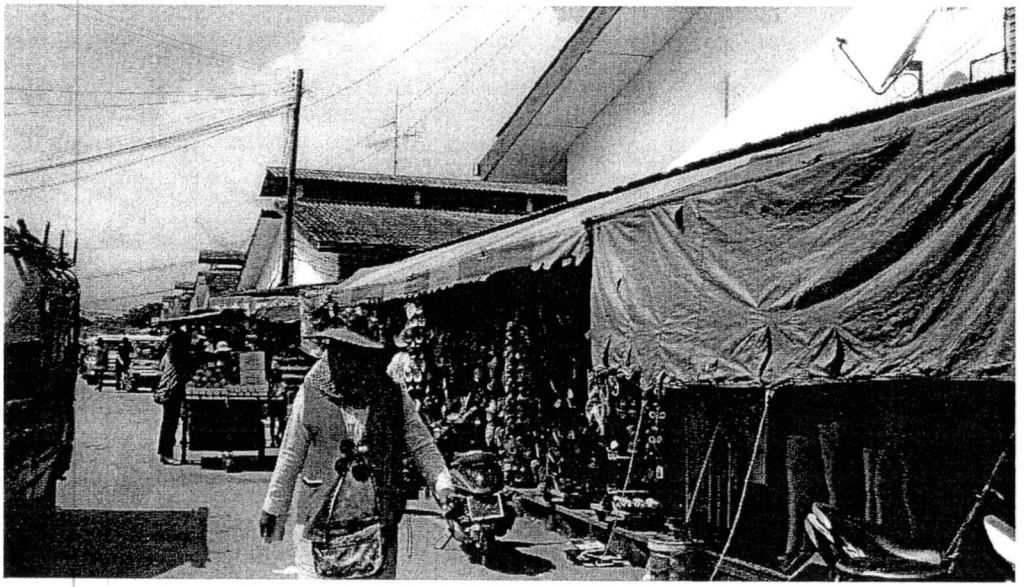
ภาพที่ 4.14 สภาพปัจจุบันของตลาดเทศบาล 3 (ตลาดโกลเด้นเกต) ด้านสถานที่ตั้งและสภาพแวดล้อมทางกายภาพ

ภายในตลาด มีห้องน้ำสำหรับผู้มาใช้บริการ โดยคิดค่าบริการครั้งละ 5 บาท ในตลาดไม่พบโทรศัพท์สาธารณะที่มีไว้บริการสำหรับผู้มาใช้บริการ ด้านหน้าตลาดจัดให้มีที่จอดรถประมาณ 300 คัน โดยเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยยืนตรวจตราอยู่ตลอดเวลา

ถังขยะ มีตั้งอยู่ทั่วไปโดยรอบบริเวณตลาด โดยจะมีรถของเทศบาลเมืองอรัญญประเทศเป็นผู้รับผิดชอบในการนำขยะไปทิ้ง

ตอนที่ 2 เป็นข้อมูลความคิดเห็นเกี่ยวกับสภาพปัจจุบันของตลาด ด้านรูปแบบสถาปัตยกรรม

บริเวณอาคารเป็นอาคารชั้นเดียว แบ่งเป็นห้องสำหรับค้าขาย สูงประมาณ 0.30 เมตร มีช่องทางเดินโดยทั่วทั้งตลาด สภาพตลาดระบายอากาศได้ดีไม่ร้อน มีการวางตั้งสินค้าขวางทางเดินบริเวณทางเท้าด้านหน้าตลาด ทำให้กีดขวางทางเดิน

ภาพที่ 4.15 สภาพปัจจุบันของตลาดเทศบาล 3 (ตลาดโกลเด้นเกต) ด้านรูปแบบสถาปัตยกรรม

ตอนที่ 3 ข้อมูลความคิดเห็นเกี่ยวกับสภาพปัจจุบันของตลาด ด้านกิจกรรมและความ หนาแน่นของกิจกรรม

เวลาเริ่มกิจกรรมประมาณ 8.00 น. เป็นต้นไป ผู้ซื้อส่วนใหญ่จะเป็นวันรุ่นและผู้ทำงานสำนักงาน ซึ่งจะเลือกซื้อสินค้าประเภทกระเป๋าถือ โดยในวันเสาร์-อาทิตย์ และวันหยุดนักขัตฤกษ์จะมีผู้ใช้บริการในตลาดคับคั่งมาก ส่วนในเวลาปิดกิจกรรมผู้ใช้บริการในตลาดจะลดน้อยลง ตั้งแต่เวลา 17.00 น. เป็นต้นไป

ภาพที่ 4.16 สภาพปัจจุบันของตลาดเทศบาล 3 (ตลาดโกลเด้นเกต) ด้านกิจกรรมและความหนาแน่นของกิจกรรม

ลักษณะการซื้อสินค้าของผู้ใช้บริการจะมีทั้งซื้อกลับไปใช้เอง ซื้อไปฝากเพื่อน และนำไปขายต่อให้กับเพื่อนร่วมงาน ซึ่งในบางรายการจัดซื้อกระเป๋าถือมากกว่า 10 ใบก็มี

ตอนที่ 4 ข้อมูลความคิดเห็นเกี่ยวกับสภาพปัจจุบันของตลาด ด้านปัญหาที่เกิดขึ้นในตลาด

ปัญหาที่เกิดขึ้นในตลาดเทศบาล 3 (ตลาดโกลเด้นเกต) ส่วนใหญ่เกิดจากการใช้พื้นที่อย่างไม่เป็นระเบียบของผู้ค้า เพื่อต้องการตั้งสินค้าโชว์แก่ผู้ใช้บริการ อาจทำให้เดินเลือกซื้อสินค้าไม่สะดวก จนเกิดทำให้สินค้าชำรุดเนื่องจากการเดินชน ส่วนปัญหาในด้านอื่น ๆ พบค่อนข้างน้อย

ภาพที่ 4.17 สภาพปัจจุบันของตลาดเทศบาล 3 (ตลาดโกลเด้นเกต) ด้านปัญหาที่เกิดขึ้นในตลาด

4.2.5 ตลาดเบญจวรรณ

ตอนที่ 1 เป็นข้อมูลความคิดเห็นเกี่ยวกับสภาพปัจจุบันของตลาด ด้านสถานที่ตั้งและสภาพแวดล้อมทางกายภาพ

ตลาดเบญจวรรณ ตั้งอยู่ด้านทิศตะวันออกของถนนศรีเพ็ญ เป็นตลาดเอกชน ลักษณะอาคารเป็นห้องแถว คสล. ชั้นเดียว สูงประมาณ 3.00 เมตร สินค้าที่มีจำหน่ายอยู่ในตลาดประกอบด้วยสินค้าเลียนแบบยี่ห้อดัง เช่น กางเกง เสื้อ รองเท้า ชุดกีฬา รวมถึงมีหาบเร่แผงลอยตั้งวางอยู่ภายในตลาด มีเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยอยู่โดยรอบบริเวณตลาด พร้อมทั้งคอยอำนวยความสะดวกในด้านการจราจรแก่ผู้มาใช้บริการในตลาด

ภาพที่ 4.18 สภาพปัจจุบันของตลาดเบญจวรรณ ด้านสถานที่ตั้งและสภาพแวดล้อมทางกายภาพ

ห้องน้ำและโทรศัพท์สาธารณะ ไม่พบในตลาดเบญจวรรณ หากผู้ใช้บริการในตลาดประสงค์จะใช้บริการห้องน้ำจะต้องเข้าห้องน้ำของร้านที่เลือกชมสินค้า

ตอนที่ 2 เป็นข้อมูลความคิดเห็นเกี่ยวกับสภาพปัจจุบันของตลาด ด้านรูปแบบสถาปัตยกรรม

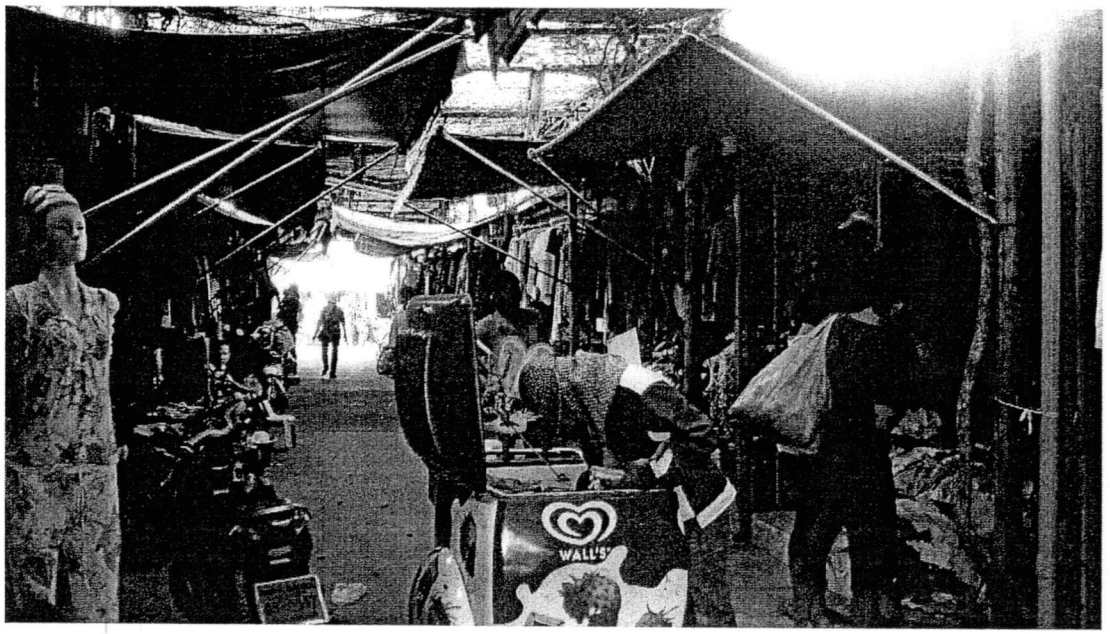
ตัวอาคารของตลาดเบญจวรรณ เป็นห้องแถว คสล. ขนาดกว้าง 4.00 เมตร สูง 3.00 เมตร หลังคามุงกระเบื้องลอนคู่ โครงหลังคาเหล็ก ประตูด้านหน้าเป็นเหล็กม้วน มีห้องน้ำในแต่ละคูหา ในบางคูหาผู้ประกอบการใช้เป็นที่พักอาศัยด้วย จึงอาจจะดูอึดอัดบ้าง เนื่องจากใช้เป็นที่วางสินค้าและอยู่อาศัยเป็นครอบครัว

ภาพที่ 4.19 สภาพปัจจุบันของตลาดเบญจวรรณ ด้านรูปแบบสถาปัตยกรรม

สำหรับผู้มาใช้บริการในตลาดเบญจวรรณ ส่วนใหญ่เป็นลูกค้า ซื้อยกโหลในปริมาณครั้งละมาก ๆ โดยในบางครั้งผู้ประกอบการจะเสนอสินค้าทางโทรศัพท์แก่ลูกค้า ในบางครั้งลูกค้าก็ไม่ได้มาที่ตลาดจึงทำให้ตลาดดูบางตาไปบ้าง

ตอนที่ 3 ข้อมูลความคิดเห็นเกี่ยวกับสภาพปัจจุบันของตลาด ด้านกิจกรรมและความหนาแน่นของกิจกรรม

ภาพที่ 4.20 สภาพปัจจุบันของตลาดเบญจวรรณ ด้านกิจกรรมและความหนาแน่นของกิจกรรม

เวลาเริ่มประกอบการประมาณ 8.00 น.ทั้งผู้ที่เข้ามาประกอบกิจการค้าจะประกอบด้วยผู้ใช้บริการที่ซื้อปลีกและซื้อในปริมาณมาก และตลาดจะปิดกิจการประมาณ 16.30 น.

ตอนที่ 4 ข้อมูลความคิดเห็นเกี่ยวกับสภาพปัจจุบันของตลาด ด้านปัญหาที่เกิดขึ้นในตลาด

ปัญหาที่เกิดขึ้นในตลาดเบญจวรรณ ได้แก่

1. ปัญหาการคมนาคมขนส่งโดยรอบบริเวณตลาด
2. ปัญหาการใช้พื้นที่อย่างไม่เป็นระเบียบของผู้ค้า
3. การตั้งถังขยะมูลฝอย เพื่อรองรับการจัดเก็บ ทำให้เกิดความสกปรกและไม่เป็นระเบียบ
4. จำนวนห้องน้ำและโทรศัพท์ไม่มีบริการสำหรับผู้มาใช้บริการในตลาด

บทที่ 5
สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง แนวทางการปรับปรุงย่านตลาดโรงเกลือ จังหวัดสระแก้ว โดยผู้วิจัยได้ทำการศึกษาข้อมูลจากเอกสารที่เกี่ยวข้อง จากการสำรวจและการสัมภาษณ์ เพื่อนำผลที่ได้จากการวิจัยมาเป็นแนวทางการพัฒนาพื้นที่ย่านตลาดโรงเกลือสำหรับพาณิชยกรรม

5.1 การเสนอผลวิเคราะห์ข้อมูลของแบบสอบถาม

5.1.1 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

5.1.1.1 ศึกษาสภาพปัจจุบันด้านกายภาพในพื้นที่บริเวณย่านตลาดโรงเกลือ จังหวัดสระแก้ว โดยศึกษาพฤติกรรมและปัญหาของการใช้พื้นที่

5.1.1.2 การเสนอแนะแนวทางการปรับปรุงและออกแบบย่านตลาดโรงเกลือ จังหวัดสระแก้ว

5.1.2 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

5.1.2.1 ประชากร

1. กลุ่มผู้เข้ามาใช้บริการในย่านตลาดโรงเกลือ จังหวัดสระแก้ว โดยใช้สถิติจำนวนนักท่องเที่ยวและผู้ที่มาเยี่ยมเยียนตลาดโรงเกลือ จากด่านตรวจคนเข้าเมืองคลองลึก จังหวัดสระแก้ว โดยคำนวณจำนวนผู้บริโภคเฉลี่ย ปี 2546 – 2549 ได้ค่าเฉลี่ย 947,625 คน/ปี

2. กลุ่มผู้ประกอบธุรกิจในย่านตลาดโรงเกลือ จังหวัดสระแก้ว โดยใช้ข้อมูลที่ได้จากองค์การบริหารส่วนจังหวัดสระแก้ว ร้านที่ขายสินค้าที่ตลาดโรงเกลือ อำเภออรัญประเทศ จังหวัดสระแก้ว จำนวนร้านค้าเฉลี่ยทั้ง 5 ตลาด มีจำนวน 638 ร้าน

กลุ่มตัวอย่าง

1. กลุ่มผู้ประกอบธุรกิจในย่านตลาดโรงเกลือ จังหวัดสระแก้ว การสุ่มตัวอย่างแบบมีระบบ (Systematic Sampling) โดยมีการจัดเรียงร้านตามลำดับหมายเลขไว้แล้วจึงทำการสุ่มเป็นระบบ ได้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 246 ร้าน

2. กลุ่มผู้เข้ามาใช้บริการในย่านตลาดโรงเกลือ จังหวัดสระแก้ว ใช้การเลือกตัวอย่างแบบสะดวก (Convenience Sampling) โดยแจกแบบสอบถามกับกลุ่มตัวอย่างที่มาใช้บริการในย่านตลาดโรงเกลือ จังหวัดสระแก้ว จำนวน 400 คน

กลุ่มตัวอย่าง เป็นประชากรและกลุ่มตัวอย่างผู้ที่มีอายุตั้งแต่ 18 ปีขึ้นไป เนื่องจากเป็นวัยที่มีวุฒิภาวะที่สามารถให้คำตอบได้ตามความต้องการที่แท้จริงของตน

5.1.3 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

5.1.3.1 แบบสอบถาม (Questionnaire) สำหรับผู้เข้ามาใช้บริการในย่านตลาดโรงเกลือ จังหวัดสระแก้ว ที่มาใช้บริการซื้อสินค้าที่อยู่ในย่าน

5.1.3.2 แบบสอบถาม (Questionnaire) สำหรับผู้ประกอบธุรกิจในย่านตลาดโรงเกลือ จังหวัดสระแก้ว ที่จำหน่ายสินค้าอยู่ในย่าน

5.1.3.3 แบบสังเกต (Observation Form) สำหรับผู้วิจัยกรอก เป็นการรวบรวมข้อมูล เพื่อหาแนวทางในการกำหนดรูปแบบของย่าน

5.1.4 การเก็บรวบรวมข้อมูล

5.1.4.1 ผู้วิจัยติดต่อขอหนังสือจากบัณฑิตศึกษา คณะคุรุศาสตร์อุตสาหกรรม สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าคุณทหารลาดกระบัง เพื่อขอความร่วมมือจากเจ้าของตลาดสดของทั้งรัฐบาลและเอกชน ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อมาออกแบบสอบถาม และมาถ่ายภาพ

5.1.4.2 ผู้วิจัยได้ทำการเก็บรวบรมข้อมูล ภาพถ่ายต่าง ๆ ทำการวิเคราะห์ข้อมูล และทำการเสนออาจารย์ผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์ และอาจารย์ผู้ทรงคุณวุฒิ 3 ท่าน พิจารณาตรวจสอบความเที่ยงตรงและความถูกต้องของเนื้อหา

5.1.4.3 ผู้วิจัยติดต่อนำแบบสอบถาม แบบสัมภาษณ์ และแบบสอบสังเกต ที่สร้างเสร็จแล้ว นำเสนออาจารย์ผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์ และผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์ร่วมทำการตรวจสอบและแก้ไขความถูกต้องของเนื้อหา ความเหมาะสมในการใช้ถ้อยคำและสำนวนภาษาและความชัดเจนในข้อคำถาม

5.1.4.4 ดำเนินการแก้ไขแบบสอบถาม แล้วจึงขอความอนุเคราะห์ผู้ทรงคุณวุฒิ 3 ท่านพิจารณาตรวจสอบความเที่ยงตรงของเนื้อหา และสำนวนภาษาที่ใช้โดยผู้ทรงคุณวุฒิ

5.1.4.5 ผู้วิจัยรวบรวมคำแนะนำจากผู้ทรงคุณวุฒิ มาพิจารณาดำเนินการแก้ไขแบบสอบถามร่วมกับอาจารย์ผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์ และอาจารย์ผู้ร่วมตรวจสอบอีกครั้งเพื่อปรับปรุงแก้ไขก่อนนำแบบสอบถามไปทดลองใช้เพื่อหาข้อผิดพลาดในการตอบแบบสอบถาม

5.1.4.6 ผู้วิจัยได้นำแบบสอบถาม แบบสัมภาษณ์ และแบบสังเกต ที่ปรับปรุงแก้ไขเรียบร้อยแล้วไปใช้กับกลุ่มตัวอย่าง จนครบตามจำนวน

5.1.5 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

5.1.5.1 การวิเคราะห์ข้อมูลในการตอบแบบสอบถามกลุ่มตัวอย่างผู้ที่เข้ามาใช้บริการในย่านตลาดโรงเกลือ จังหวัดสระแก้ว โดยแบ่งออกเป็น 2 ตอนดังนี้คือ

ตอนที่ 1 หาค่าร้อยละของข้อมูลทั่วไป ของผู้ที่เข้ามาใช้บริการในย่าน

ผู้เข้ามาใช้บริการในย่านตลาดโรงเกลือส่วนใหญ่เป็นผู้ชายจำนวน 89 คน คิดเป็นร้อยละ 22.25 และผู้หญิงจำนวน 311 คน คิดเป็นร้อยละ 77.75

ด้านอายุส่วนใหญ่อายุระหว่าง 20-30 ปี จำนวน 208 คน คิดเป็นร้อยละ 52 รองลงมาอายุระหว่าง 30-40 ปี จำนวน 68 คน คิดเป็นร้อยละ 17

ด้านการศึกษาพบว่าส่วนใหญ่มีการศึกษาอยู่ที่ระดับปริญญาตรี จำนวน 151 คน คิดเป็นร้อยละ 37.75 รองลงมาระดับต่ำกว่าปริญญาตรี จำนวน 85 คน คิดเป็นร้อยละ 21.25

ด้านอาชีพพบว่าส่วนใหญ่ประกอบอาชีพรับราชการ จำนวน 88 คน คิดเป็นร้อยละ 22 รองลงมานักเรียน-นักศึกษา จำนวน 87 คน คิดเป็นร้อยละ 21.75

ด้านรายได้พบว่าส่วนใหญ่มีรายได้ระหว่าง 5,001-10,000 บาท จำนวน 124 คน คิดเป็นร้อยละ 31 รองลงมารายได้ระหว่าง 3,001-5,000 บาท จำนวน 96 คน คิดเป็นร้อยละ 24

ตอนที่ 2 หาค่าร้อยละของข้อมูลความคิดเห็น และลักษณะของย่านที่ต้องการโดยแบ่งออกเป็น 5 ส่วนดังนี้

ส่วนที่ 1 รูปแบบทางสถาปัตยกรรม และบริการด้านสาธารณูปโภค

ผู้เข้ามาใช้บริการในย่านตลาดโรงเกลือส่วนใหญ่ มีความเห็นว่าสถานที่จอดรถมีความไม่เหมาะสม จำนวน 240 คน คิดเป็นร้อยละ 60 และเหมาะสม จำนวน 160 คน คิดเป็นร้อยละ 40

ที่ตั้งโทรศัพท์สาธารณะส่วนใหญ่ มีความเห็นว่าไม่เหมาะสม จำนวน 256 คน คิดเป็นร้อยละ 64 และเหมาะสม จำนวน 144 คน คิดเป็นร้อยละ 36

จำนวนโทรศัพท์สาธารณะส่วนใหญ่ มีความเห็นว่าไม่เหมาะสม จำนวน 245 คน คิดเป็นร้อยละ 61.25 และเหมาะสม จำนวน 155 คน คิดเป็นร้อยละ 38.75

ที่ตั้งและจำนวนห้องน้ำสาธารณะส่วนใหญ่ มีความเห็นว่าไม่เหมาะสม จำนวน 288 คน คิดเป็นร้อยละ 72 และเหมาะสม จำนวน 112 คน คิดเป็นร้อยละ 28

การให้แสงสว่างภายในตลาดส่วนใหญ่ มีความเห็นว่าไม่เหมาะสม จำนวน 248 คน คิดเป็นร้อยละ 62 และเหมาะสม จำนวน 152 คน คิดเป็นร้อยละ 38

การระบายอากาศส่วนใหญ่ มีความเห็นว่าไม่เหมาะสม จำนวน 203 คน คิดเป็นร้อยละ 50.75และเหมาะสม จำนวน 197 คน คิดเป็นร้อยละ 49.25

ความสูงของตัวอาคารส่วนใหญ่มีความเห็นว่าเหมาะสม จำนวน 280 คน คิดเป็นร้อยละ 70 และไม่เหมาะสม จำนวน 120 คน คิดเป็นร้อยละ 30

การจัดระเบียบแผงสินค้าในตลาดส่วนใหญ่ มีความเห็นว่าไม่เหมาะสม จำนวน 245 คน คิดเป็นร้อยละ 61.25 และเหมาะสม จำนวน 155 คน คิดเป็นร้อยละ 38.75

จำนวนแผงสินค้าในตลาดส่วนใหญ่ มีความเห็นว่าเหมาะสม จำนวน 216 คน คิดเป็นร้อยละ 54 และไม่เหมาะสม จำนวน 184 คน คิดเป็นร้อยละ 46

ขนาดของทางเดินเท้าภายในตลาดส่วนใหญ่ มีความเห็นว่าไม่เหมาะสม จำนวน 232 คน คิดเป็นร้อยละ 58 และเหมาะสม จำนวน 168 คน คิดเป็นร้อยละ 42

ส่วนที่ 2 คุณภาพและราคาของสินค้า

ผู้ที่เข้ามาใช้บริการในย่านตลาดโรงเกลือส่วนใหญ่มีความเห็นว่าประเภทของสินค้าที่ซื้อประจำอันดับหนึ่งคือ ซื้อเสื้อผ้า เครื่องแต่งกาย จำนวน 268 คน คิดเป็นร้อยละ 67 รองลงมาซื้อเครื่องใช้ไฟฟ้า เครื่องมือ อุปกรณ์เป็นต้น จำนวน 208 คน คิดเป็นร้อยละ 52 ซื้ออาหาร ผลไม้ จำนวน 92 คน คิดเป็นร้อยละ 23 และซื้อของอื่นๆ จำนวน 160 คน คิดเป็นร้อยละ 40 คุณภาพสินค้าในตลาดส่วนใหญ่มีความเห็นว่าอยู่ในระดับปานกลาง จำนวน 212 คน คิดเป็นร้อยละ 53 รองลงมาระดับดี จำนวน 116 คน คิดเป็นร้อยละ 29 และระดับต้องปรับปรุง จำนวน 72 คน คิดเป็นร้อยละ 18

ราคาของสินค้าในตลาดส่วนใหญ่มีความเห็นว่าราคาถูก จำนวน 179 คน คิดเป็นร้อยละ 44.75 รองลงมาราคาปานกลาง จำนวน 164 คน คิดเป็นร้อยละ 41 และราคาแพง จำนวน 57 คน คิดเป็นร้อยละ 14.25

ประเภทร้านค้าที่ต้องการให้มีในตลาดสดส่วนใหญ่มีความเห็นว่าต้องการให้มีร้านขายเฟอร์นิเจอร์จากไม้ จำนวน 78 คน คิดเป็นร้อยละ 19.50 รองลงมาร้านหนังสือ จำนวน 59 คน คิดเป็นร้อยละ 14.75 ร้านเสริมสวย จำนวน 48 คน คิดเป็นร้อยละ 12 ร้านอาหาร จำนวน 36 คน คิดเป็นร้อยละ 9 และไม่ต้องการ จำนวน 20 คน คิดเป็นร้อยละ 5

ส่วนที่ 3 การเดินทาง ระยะเวลาการเดินทาง และการเข้าถึง

ผู้ที่เข้ามาใช้บริการในย่านตลาดโรงเกลือส่วนใหญ่เห็นว่าความถี่ในการมาตลาดทุกวันหรือเกือบทุกวันเท่ากับการมาตลาดประมาณเดือนละ 1 ครั้ง หรือนานกว่านั้น จำนวน 136 คน คิดเป็นร้อยละ 34 และประมาณสัปดาห์ละ 1 ครั้ง จำนวน 128 คน คิดเป็นร้อยละ 32

เหตุผลการซื้อสินค้าในตลาดส่วนใหญ่เห็นว่าใกล้ที่พัก จำนวน 149 คน คิดเป็นร้อยละ 37.25 รองลงมา เป็นทางผ่าน จำนวน 147 คน คิดเป็นร้อยละ 36.75 และใกล้ที่ทำงาน / สถานศึกษา จำนวน 104 คน คิดเป็นร้อยละ 26

การเดินทางมาตลาดส่วนใหญ่มาโดยรถยนต์ จำนวน 186 คน คิดเป็นร้อยละ 46.50 รองลงมาเป็นรถประจำทาง จำนวน 176 คน คิดเป็นร้อยละ 44

เวลาเดินทางจากที่พักหรือที่ทำงานมาตลาดส่วนใหญ่มากกว่า 1 ชั่วโมง จำนวน 173 คน คิดเป็นร้อยละ 43.25 รองลงมามากกว่า 30 นาที ถึง 1 ชั่วโมง จำนวน 130 คน คิดเป็นร้อยละ 32.50

ความเหมาะสมของระยะเวลาการเดินทางมาตลาดส่วนใหญ่เห็นว่าเหมาะสม จำนวน 288 คน คิดเป็นร้อยละ 72 และไม่เหมาะสม จำนวน 112 คน คิดเป็นร้อยละ 28

ช่วงเวลาที่มาตลาดส่วนใหญ่มาตลาดช่วงเช้า จำนวน 202 คน คิดเป็นร้อยละ 50.50 รองลงมาเป็น ช่วงกลางวัน จำนวน 162 คน คิดเป็นร้อยละ 40.50

ส่วนที่ 4 ปัญหาที่พบเวลามาซื้อสินค้า

ผู้ที่เข้ามาใช้บริการในย่านตลาดโรงเกลือส่วนใหญ่เห็นว่าปัญหาที่พบเวลามาซื้อสินค้าคือ ปัญหาความสกปรก เปียกชื้นภายในย่าน จำนวน 243 คน คิดเป็นร้อยละ 60.75 รองลงมาปัญหาฝุ่นควัน กลิ่น เสียงดัง จำนวน 176 คน คิดเป็นร้อยละ 44 การจราจรติดขัด จำนวน 166 คน คิดเป็นร้อยละ 41.50 ความแออัดของผู้คนที่รอรถประจำทาง จำนวน 133 คน คิดเป็นร้อยละ 33.25 ปัญหาหาบเร่-แผงลอยกีดขวางทางเดิน จำนวน 125 คน คิดเป็นร้อยละ 31.25 และไม่มีที่จอดรถ จำนวน 104 คน คิดเป็นร้อยละ 26

ส่วนที่ 5 ลักษณะของตลาดที่ต้องการ

ลักษณะของย่านที่ต้องการ สรุปได้ดังนี้

- สร้างบรรยากาศรอบด้านให้เย็นสบาย
- ร้านค้าสะอาดเป็นระเบียบ
- มีสินค้าหลายหลาย ครบถ้วน
- ไม่สัตว์รบกวนจำพวกหนู แมลงสาบ แมลงวัน
- มีห้องน้ำและโทรศัพท์สาธารณะให้เพียงพอ และสะอาด
- ทางเดินในตลาดสะอาดไม่เปียกแฉะ และแออัด
- ไม่มีกลิ่นเหม็นจากน้ำเน่าในท่อระบายเสีย และไม่อับชื้น
- เก็บขยะเป็นสัดส่วน
- มีป้ายติดราคาสินค้า
- ภาชนะที่ใส่อาหารมีการปิดมิดชิด
- เปิดให้บริการตลอดวัน
- ทางเข้า – ออกของรถสะดวก ไม่ติดขัด
- อยู่ใกล้แหล่งชุมชนการคมนาคมสะดวก
- มีระบบระบายน้ำดี ไม่มีน้ำขังที่พื้นทางเดิน
- มีการระบายอากาศที่ดี โปร่ง โล่ง
- สะอาดถูกสุขลักษณะ
- จัดหาบเร่แผงลอยให้เป็นระเบียบ
- มีที่จอดรถกว้างขวางเพียงพอ และมียามรักษาความปลอดภัย
- มีการควบคุมราคาสินค้า
- กิโลชั่งของมีมาตรฐาน

5.1.5.2 การวิเคราะห์ข้อมูลในการตอบแบบสอบถามของกลุ่มตัวอย่างผู้ประกอบธุรกิจในย่าน แบ่งออกเป็น 2 ตอนดังนี้คือ

ตอนที่ 1 หาค่าร้อยละของข้อมูลความคิดเห็นเกี่ยวกับสภาพแวดล้อมภายในย่าน โดยแบ่งออกเป็น 5 ส่วน ตามลำดับ

ส่วนที่ 1 รูปแบบทางสถาปัตยกรรม

ผู้ประกอบธุรกิจในย่านตลาดโรงเกลือทั้งหมด ส่วนใหญ่เห็นว่าขนาดของทางเดินเท้าในตลาดไม่เหมาะสม จำนวน 140 คน คิดเป็นร้อยละ 56.91 และเหมาะสม จำนวน 106 คน คิดเป็นร้อยละ 43.09

ขนาดของทางเดินรถในตลาด ส่วนใหญ่เห็นว่าไม่เหมาะสม จำนวน 128 คน คิดเป็นร้อยละ 52.03 และเหมาะสม จำนวน 118 คน คิดเป็นร้อยละ 47.97

ความสูงของตัวอาคาร ส่วนใหญ่เห็นว่าเหมาะสม จำนวน 155 คน คิดเป็นร้อยละ 63.01 และไม่เหมาะสม จำนวน 91 คน คิดเป็นร้อยละ 36.99

การให้แสงสว่าง ส่วนใหญ่เห็นว่าไม่เหมาะสม จำนวน 143 คน คิดเป็นร้อยละ 58.13 และเหมาะสม จำนวน 103 คน คิดเป็นร้อยละ 41.87

การระบายอากาศ ส่วนใหญ่เห็นว่าเหมาะสม จำนวน 138 คน คิดเป็นร้อยละ 56.10 และไม่เหมาะสมจำนวน 108 คน คิดเป็นร้อยละ 43.90

ส่วนที่ 2 ขนาดของร้านค้าและบริการด้านสาธารณูปการ

ผู้ประกอบธุรกิจในย่านตลาดโรงเกลือทั้งหมด ส่วนใหญ่เห็นว่าขนาดของแผงขายสินค้าเหมาะสม จำนวน 160 คน คิดเป็นร้อยละ 65.04 และไม่เหมาะสม จำนวน 86 คน คิดเป็นร้อยละ 34.96

ลักษณะของแผงขายสินค้า ส่วนใหญ่เห็นว่าไม่เหมาะสม จำนวน 164 คน คิดเป็นร้อยละ 66.67 และเหมาะสม จำนวน 82 คน คิดเป็นร้อยละ 33.33

การจัดระเบียบแผงขายสินค้าในตลาด ส่วนใหญ่เห็นว่าไม่เหมาะสม จำนวน 150 คน คิดเป็นร้อยละ 60.98 และเหมาะสม จำนวน 96 คน คิดเป็นร้อยละ 39.02

ที่ตั้งและจำนวนห้องน้ำสาธารณะส่วนใหญ่เห็นว่าไม่เหมาะสม จำนวน 155 คน คิดเป็นร้อยละ 63 และเหมาะสม จำนวน 91 คน คิดเป็นร้อยละ 37

ที่ตั้งและจำนวนโทรศัพท์สาธารณะส่วนใหญ่เห็นว่าไม่เหมาะสม จำนวน 25 คน คิดเป็นร้อยละ 71.43 และเหมาะสมจำนวน 10 คน คิดเป็นร้อยละ 28.57

ส่วนที่ 3 การคมนาคมขนส่งสินค้า

ผู้ประกอบธุรกิจในย่านตลาดโรงเกลือส่วนใหญ่เห็นว่าพาหนะในการขนส่งสินค้าคือรถกระบะ จำนวน 155 คน คิดเป็นร้อยละ 63.01 รองลงมาคือรถยนต์บรรทุกหกล้อ จำนวน 43 คน คิดเป็นร้อยละ 17.48 รถยนต์บรรทุกสิบล้อ จำนวน 36 คน คิดเป็นร้อยละ 14.63 และรถสามล้อ จำนวน 12 คน คิดเป็นร้อยละ 4.88

สถานที่จอดรถรับ-ส่งสินค้าส่วนใหญ่เห็นว่าไม่เหมาะสม จำนวน 124 คน คิดเป็นร้อยละ 50.41 และเหมาะสม จำนวน 122 คน คิดเป็นร้อยละ 49.59

ระยะทางจากที่จอดรถถึงร้านค้าส่วนใหญ่เห็นว่าไม่เหมาะสม จำนวน 133 คน คิดเป็นร้อยละ 54.07 และเหมาะสม จำนวน 113 คน คิดเป็นร้อยละ 45.93

ส่วนที่ 4 การรักษาความสะอาดและกำจัดของเสีย

ผู้ประกอบธุรกิจในย่านตลาดโรงเกลือส่วนใหญ่เห็นว่าปัญหาการจราจรติดขัดบริเวณตลาด จำนวน 191 คน คิดเป็นร้อยละ 77.64 รองลงมาปัญหาฝุ่นควัน กลิ่น เสียงดัง จำนวน 166 คน คิดเป็นร้อยละ 67.48 ปัญหาเรื่องการกำจัดน้ำเสียและสิ่งปฏิกูลภายในตลาด จำนวน 148 คน คิดเป็นร้อยละ 60.16 ไม่มีที่จอดรถรับส่งสินค้า จำนวน 113 คน คิดเป็นร้อยละ 45.93 ปัญหาความสกปรกเปียกชื้นภายในตลาด จำนวน 103 คน คิดเป็นร้อยละ 41.87 และปัญหาสัตว์รบกวน จำนวน 62 คน คิดเป็นร้อยละ 25.20

ส่วนที่ 5 ลักษณะของย่าน ที่ต้องการ

ลักษณะของย่านที่ต้องการ สรุปได้ดังนี้

- อยู่ใกล้แหล่งชุมชน มีลูกค้าจำนวนมาก
- มีสภาพแวดล้อมที่ดี
- จัดไฟฟ้าแสงสว่างให้เพียงพอ
- จัดร้านค้าอย่างเป็นระเบียบเรียบร้อย
- มีตู้เย็นสำหรับแช่สินค้า
- ไม่มีสัตว์รบกวน
- มีห้องน้ำและโทรศัพท์สาธารณะเพียงพอ
- สถานที่จอดรถรับส่งสินค้ากว้างขวางและเป็นระเบียบ
- สะอาดถูกสุขลักษณะ
- พื้นทางเดินไม่เปียกแฉะ
- อากาศถ่ายเทสะดวก
- แผงขายสินค้ามีตู้เก็บอุปกรณ์

ตอนที่ 2 หาค่าร้อยละของข้อมูล ความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาที่เกิดขึ้นภายในย่าน

ผู้ประกอบธุรกิจในย่านตลาดโรงเกลือส่วนใหญ่เห็นว่าปัญหาการจราจรติดขัดบริเวณตลาด จำนวน 191 คน คิดเป็นร้อยละ 77.64 รองลงมาปัญหาฝุ่นควัน กลิ่น เสียงดัง จำนวน 166 คน คิดเป็นร้อยละ 67.48 ปัญหาเรื่องการกำจัดน้ำเสียและสิ่งปฏิกูลภายในตลาด จำนวน 148 คน คิดเป็นร้อยละ 60.16 ไม่มีที่จอดรถรับส่งสินค้า จำนวน 113 คน คิดเป็นร้อยละ 45.93 ปัญหาความสกปรกเปียกชื้นภายในตลาด จำนวน 103 คน คิดเป็นร้อยละ 41.87 และปัญหาสัตว์รบกวน จำนวน 62 คน คิดเป็นร้อยละ 25.20

5.2 อภิปรายผลการวิจัย

จากการศึกษาแนวโน้มการออกแบบย่านตลาดโรงเกลือ จังหวัดสระแก้ว สามารถสรุปสภาพแวดล้อมปัจจุบันของย่านและปัญหาที่เกิดขึ้นในย่าน ตลอดจนลักษณะของย่านที่ผู้ใช้ต้องการและแนวทางการแก้ไขเพื่อกำหนดแนวโน้ม การออกแบบย่านตลาดโรงเกลือ จังหวัดสระแก้วได้ดังนี้

5.2.1 สภาพปัจจุบันของย่าน

5.2.1.1 ด้านสถานที่ตั้งและสภาพแวดล้อมทางกายภาพ

จากการสังเกตพบว่าย่านตลาดโรงเกลือ จังหวัดสระแก้ว มีสถานที่ตั้งอยู่บนถนนศรีเพ็ญ ซึ่งเป็นแหล่งชุมชนหนาแน่น และการค้าอุตสาหกรรม รวมถึงเป็นเส้นทางการคมนาคมที่กระจายผู้คนไปยังแหล่งต่าง ๆ ดังที่ เกียรติ จิวะกุลและคณะ (2525 : 40 – 56) ได้กล่าวว่า ย่านการค้าควรตั้งอยู่ในสถานที่และสภาพแวดล้อมดังนี้

1. ตั้งอยู่ริมถนนสายสำคัญ
2. สะดวกในการคมนาคมขนส่ง
3. มีชุมชนมากพอทำให้เกิดกำลังซื้อได้
4. ประกอบด้วยตลาด ตึกแถว อาคารพาณิชย์ หาบเร่ – แผงลอย
5. สินค้าหลากหลายประเภท

ซึ่งสอดคล้องกับ Margaret Roberts (อ้างในสาริยา ศรีเชื้อ.2540 : 17) กล่าวว่า ย่านและการค้าต้องมีความสัมพันธ์กับพื้นที่โดยรอบ การคมนาคมสะดวก รวมทั้งปริมาณ ประเภทสินค้าบริการในพื้นที่นั้น ๆ

ด้านรูปแบบทางสถาปัตยกรรม

พบว่ารูปแบบทางสถาปัตยกรรมของย่านตลาดโรงเกลือ จังหวัดสระแก้วประกอบไปด้วยตัวตลาดเป็นอาคารตึกแถว ตั้งอยู่เป็นกลุ่มตลาด มีหลังคาปกคลุมแผงขายสินค้า และล้อมด้วยตึกแถวอาคารพาณิชย์ซึ่งผู้อาศัยประกอบกิจการต่าง ๆ ส่วนที่ว่านอกจากรถแล้ว จะมีหาบเร่แผงลอยว่างสินค้ากันอย่างแออัด ดังที่ เกียรติ จิวะกุลและคณะ (2542:261) กล่าวถึงสถาปัตยกรรมหลักของตลาดที่มีส่วนสำคัญได้แก่

1. อาคารขนาดใหญ่เป็นตัวตลาดเป็นอาคารหลังเดียวขนาดใหญ่ มักจะอยู่ตรงบริเวณกึ่งกลางของบริเวณพื้นที่ภายใน ประกอบด้วยแผงขายสินค้าต่าง ๆ มีทางเดินของผู้ที่ซื้อเป็นช่องทางเดินกลางระหว่างแผงสินค้า 2 ข้าง ส่วนใหญ่จะไม่มีผนัง จะเปิดโล่งถึงกันตลาด

2. อาคารพาณิชย์ – พักอาศัย รอบบริเวณตลาด เป็นห้องแถวหรือตึกแถว ซึ่งมีลักษณะใช้ประกอบการค้าได้ และบางส่วนชั้นบนอาจเก็บสินค้าและพักอาศัยได้

3. ส่วนประกอบอื่น ๆ มักจะออกมาในรูปของที่ว่าง ซึ่งส่วนมากไม่มีสถาปัตยกรรม

ปกคลุมที่ว่างเหล่านี้ เป็นส่วนที่จะเกิดประโยชน์ได้อย่างมากมาย นับตั้งแต่การลดความแออัดของบริเวณรอบ ๆ ตลาด การติดตลาดนับในบางโอกาส รวมไปถึงการขยายตัวตลาด และอาคารพาณิชย์โดยรอบ

5.2.1.2 ด้านกิจกรรมและความหนาแน่นของกิจกรรม

จากการสังเกตพบว่าย่านตลาดโรงเกลือ จังหวัดสระแก้วส่วนใหญ่จะเริ่มประกอบกิจการเวลา 4.00 น. เมื่อผู้ขายเดินทางมาถึงตลาดแล้วก็จะทำกากรขนถ่ายสินค้าไปยังร้านจำหน่ายของตนเพื่อจัดเรียง และจำหน่ายแก่ผู้มาซื้อ สินค้าส่วนผู้มาซื้อสินค้า เมื่อเดินทางมาถึงตลาดก็จะเลือกสินค้าที่ต้องการ ซึ่งจะมีช่วงเลาคับคั่งอยู่ 2 ช่วงคือตอนเช้าอยู่ระหว่าง 6.00 – 9.00 น. และตอนเย็นอยู่ระหว่าง 16.00 – 18.00 น. และส่วนใหญ่จะปิดกิจการเวลาประมาณ 19.00 น. ดังที่เกียรติ จิเกียรติกุลและคณะ (2542 : 263) กล่าวว่าลักษณะของตลาดโดยทั่วไปจะติดตลาดตอนเช้าและตอนบ่าย

ด้านปัญหาที่เกิดขึ้นในตลาด

จากการสังเกตผู้วิจัยสอดคล้องกับความคิดเห็นของผู้ซื้อและผู้ขาย ว่าย่านตลาดโรงเกลือ จังหวัดสระแก้ว ส่วนใหญ่ ปัญหาความสกปรกเปียกชื้นในตัวตลาด ปัญหาฝุ่นควัน กลิ่น สียงดังรบกวน เนื่องจากอยู่ใกล้กับถนนใหญ่ ปัญหาการจราจรติดขัดโดยรอบบริเวณตลาด เนื่องจากการลุกล้ำทางสาธารณะของหาบเร่แผงลอย และการสัญจรของผู้มาใช้บริการที่ตลาด ปัญหาความแออัดของผู้ที่รอรถประจำทางเนื่องจากเป็นแหล่งชุมชนและเป็นเส้นทางคมนาคมหลัก ปัญหาการกีดขวางทางเดินของหาบเร่แผงลอย เนื่องจากต้องการเสนอขายสินค้าแก่ผู้ซื้อ ปัญหาไม่มีที่จอดรถ เนื่องจากเจ้าของตลาดมุ่งเน้นลงทุนในแง่ผลประโยชน์ทางด้านการเงินมากจึงไม่ยอมเว้นที่ว่างไว้ พยามปลูกสร้างตัวอาคารจนเต็มเพื่อแสวงหากำไร ดังที่เกียรติ จิวะกุล (2525 : 239) กล่าวว่าปัญหาที่เกิดขึ้นทำให้ตลาดไม่มีความสมบูรณ์และถูกต้องในแง่สุขลักษณะก็ดี ความเป็นระเบียบก็ดี รวมทั้งแง่ของสถาปัตยกรรม ซึ่งข้อบกพร่องต่าง ๆ จำแนกได้ดังนี้

1. ปัญหาการคมนาคมและขนส่งโดยรอบบริเวณตลาด
2. ปัญหาการใช้พื้นที่อย่างไม่เป็นระเบียบ
3. ปัญหาความสะอาดและการกำจัดของเสีย
4. ปัญหาความแออัดจาการขยายตัวของตลาด
5. ปัญหาที่จอดรถไม่เพียงพอ บางครั้งต้องจอดรถบนทางเท้าหรือผิวจราจร

ปัญหาต่าง ๆ เหล่านี้หากได้คำนึงถึงก่อนที่จะจัดสร้างตลาดใหม่ เตรียมการป้องกันและแก้ไขปัญหา ไว้ล่วงหน้า ก็จะช่วยให้ตลาดที่เกิดขึ้นมีลักษณะที่ดี

5.2.2 ลักษณะของย่านที่ผู้ที่เข้ามาใช้บริการในย่านต้องการ

5.2.2.1 ด้านรูปแบบสถาปัตยกรรมและบริการด้านสาธารณูปการ

ผู้เข้ามาใช้บริการและผู้ประกอบธุรกิจในย่าน มีความเห็นสอดคล้องกันว่า รูปแบบทางสถาปัตยกรรมและบริการสาธารณะของตลาดสดส่วนใหญ่ยังไม่เหมาะสม คือ สถานที่จอดรถ ขนาดของช่องทางเดินในตลาด ลักษณะของแผงสินค้า การจัดระเบียบสินค้าในตลาด การให้แสงสว่าง จำนวนห้องน้ำ และโทรศัพท์สาธารณะ และบางส่วนที่เหมาะสมได้แก่ ความสูงของตัวอาคารซึ่งสูงประมาณ 4-5 เมตร การระบายอากาศ จำนวนแผงสินค้าในตลาดซึ่งเพียงพอต่อความต้องการ ดังที่เกียรติ จิวะกุลและคณะ (2525 : 257) กล่าวว่าการสร้างสถาปัตยกรรมของตลาดควรคำนึงถึง การระบายอากาศ แสงสว่าง กลิ่น ความชื้น ฝนสาด การระบายน้ำ การกำจัดขยะ และการสาธารณะสุขอื่น ๆ การจัดระเบียบการใช้พื้นที่ การแยกระหว่างสินค้าสดที่ต้องอยู่ในพื้นที่เปียกได้ กับสินค้าสดและแห้งที่ไม่ควรชื้นหรือเปียกน้ำ

ด้านคุณภาพและราคาของสินค้า

จากการวิจัยพบว่า ผู้ประกอบธุรกิจในย่านเป็นผู้ที่มีรายได้น้อยถึงปานกลาง และจะเลือกซื้อสินค้าราคาถูกแต่มีคุณภาพ ปานกลาง และต้องการให้มีสิ่งอำนวยความสะดวกและร้านค้ามีสินค้าหลากหลาย เพื่อเป็นการประหยัดเวลาในการจับจ่ายสินค้าแต่ละครั้ง ดังที่เกียรติ จิวะกุลและคณะ (2542 : 256) กล่าวว่ารูปแบบของตลาดในอนาคตควรมีพัฒนาการให้อยู่ในสถานะที่สามารถแข่งขันกันรูปแบบที่แปลกใหม่ นำสมัยทั้งอาคารสถานที่ ความหลายของสินค้าและบริการ คุณภาพและราคา ตลอดจนความสะดวกสบายที่สามารถใช้เทคโนโลยีข่าวสาร มาพัฒนาในรูปแบบที่เหมาะสมสำหรับสังคมในอนาคต

ด้านการคมนาคมขนส่งในตลาด

ผู้ประกอบธุรกิจในย่านมีความเห็นว่าต้องการให้สถานที่จอดรถรับส่งสินค้ามีจำนวนเพียงพอ มีระยะทางที่จอดรถถึงร้านค้าและขนาดของทางเดินรถที่เหมาะสม จะทำให้ไม่เกิดความแออัดภายในตลาดและไม่ส่งผลกระทบไปสู่การคมนาคมภายในย่านการค้า ต้องคำนึงถึงจำนวน ขนาดและรูปแบบการสัญจรของรถภายในย่าน เพื่อให้เกิดการไหลลื่นและความคล่องตัวของการจราจรในบริเวณใกล้เคียง ดังที่กิจฐเกต ไกรวาส (อ้างในเกษมา วรรณศิลป์ .2540 : 15) กล่าวว่าปัจจัยที่มีอิทธพลต่อการใช้ที่ดินประเภทพาณิชยกรรม คือความสะดวกในการเข้าถึงหมายถึงความสะดวกของลูกค้าในการเดินทางไปรับบริการยังร้านค้า

ด้านการรักษาความสะอาดและการกำจัดของเสีย

จากการวิจัยพบว่า ผู้ประกอบธุรกิจในย่านมีความเห็นว่า การกำจัดขยะมูลฝอยในตลาดมีความเหมาะสมดีอยู่แล้วเนื่องจากมีรถเก็บขยะของทางเทศบาลมาเก็บขยะทุกวัน ทำให้ไม่มีขยะตกค้างส่วนการระบายน้ำในตลาดไม่เหมาะสมเพราะรางระบายน้ำมีขนาดเล็กเกินไป ทำให้น้ำล้นท่วมขังในตลาด พื้นทางเดินเปียกแฉะ ส่วนการป้องกันกำจัดแมลงและสัตว์รบกวนเห็นว่าไม่เหมาะสม ต้องการให้มีการทำความสะอาดและป้องกันกำจัดสัตว์รบกวนต่าง ๆ ให้มากขึ้นกว่าเดิม ดังที่เกียรติ จิวะกุลและคณะ (2525 : 259) กล่าวว่า การแก้ปัญหาเรื่องการรักษาความสะอาดและการกำจัดของเสียในตลาดสดควรได้รับการเอาใจใส่ดูและให้มากขึ้นกว่าเดิมเพราะจะทำให้ตลาดมีลักษณะที่ถูก

สุขลักษณะและสามารถดึงดูดลูกค้าให้มาใช้บริการได้มากขึ้นกว่าเดิม และสมารถพัฒนาให้มีศักยภาพในการบริการได้เท่าเทียมกับแหล่งค้าขายอื่นๆ

5.3 ข้อเสนอแนะ

5.3.1 ข้อเสนอแนะในการนำผลวิจัยไปใช้

ในการวิจัยในครั้งนี้ เป็นการวิจัยในเรื่องการศึกษาแนวโน้มการออกแบบย่านตลาดโรงเกลือ จังหวัดสระแก้ว โดยมีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาศักยภาพ ปัจจุบัน ปัญหา และลักษณะของย่านที่ผู้ใช้ต้องการ ได้แก่ ผู้ประกอบธุรกิจในย่านตลาดโรงเกลือ โดยศึกษาและค้นคว้าเอกสารตลอดจนงานวิจัยต่าง ๆ และทฤษฎี เพื่อหาแนวโน้มการออกแบบย่านการค้าตลาดโรงเกลือ จังหวัดสระแก้วและได้สรุปผลข้างต้นนั้น ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะและความคิดเห็นดังนี้

ในการศึกษาสภาพปัจจุบันของย่านตลาดโรงเกลือ จังหวัดสระแก้ว มีการขยายตัวทางด้านกิจกรรมและบทบาทหน้าที่ที่ต้องรับรองและให้บริการแก่พื้นที่โดยรอบ ซึ่งย่อมหมายถึงการขยายการขนส่งสินค้าเช่นกัน ดังนั้นสิ่งที่ควรเตรียมรับคือ การจัดระบบการคมนาคมและที่จอดรถที่เพียงพอ ไม่ติดขัดการจราจรส่วนรวม

1. จุดขึ้นลงรถส่วนใหญ่ ที่มีปริมาณคนผ่านมาก มีแนวโน้มการขยายตัวในด้านการขายสินค้าภายในย่านรวมถึงการจำหน่ายอาหารสำเร็จรูปให้แก่คนสัญจรผ่านไปมาบริเวณนั้น และจะพยายามนำสินค้ามาเสนอขายทุกวิถีทางโดยเฉพาะบริเวณจุดขึ้นลงโดยสาร ดังนั้นการออกแบบตลาดจึงควรคำนึงถึงพื้นที่รองรับการขยายตัวของย่านและการจัดระเบียบหาบเร่ – แผงลอยบริเวณบาทวิถี

2. อาหารนับเป็นปัจจัยที่ทำให้มนุษย์สามารถดำรงชีวิตอยู่ได้ ดังนั้นอาหารถือเป็นสิ่งสำคัญต่อชีวิตมาก ด้วยเหตุนี้สินค้าหลักของย่านการค้ายังคงเป็นสินค้าประเภทอาหาร แม้ว่าปัจจุบันมีการปรุงอาหารสำเร็จรูปขายเพื่อความสะดวกรวดเร็ว แต่ผู้คนส่วนใหญ่ที่มาใช้บริการในย่านก็ยังคงเป็นตลาดที่มีสินค้าหลักเป็นอาหารจำพวกผักสด ผลไม้ และของแห้ง

3. ย่านในปัจจุบันนอกจากผู้ประกอบธุรกิจที่ขายสินค้าในบริเวณที่จัดไว้ให้ ซึ่งได้แก่แผงขายสินค้าถาวรและร้านค้าเป็นอาคารพาณิชย์ นอกจากนี้ก็ยังมีผู้ประกอบธุรกิจที่ขายสินค้านอกบริเวณที่จัดไว้ให้ ซึ่งได้แก่พวกหาบเร่ – แผงลอย ผู้ค้าที่ขายสินค้าทั้งสองกลุ่มนี้มีบทบาทที่สำคัญในการให้บริการแก่ประชาชน ดังนั้นจึงจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องปรับปรุงให้สภาพพื้นที่มีความสอดคล้องและเหมาะสมกับกิจกรรมที่ให้บริการอยู่ในบริเวณย่าน

ในปัจจุบันมีการกำเนิดขึ้นของตลาดติดแอร์หรือที่เรียกว่า “ห้างสรรพสินค้า” นี้ หากผู้ออกแบบสามารถนำส่วนดีของห้างสรรพสินค้ามารวมกับย่าน ก็จะทำให้เกิดบริเวณการค้าขายสินค้าที่สมบูรณ์แบบ คือสินค้าราคาถูก ได้มาตรฐาน สะอาด ปลอดภัย ไม่ต้องรอคิว อัธยาศัยดี มีที่จอด รถเพียงพอ สะดวกสบาย ไม่มีกลิ่นเหม็น มีสินค้าให้เลือกมาก สภาพแวดล้อมที่ดี และสามารถต่อรองราคาได้เป็นต้น

5.3.2 ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

จากการวิจัยครั้งนี้พบว่า แนวโน้มการออกแบบย่านตลาดโรงเกลือ ต้องสอดคล้องกับความต้องการของผู้ใช้และสามารถรองรับปัญหาต่าง ๆ ที่จะเกิดขึ้นตามมาจากการขยายตัวของกิจกรรมภายในย่าน แนวคิดในการออกแบบส่วนใหญ่เป็นแนวคิดซึ่งใช้ข้อมูลด้านความต้องการของผู้เข้ามาใช้บริการในย่านตลาดโรงเกลือ ทำให้ได้แนวความคิดในการออกแบบดังกล่าวตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย

5.4 การนำเสนอแนวความคิดในการออกแบบ

จากการวิจัยดังกล่าว ผู้วิจัยได้ทำการสรุปผลการวิจัยและกำหนดแนวความคิดในการออกแบบ โดยจัดเป็นโครงร่างแนวความคิดในการออกแบบในรูปแบบทางกายภาพ ซึ่งได้จากการศึกษาข้างต้น ผู้วิจัยเสนอผลงานการศึกษา ดังนี้

แนวความคิดหลัก

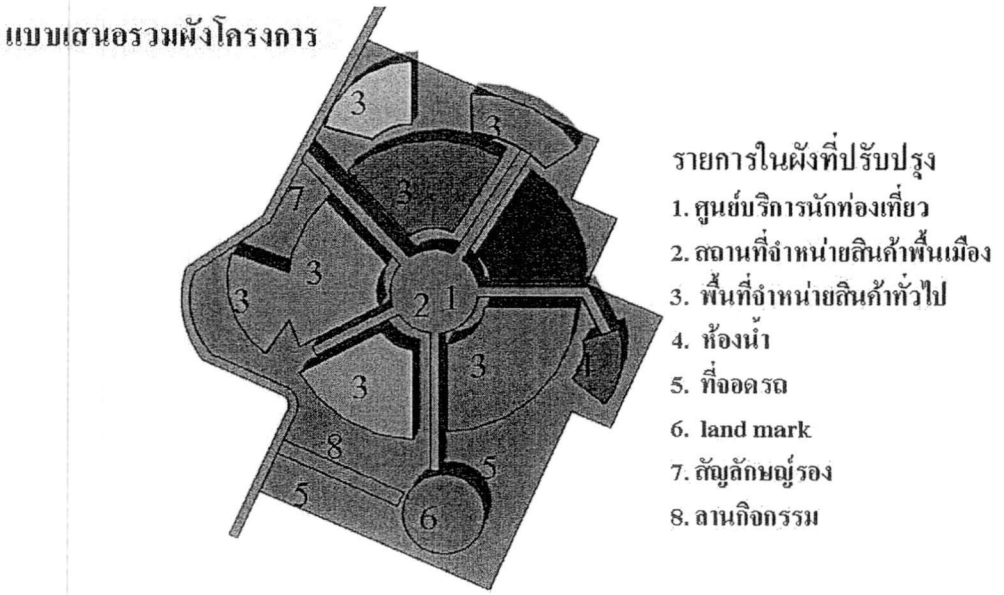
อรัญประเทศเป็นเมืองภาคตะวันออกของประเทศไทย มีสินค้าพื้นเมือง เลื่องชื่อเป็นสินค้าเกษตร คือ แคนตาลูป ผลไม้ประจำพื้นถิ่นมีรสชาติเฉพาะตัวสร้างเศรษฐกิจให้คนพื้นเมือง จากผลไม้กลายเป็นสัญลักษณ์ของเมือง... อรัญประเทศ

แนวความคิดรอง

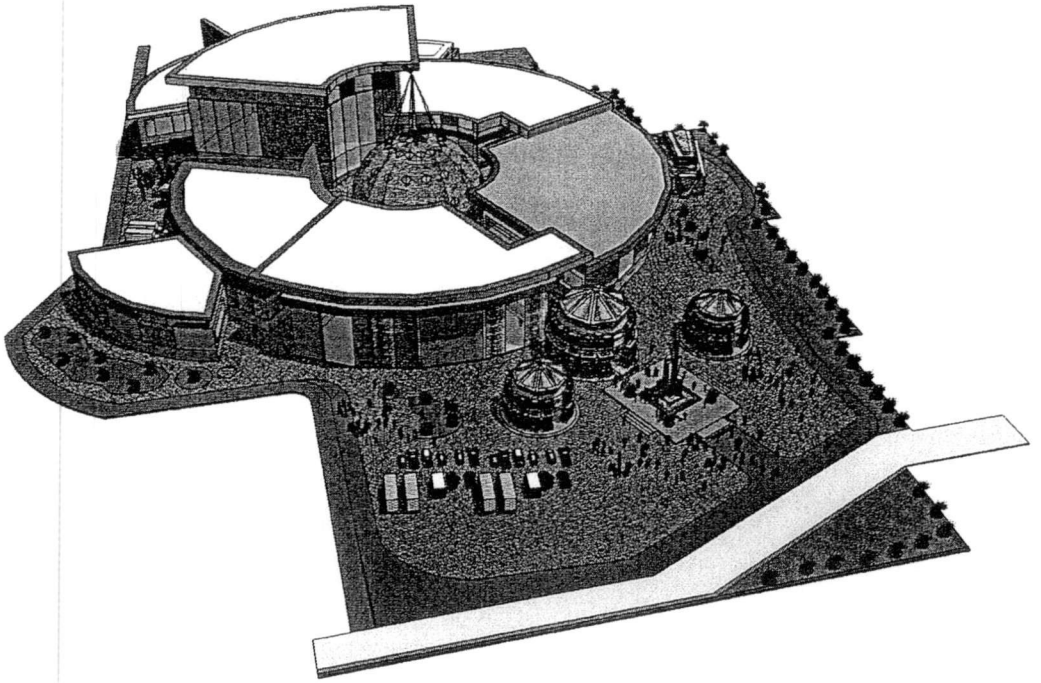
อรัญประเทศเป็นเมืองที่มีชายไทยติดกับเขมร มีตลาดโรงเกลือเป็นแหล่งเศรษฐกิจทางด้านพานิชกรรมที่สำคัญของเมือง มีสินค้ามือสองเป็นเครื่องแต่งกายราคาถูก ตลาดโรงเกลือจึงกลายเป็นสัญลักษณ์หนึ่งของเมืองอรัญ

รูปแบบการออกแบบ (Concept Design)

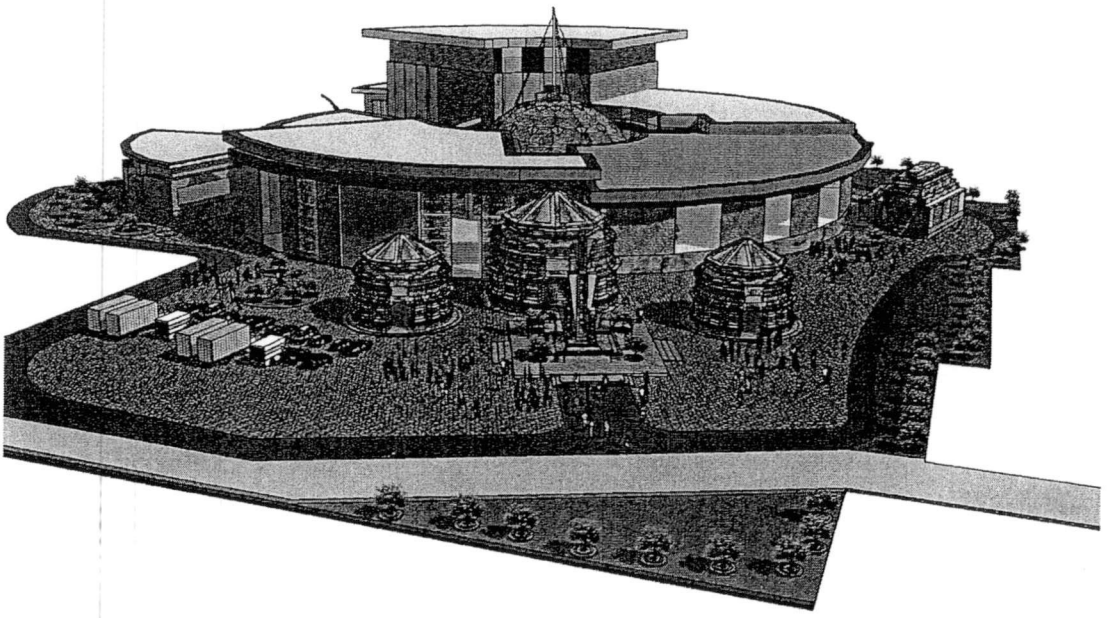
" อาคารจำหน่ายสินค้าพื้นเมืองและศูนย์จำหน่ายสินค้าปลอดภาษี "

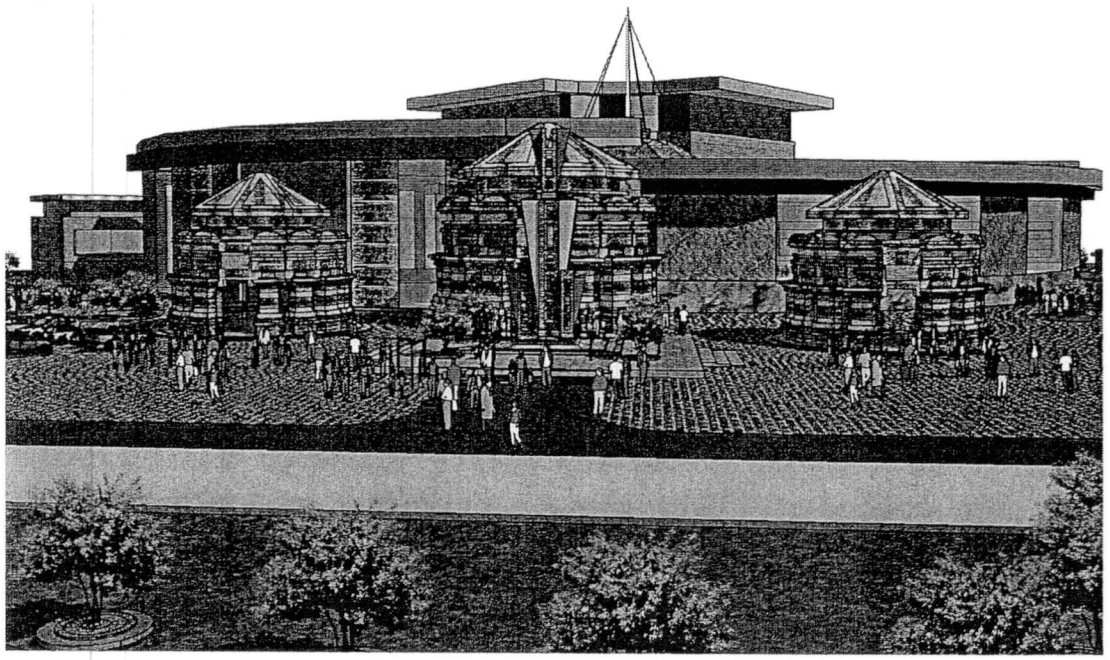
ภาพที่ 5.1 ผังแสดงแบบเสนอการกำหนดพื้นที่ต่างๆในโครงการ

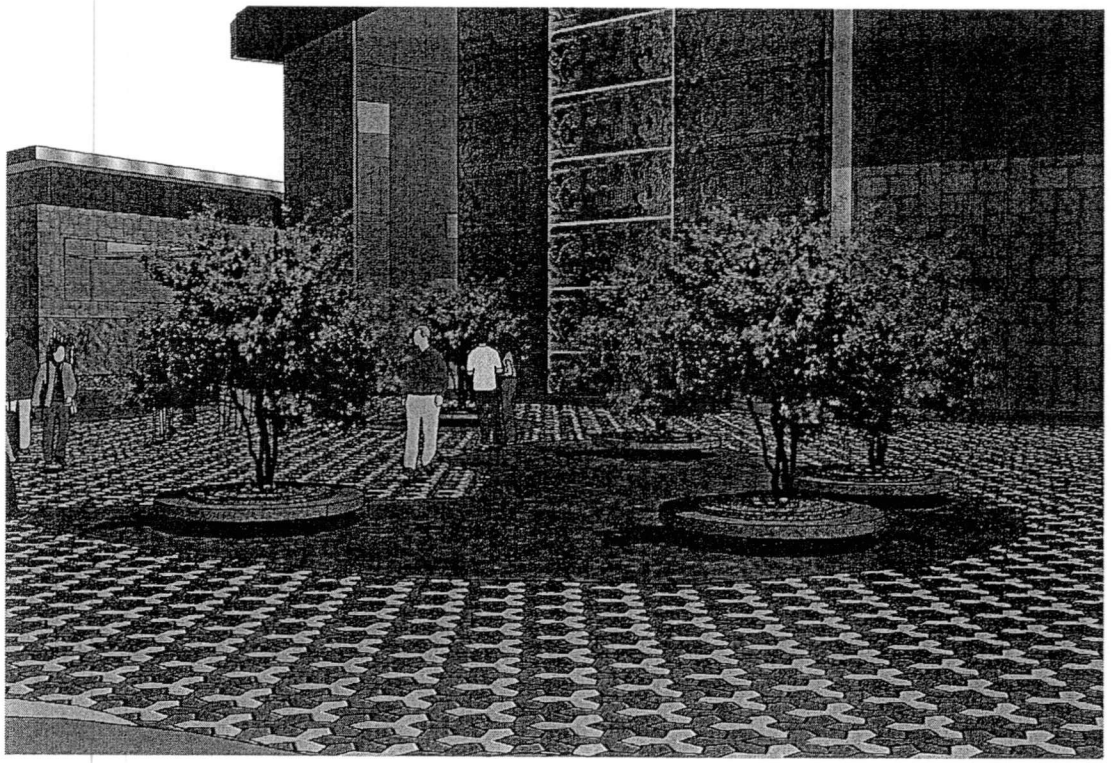
ภาพที่ 5.2 แบบเสนอผังรวมในพื้นที่โครงการ

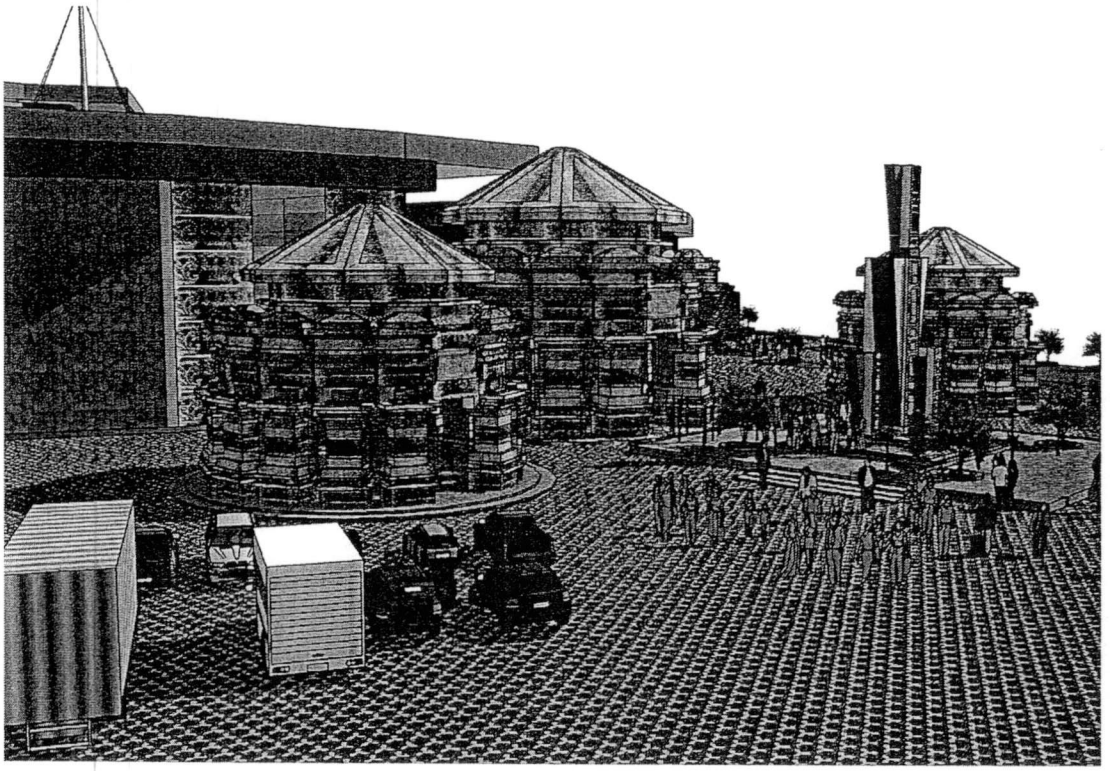
ภาพที่ 5.3 มุมมองทางเข้าหลักของโครงการ

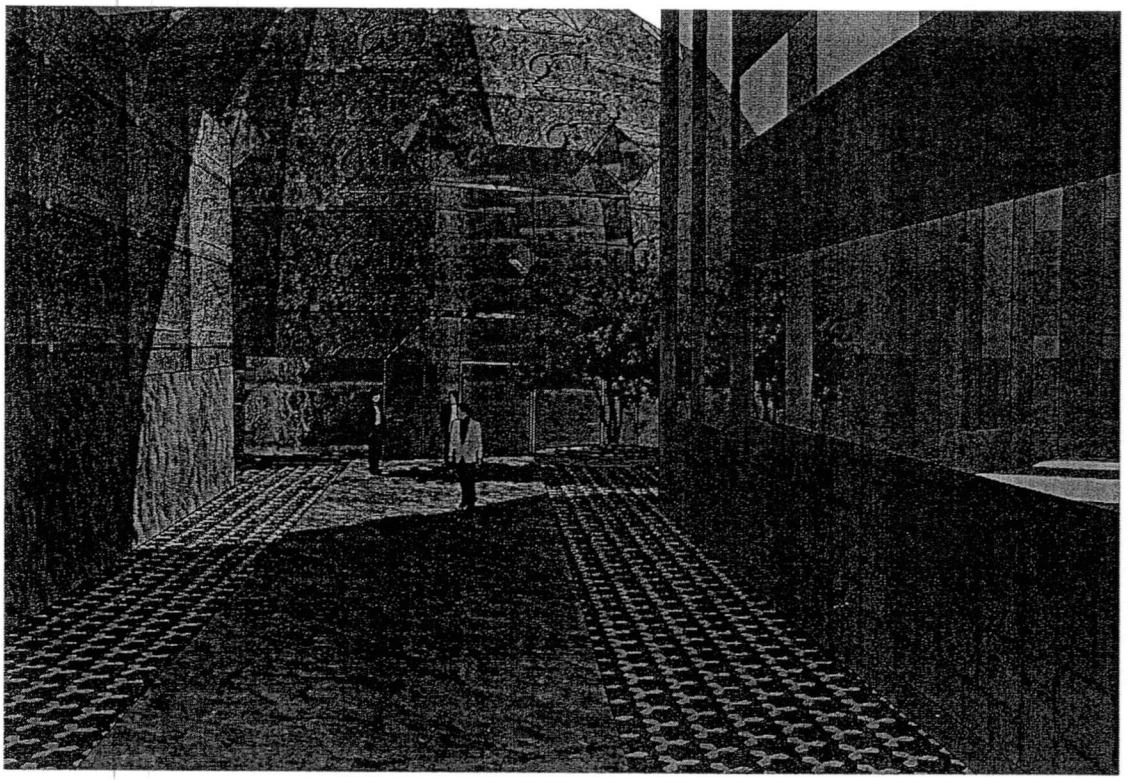
ภาพที่ 5.4 แบบเสนอการมุมมองและลักษณะเด่นของโครงการ

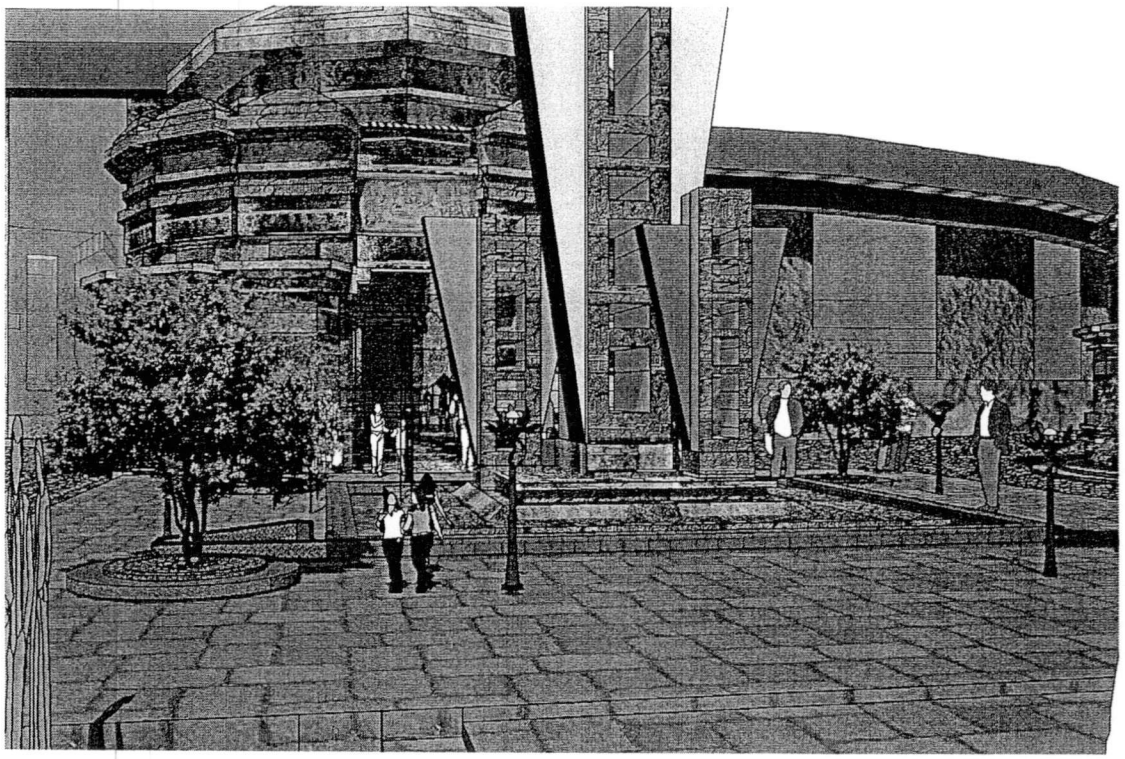
ภาพที่ 5.5 แบบเสนอการวิเคราะห์มุมมองจากภายนอกสู่ภายในของโครงการ

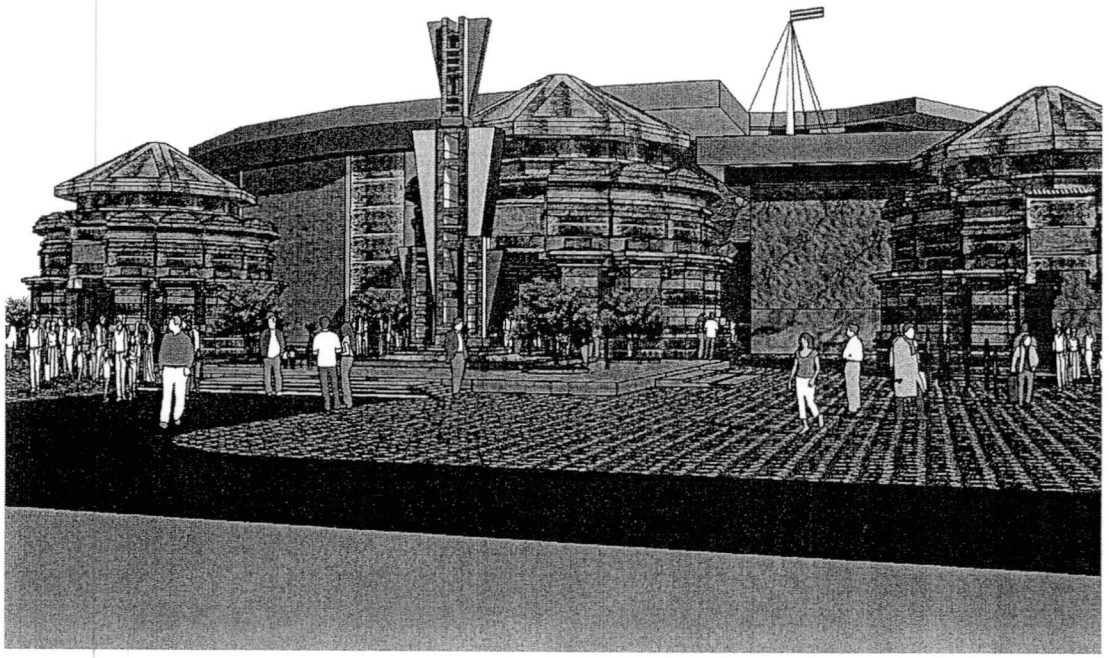
ภาพที่ 5.6 แบบเสนอการมุมมองพื้นที่ต่างๆ ในโครงการ

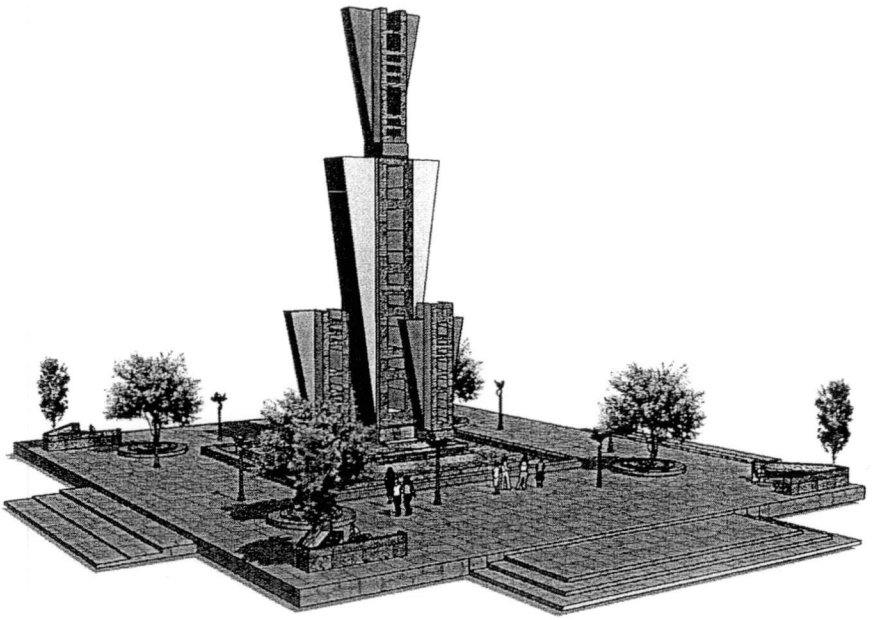
ภาพที่ 5.7 แบบเสนอทางเข้าหลักในโครงการ

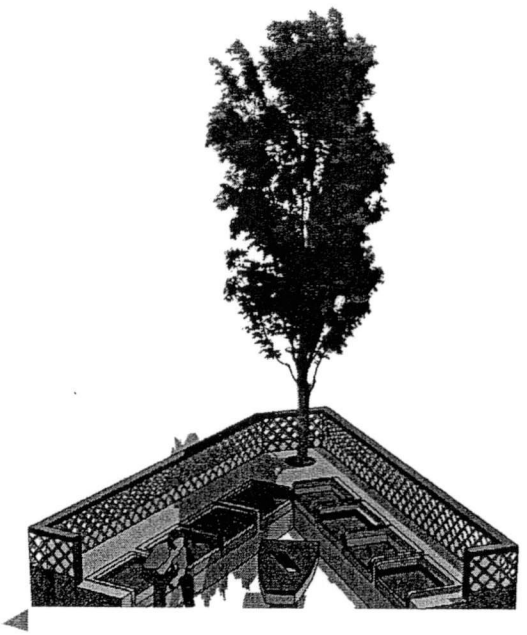
ภาพที่ 5.8 แบบเสนอการ landmark ในโครงการ

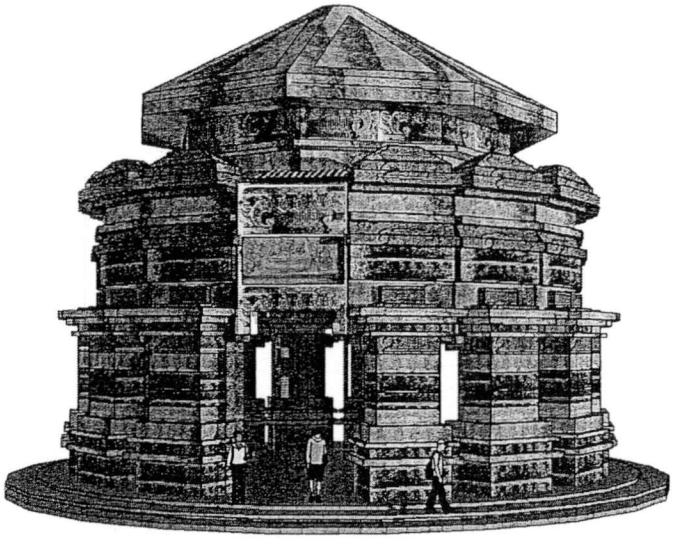
ภาพที่ 5.9 แบบเสนอการ landmark ในโครงการ

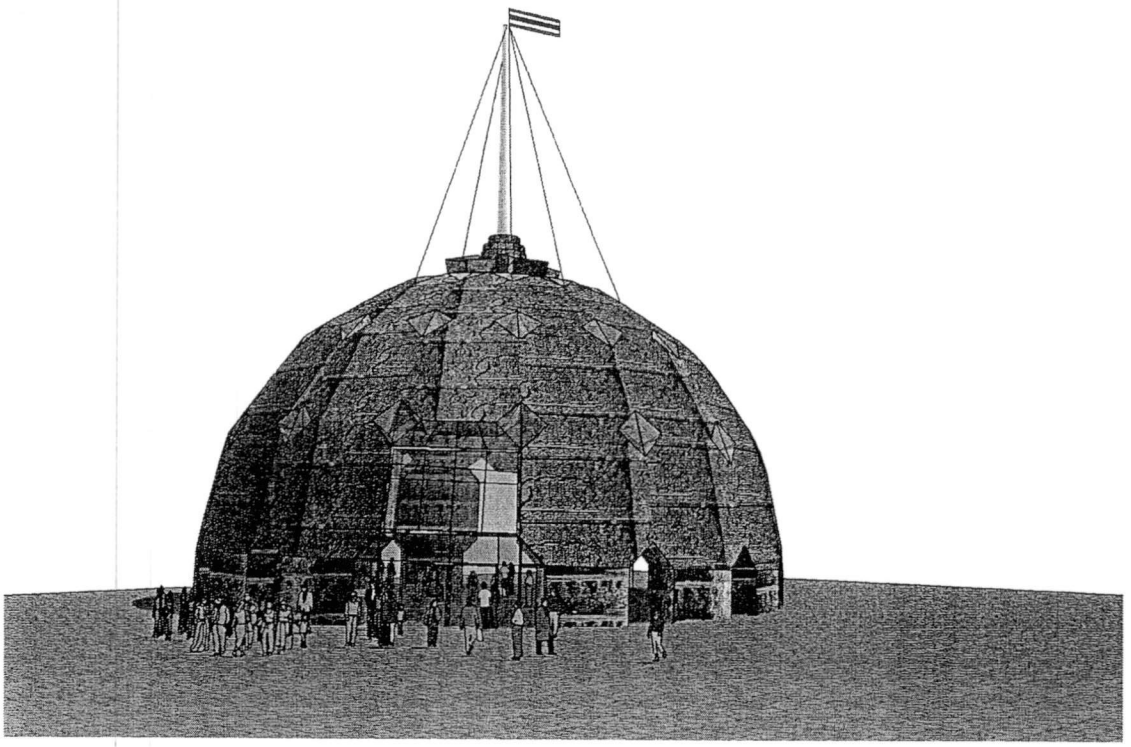
ภาพที่ 5.10 แบบเสนอการ landmark ในโครงการ

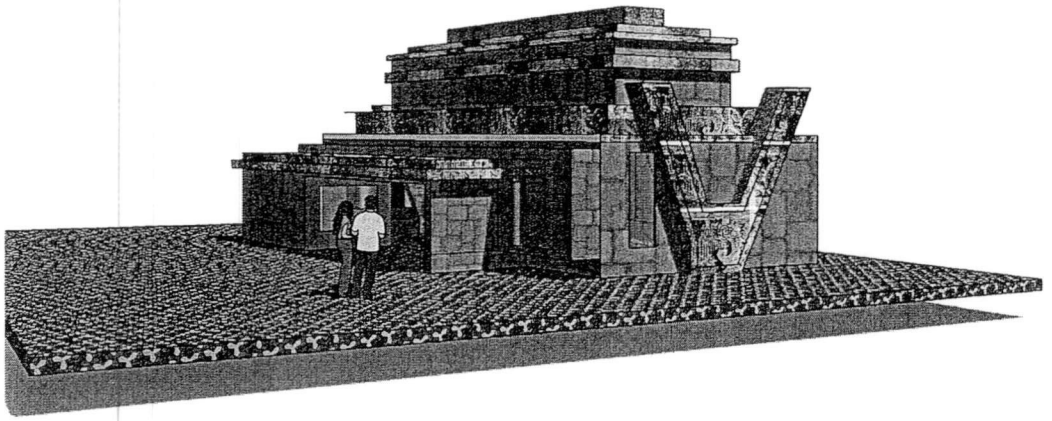
ภาพที่ 5.11 แบบแสดงที่นั่งพักผ่อนในโครงการ

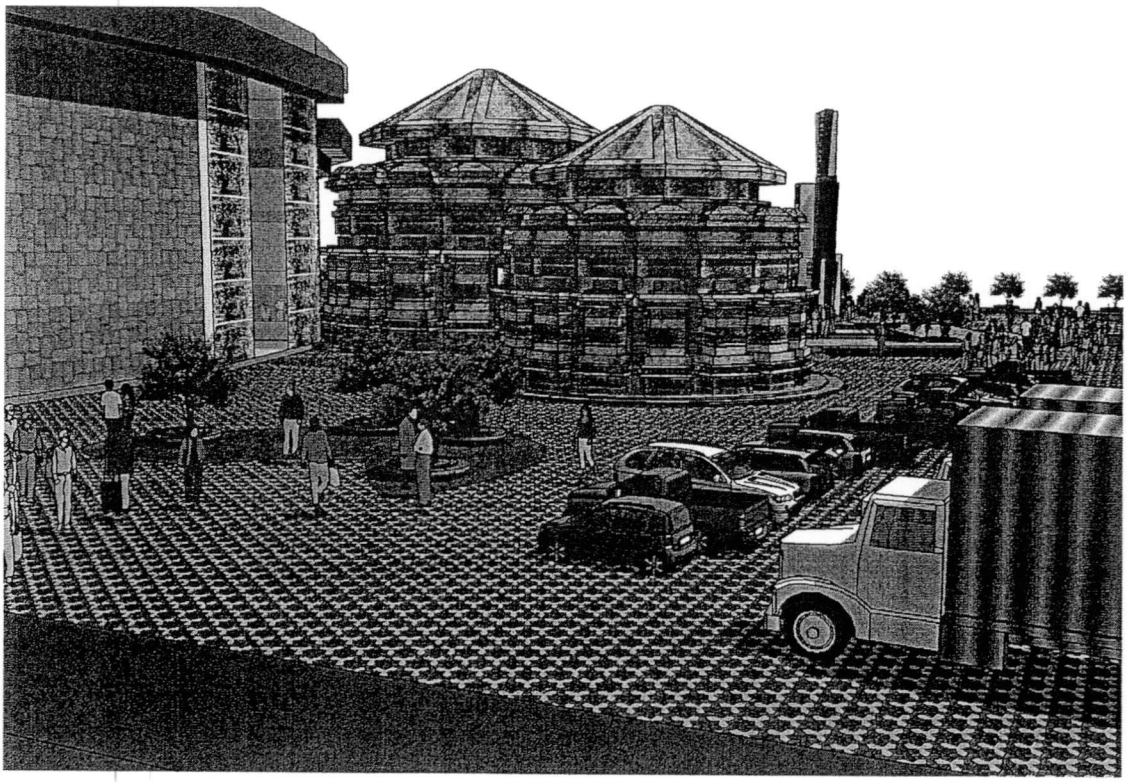
ภาพที่ 5.12 แบบนำเสนออาคารแสดงสินค้าพื้นเมือง

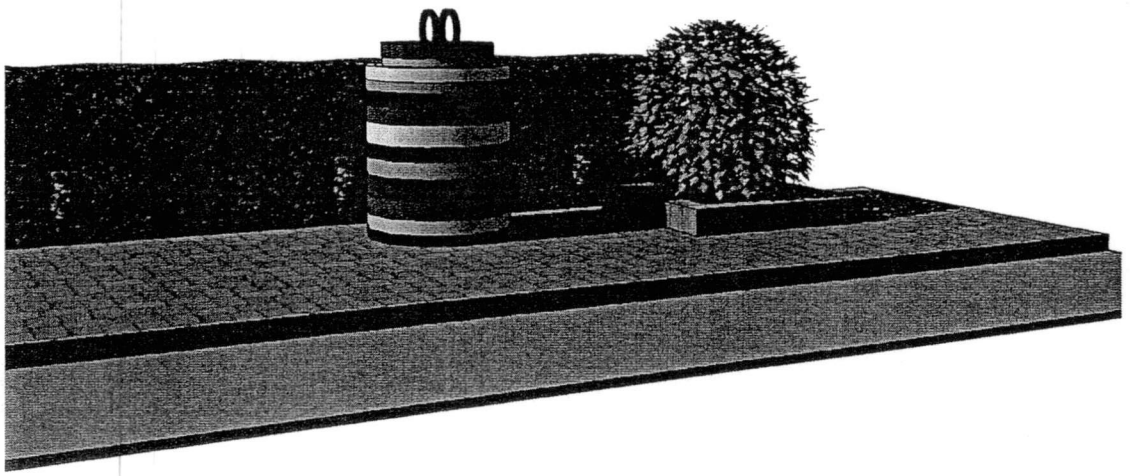
ภาพที่ 5.13 แบบแสดงการนำเสนอลักษณะอาคารตลาดขายสินค้า

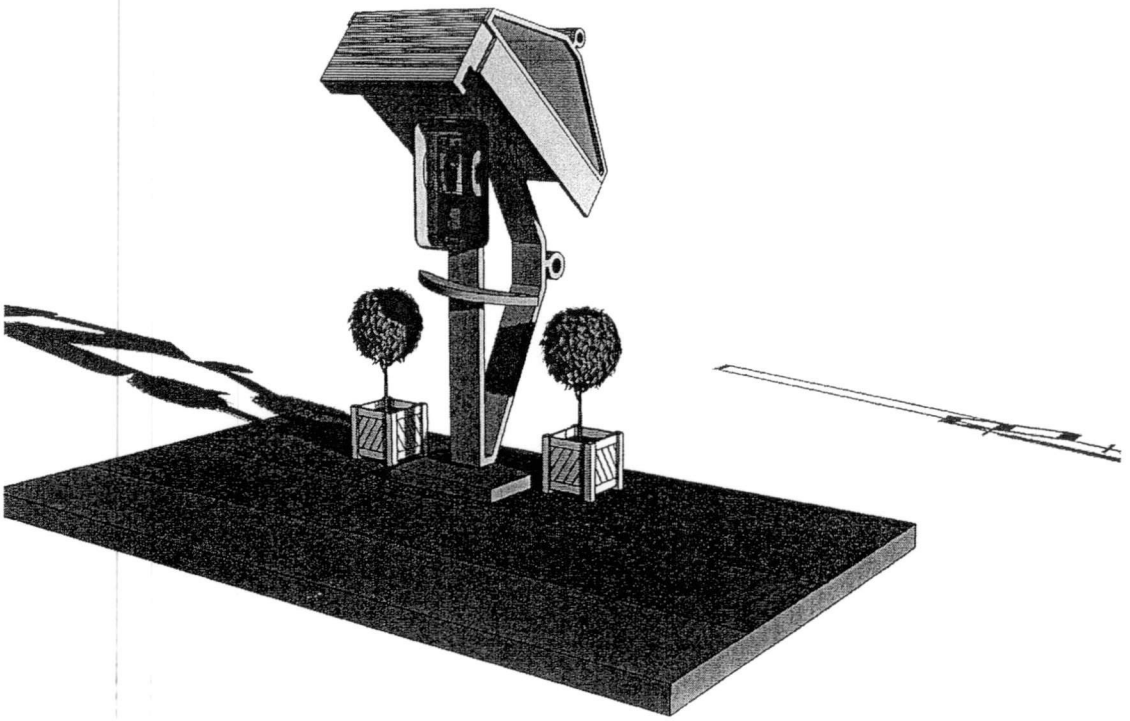
ภาพที่ 5.14 แบบแสดงการนำเสนอลักษณะอาคารห้องน้ำสาธารณะ

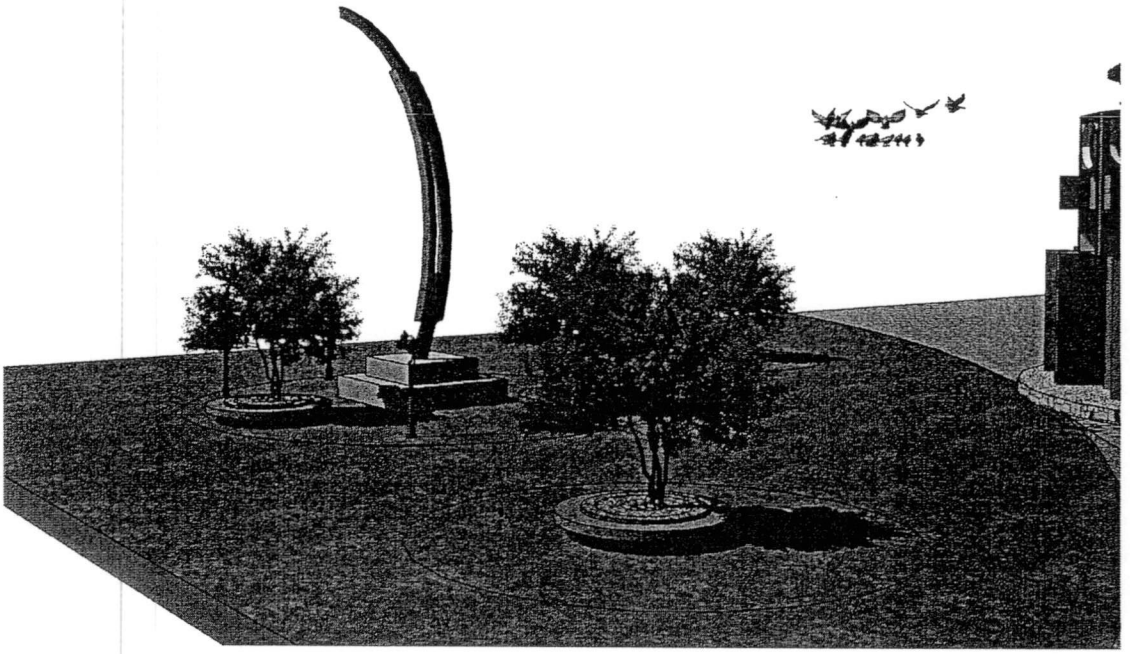
ภาพที่ 5.15 แบบแสดงการนำเสนอพื้นที่พักผ่อนในโครงการ

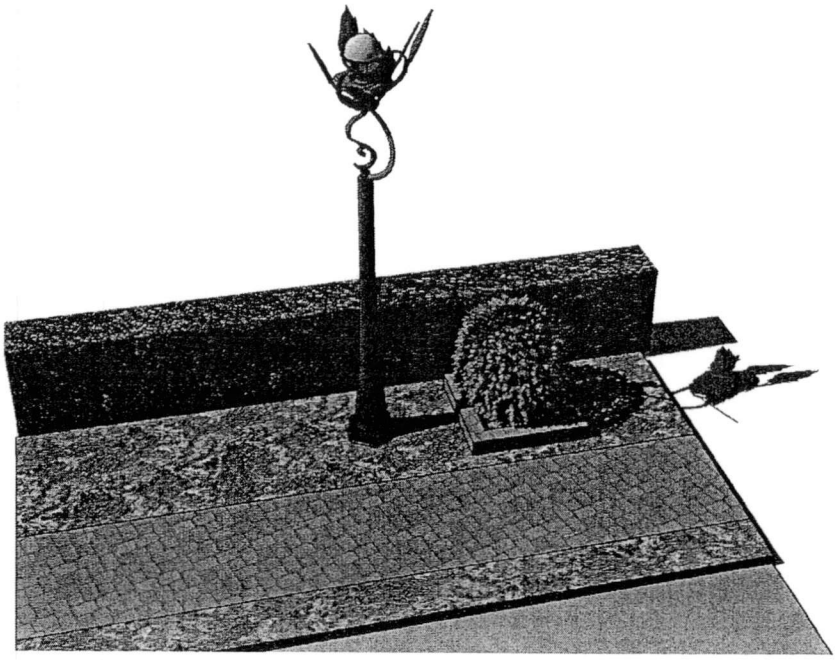
ภาพที่ 5.16 แบบแสดงการนำเสนอลักษณะถังขยะในโครงการ

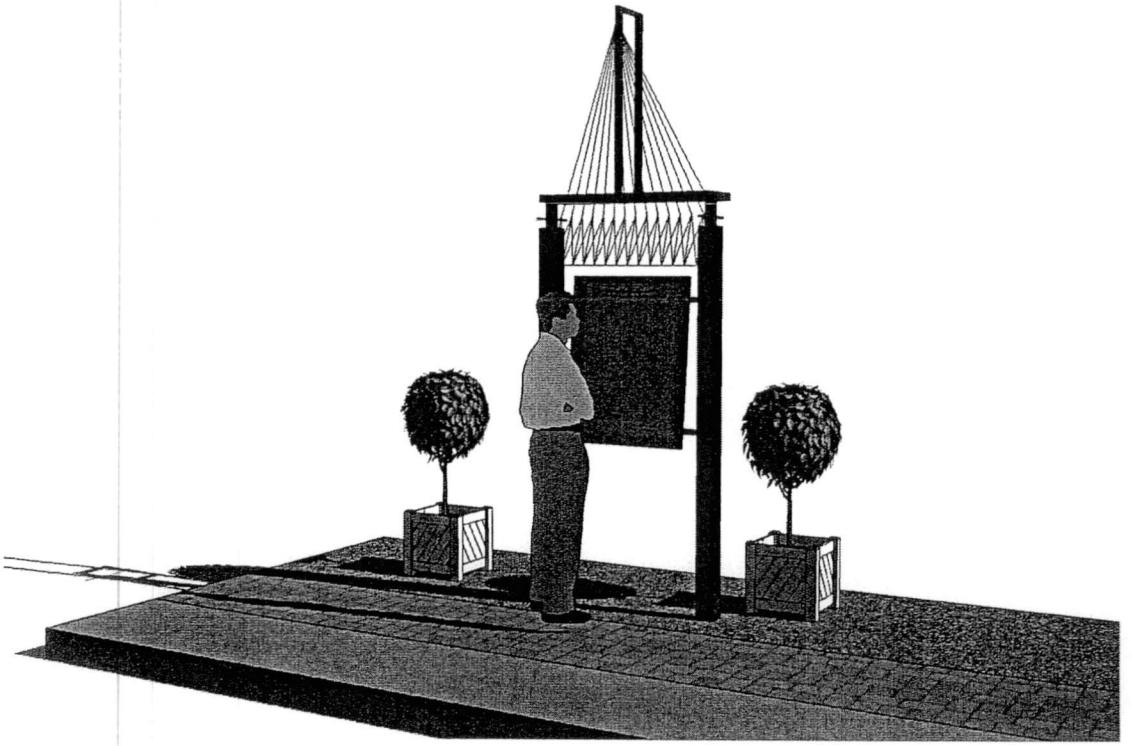
ภาพที่ 5.17 แบบแสดงการนำเสนอโทรศัพท์ในโครงการ

ภาพที่ 5.18 แบบแสดงการนำเสนอ landmark ในพื้นที่รอง

ภาพที่ 5.19 แบบแสดงการนำเสนอไฟส่องสว่างในโครงการ

ภาพที่ 5.20 แบบแสดงการนำเสนอป้ายประชาสัมพันธ์

บรรณานุกรม

กลุ่มงานยุทธศาสตร์การพัฒนาจังหวัดสระแก้ว. 2553. **แผนพัฒนาจังหวัด 4 ปี (พ.ศ. 2553-2556).** สระแก้ว : กลุ่มงานยุทธศาสตร์การพัฒนาจังหวัดสระแก้ว จังหวัดสระแก้ว.

จีรนันทน์ ฟองดาว. 2546. "แนวทางการปรับปรุงย่านการค้าตลาดต้นลำใยและตลาดวโรรส จังหวัดเชียงใหม่." ครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาสถาปัตยกรรม. บัณฑิตวิทยาลัย, สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง.

บรรณศาสตร์ สุขตระกูล. 2542. "แนวทางการพัฒนาย่านการค้าใจกลางเมืองเก่า : กรณีศึกษาเมืองเชียงใหม่." การวางแผนภาคและเมืองมหาบัณฑิต สาขาการวางแผนชุมชนเมืองและสภาพแวดล้อม. บัณฑิตวิทยาลัย, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

วรรณสาตร์ เปียสาตร์. 2550. "แนวทางการปรับปรุงและออกแบบตลาดสดในเขตเทศบาลนครปากเกร็ด." ครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาสถาปัตยกรรม. บัณฑิตวิทยาลัย, สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง.

ศรีรัตน์ โปธิกาง. 2535. "การพัฒนาตลาดวโรรสและตลาดลำไย จังหวัดเชียงใหม่." ครุศาสตร์อุตสาหกรรมบัณฑิต สาขาสถาปัตยกรรม. ครุศาสตร์อุตสาหกรรม, สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง.

สำนักงานพาณิชย์จังหวัดสระแก้ว. 2551. **สรุปภาวะการค้าชายแดนไทย-กัมพูชา จังหวัดสระแก้ว.** สระแก้ว : พาณิชย์จังหวัดสระแก้ว.

สมพล ดำรงเสถียร. 2535. "โครงการพัฒนาย่านพานิชยกรรมใหม่ ชุมชนเมืองนครสวรรค์." วิทยานิพนธ์ภาควิชาการออกแบบและวางผังชุมชนเมือง. คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์, มหาวิทยาลัยศิลปากร.

สมพล ดำรงเสถียร, (ผู้รวบรวม). 2535. **ประมวลความรอบรู้ (ภาคทฤษฎี) ผังเมือง.** กรุงเทพฯ : สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง.

สิทธิพร ภิรมย์รื่น. 2541. **การวางแผนและผังชุมชนเมือง.** กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

อัน นิมมานเหมินทร์. 2532. **วาระครบหกรอบของ ศ.อัน นิมมานเหมินทร์.** กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์สุขภาพใจ.

อัญชลี ชาติวิวัฒนาการ. 2540. "การปรับปรุงย่านพาณิชยกรรมเก่าจังหวัดนครราชสีมา." การวางแผนภาคและเมืองมหาบัณฑิต สาขาการวางแผนชุมชนเมืองและสภาพแวดล้อม. บัณฑิตวิทยาลัย, สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง.

อำเภออรัญประเทศ. 2543. **ตลาดโรงเกลือจุดผ่านแดนถาวร บ้านคลองลึก-ปอยเปต ตำบลป่าไร่ อำเภออรัญประเทศ จังหวัดสระแก้ว.** สระแก้ว : อรัญประเทศ.

Kevin Lynch. 2003. **Marketing management.** New Jersey : Pearson Education.

ภาคผนวก

คำสั่งคณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม
สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง
ที่ 474 /2552

เรื่อง แต่งตั้งคณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ คณะกรรมการพิจารณาหัวข้อและเค้าโครงวิทยานิพนธ์และคณะกรรมการสอบสำรอง ของ นายกนกพร ไขดอน

เพื่อให้การเรียบเรียงวิทยานิพนธ์ ของ นายกนกพร ไขดอน รหัสประจำตัว 51063408 เป็นไปด้วยความเรียบร้อยและมีประสิทธิภาพจึงแต่งตั้งคณะกรรมการเพื่อปรึกษาและพิจารณาหัวข้อและเค้าโครงวิทยานิพนธ์ ดังต่อไปนี้

1. คณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

รศ.สมพล	ดำรงเสถียร	อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์
ผศ.ดร.เลิศลักษณ์	กลิ่นหอม	อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม

2. คณะกรรมการพิจารณาหัวข้อและเค้าโครงวิทยานิพนธ์

รศ.สุรศักดิ์	กังขาว	ประธานกรรมการ	
รศ.สมพล	ดำรงเสถียร	กรรมการ	
ผศ.ดร.เลิศลักษณ์	กลิ่นหอม	กรรมการ	
อาจารย์สันติ	กวินวงศ์ไพบูลย์	กรรมการ	
รศ.ดร.ปรียาพร	วงศ์อนุตรโรจน์	กรรมการ	(กรรมการภายนอก)

3. คณะกรรมการสอบสำรอง

อาจารย์ระดมเดช	ทักษิณา	กรรมการ	(อาจารย์บัณฑิตพิเศษ)
ผศ.ดร.ดุ้มพงศ์	หนูบรรจง	กรรมการ	(อาจารย์บัณฑิตประจำ)

ทั้งนี้ ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป

สั่ง ณ วันที่ 14 ธันวาคม พ.ศ. 2552

(รองศาสตราจารย์ พีระวุฒิ สุวรรณจันทร์)
คณบดี

14 ธ.ค. 52

ประกาศคณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม
สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง
เรื่อง ผลการพิจารณาหัวข้อและเค้าโครงวิทยานิพนธ์

.....

คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม โดยความเห็นชอบของคณะกรรมการพิจารณาหัวข้อและเค้าโครงวิทยานิพนธ์ ขอประกาศรายชื่อหัวข้อและเค้าโครงวิทยานิพนธ์ หลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาสถาปัตยกรรม ซึ่งได้รับอนุมัติเมื่อวันที่ 9 กุมภาพันธ์ 2553 ให้ดำเนินการดังนี้

นายกนกพร ไขดอน รหัสประจำตัว 51063408 ให้ทำวิทยานิพนธ์เรื่อง "แนวทางการปรับปรุงย่านการค้าตลาดโรงเกลือ จังหวัดสระแก้ว (Central Business Distric Redevelopment Rongkluea Market Sakaeo Province)" โดยมี รศ.สมพล ดำรงเสถียร เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และ ผศ.ดร.เลิศลักษณ์ กลิ่นหอม เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม

ทั้งนี้ให้นักศึกษาค้นคว้าและเขียนวิทยานิพนธ์ โดยปรึกษากับอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ให้เสร็จสิ้นภายในเวลาที่กำหนดในระเบียบของสถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

ประกาศ ณ วันที่ 15 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2553

(รองศาสตราจารย์ พีระวุฒิ สุวรรณจันทร์)
คณบดี

๐.
๑๕ ก.พ. ๕๓

คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรมรม สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

(สาขาสถาปัตยกรรม)

ขอความร่วมมือในการทำแบบทดสอบของนักศึกษาปริญญาโท

การศึกษาเรื่อง แนวทางการปรับปรุงย่านตลาดโรงเกลือ จังหวัดสระแก้ว

แบบสอบถาม สำหรับผู้ที่เข้ามาใช้บริการในย่านตลาดโรงเกลือ

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไป

กรุณาขีดเครื่องหมาย / ลงใน ( )

เฉพาะผู้วิจัย
( ) ตลาดโรงเกลือ
( ) ตลาดเดชไทย
( ) ตลาดโกลเด้นเกต
( ) ตลาดเบญจวรรณ
( ) ตลาดเทศบาล 2
วัน.....
เวลา.....

1) เพศ ( ) ชาย ( ) หญิง

2) อายุ ( ) น้อยกว่า 15 ปี ( ) 15-20 ปี

( ) 20-30 ( ) 30-40 ปี

( ) 40-50 ปี ( ) 50-60 ปี

( ) 60 ปีขึ้นไป

3) ระดับการศึกษา ( ) ไม่ได้ศึกษา ( )

ประถมศึกษา

( ) มัธยมศึกษา ( ) ต่ำกว่าปริญญาตรี

( ) ปริญญาตรี ( ) ปริญญาโทหรือสูงกว่า

4) อาชีพ ( ) ข้าราชการ ( ) พนักงานรัฐวิสาหกิจ

( ) พนักงานบริษัท ( ) รับจ้างทั่วไป

( ) เจ้าของกิจการส่วนตัว ( ) ค้าขาย

( ) แม่บ้าน ( ) นักเรียน-นักศึกษา

( ) อื่น ๆ .....

5) รายได้ (ต่อเดือน) ( ) น้อยกว่า 3,000 บาท ( ) 3,001 - 5,000 บาท

( ) 5,001-10,000 บาท ( ) 10,001-20,000 บาท

( ) 20,001-30,000 บาท ( ) มากกว่า 30,000 บาท

ตอนที่ 2 ข้อมูลเกี่ยวกับเรื่องที่ศึกษา

กรุณาขีดเครื่องหมาย / ลงใน ช่องว่าง และ ( )

1)ท่านมีความคิดเห็นอย่างไรเกี่ยวกับ

รายการ	เหมาะสม	ไม่เหมาะสม
1.สถานที่จอดรถ		
2.ที่ตั้งโทรศัพท์สาธารณะ		
3.จำนวนโทรศัพท์สาธารณะ		
4.ที่ตั้งและจำนวนห้องน้ำส่าธารณะ		
5.การให้แสงสว่างภายในตลาด		
6.การระบายอากาศ		
7.ความสูงของตัวอาคาร		
8.การจัดระเบียบแผงสินค้าในตลาด		
9.จำนวนแผงสินค้า		
10.ขนาดของทางเดินเท้าภายในตลาด		

2) ท่านมาตลาดนี้บ่อยเพียงใด

( ) ทุกวันหรือเกือบทุกวัน

( ) ประมาณสัปดาห์ละ 1 ครั้ง

( ) ประมาณเดือนละ 1 ครั้ง หรือนานกว่านั้น

( ) อื่น ๆ โปรดระบุ.....

3) ท่านซื้อสินค้าในตลาดนี้เนื่องจาก

( ) ใกล้ที่พัก ( ) ใกล้ที่ทำงาน / สถานศึกษา ( ) เป็นทางผ่าน

4) ปกติท่านเดินทางมาตลาดนี้อย่างไร

( ) รถยนต์ ( ) รถจักรยานยนต์ ( ) รถประจำทาง

( ) รถจักรยาน ( ) เดิน ( ) รถแท็กซี่

( ) อื่น ๆ .....

5) ปกติท่านใช้เวลาเดินทาง จากที่พักหรือที่ทำงาน มาตลาดนี้ประมาณ

( ) น้อยกว่าหรือประมาณ 30 นาที

( ) มากว่า 30 นาที ถึง 1 ชั่วโมง

( ) มากว่า 1 ชั่วโมง

6) ระยะเวลาที่ท่านใช้เดินทางมายังตลาดแห่งนี้เหมาะสมหรือไม่

( ) เหมาะสม ( ) ไม่เหมาะสม

7) ท่านมักจะมาตลาดนี้ในช่วงเวลาใด

( ) ช่วงเช้า ( ) ช่วงกลางวัน ( ) ช่วงเย็น

8) เมื่อท่านมาในตลาดนี้แล้ว ท่านต้องพบกับปัญหาใดบ้าง (เลือกได้มากว่า 1 ข้อ)

( ) ไม่มีที่จอดรถ

( ) การจราจรติดขัด

( ) ปัญหาหาบเร่ – แผงลอยกีดขวางทางเดิน

( ) ปัญหาฝุ่นควัน กลิ่น เสียง

( ) ความแออัดของผู้คนที่รอรถประจำทาง

( ) ปัญหาความสกปรก เปียกชื้นภายในตลาด

( ) อื่น ๆ โปรดระบุ.....

9) ท่านคิดว่าตลาดนี้ควรได้รับการปรับปรุงหรือไม่ ( ) ไม่ควร ( ) ควร

โปรดเสนอแนะ

.....

.....

.....

10) ตลาดที่ท่านต้องการควรมีลักษณะอย่างไร

( ) ตลาดต้องตั้งอยู่ห่างจากแหล่งที่ก่อมลพิษ ของเสีย โรงเลี้ยงสัตว์ แหล่งโสโครก และที่กำจัดขยะมูลฝอยใน

ระยะไม่น้อยกว่า 400 เมตร

( ) ตลาดต้องมีอาคารสิ่งปลูกสร้างสำหรับผู้ขายของ ที่ขนถ่ายสินค้า และที่จอดรถ

( ) มีทางเข้าและออกและถนนรอบตลาดกว้างไม่น้อยกว่า 4 เมตร

( ) ทางเดินภายในตลาดสำหรับผู้ซื้อ มีความกว้างไม่น้อยกว่า 2 เมตร

( ) มีความสะอาดถูกต้องตามสุขอนามัย

( ) อื่น ๆ .....

ขอขอบคุณที่ให้ความร่วมมือ

คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

(สาขาสถาปัตยกรรม)

ขอความร่วมมือในการทำแบบทดสอบของนักศึกษาปริญญาโท

การศึกษาเรื่อง **แนวทางการปรับปรุงย่านตลาดโรงเกลือ จังหวัดสระแก้ว**

แบบสอบถาม สำหรับผู้ประกอบธุรกิจในย่านตลาดโรงเกลือ

เฉพาะผู้วิจัย
ตลาด ( ) โรงเกลือ ( ) เดชไทย ( ) โกลเด้นเกต ( ) เบญจวรรณ ( ) เทศบาล 2 วัน.....เวลา.....

ตอนที่ 1 แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับ / ลงในช่องว่าง

รายการ	เหมาะสม	ไม่เหมาะสม	ควรปรับปรุงโดย
1.ขนาดของทางเดินในตลาด			.....
2.ขนาดของทางเดินรถในตลาด			.....

รายการ	เหมาะสม	ไม่เหมาะสม	ควรปรับปรุง
3.ความสูงของตัวอาคาร			....
4.การให้แสงสว่าง			....
5.การระบายอากาศ			....

รายการ	เหมาะสม	ไม่เหมาะสม	ควรปรับปรุง
6.ขนาดของแผงขายสินค้า			.....
7.ลักษณะของแผงขายสินค้า			.....
8.การจัดระเบียบแผงสินค้าในตลาด			.....

รายการ	เหมาะสม	ไม่เหมาะสม	ควรปรับปรุง
9.ที่ตั้งและจำนวนห้องน้ำสาธารณะ			.....
10.ที่ตั้งและจำนวนโทรศัพท์สาธารณะ			.....
11. พาหนะในการขนส่งสินค้า ( ) รถยนต์บรรทุกสิบล้อ ( ) รถยนต์บรรทุกหกล้อ ( ) รถกระบะ ( ) รถสามล้อ			.....

รายการ	เหมาะสม	ไม่เหมาะสม	ควรปรับปรุง
12.สถานที่จอดรถรับ – ส่งสินค้า			.....
13.ระยะทางที่จอดรถถึงร้านค้า			.....
14.สถานที่ทิ้งขยะมูลฝอย			.....

รายการ	เหมาะสม	ไม่เหมาะสม	ควรปรับปรุงโดย
15.การกำจัดขยะมูลฝอย			.....
16.การระบายน้ำในตลาด			.....
17.การป้องกันและกำจัดแมลง หนู			.....

ข้อ 2 ตลาดสดที่ท่านต้องการมีลักษณะอย่างไร

ข้อ 3 ที่เกิดขึ้นภายในตลาดสดคือ

( ) ปัญหาความสกปรกเปียกชื้นภายในตลาด

( ) ปัญหาฝุ่นควัน กลิ่น เสียงดัง

( ) ไม่มีที่จอดรถรับส่งสินค้า

( ) ปัญหาการจราจรติดขัดบริเวณตลาด

( ) ปัญหาเรื่องการกำจัดน้ำเสียและสิ่งปฏิกูลภายในตลาด

( ) ปัญหาสัตว์รบกวน

( ) อื่น ๆ โปรดระบุ

.....

ขอขอบคุณที่ให้ความร่วมมือ

คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรมรม สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

(สาขาสถาปัตยกรรม)

การทำแบบทดสอบของนักศึกษาปริญญาโท

การศึกษาเรื่อง **แนวทางการปรับปรุงย่านตลาดโรงเกลือ จังหวัดสระแก้ว**

แบบสังเกตุ สำหรับผู้วิจัยการศึกษาเรื่องแนวทางการปรับปรุงย่านตลาดโรงเกลือ จังหวัดสระแก้ว

เฉพาะผู้วิจัย
ตลาด
( ) โรงเกลือ
( ) เดชไทย
( ) โกลเด้นเกต
( ) เบญจวรรณ
( ) เทศบาล 2

วัน.....
เวลา.....

<u>สภาพปัจจุบันของตลาด</u>

รายการ	บันทึก
1.สถานที่ตั้งและสภาพแวดล้อมทางกายภาพ	.....

รายการ	บันทึก
2.รูปแบบทางสถาปัตยกรรม ( ) อาคารขนาดใหญ่เป็นตลาด ( ) อาคารพาณิชย์-พักอาศัย รอบบริเวณตลาด ( ) อื่น ๆ	.....

3.การดำเนินกิจกรรมของผู้ขายสินค้า ( ) เสื้อผ้า เครื่องแต่งกาย ( ) เครื่องใช้ไฟฟ้า เครื่องมืออุปกรณ์ ( ) อาหาร ผลไม้ ( ) อื่นๆ	....

รายการ	บันทึก
4.การดำเนินกิจกรรมของผู้ซื้อ	....

	.....
5.ปัญหาที่เกิดขึ้นในตลาด ( ) ทางเท้าและรถเข็น ( ) แสงสว่างภายในตลาด ( ) การระบายอากาศ ( ) ลักษณะและการจัดระเบียบแผงขายสินค้า ( ) ที่ตั้งและจำนวนห้องน้ำ	....

รายการ	บันทึก
5.ปัญหาที่เกิดขึ้นในตลาด(ต่อ) ( ) ที่ตั้งและจำนวนโทรศัพท์สาธารณะ ( ) สถานที่จอดรถรับ-ส่งสินค้า 	....

( ) ระยะทางจากที่จอดรถถึงร้านค้า ( ) สถานที่ทิ้งและการกำจัดขยะมูลฝอย ( ) การป้องกันและกำจัดแมลงหนู ( ) อื่น ๆ	....

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ-สกุล	นายกนกพร ไขดอน
วัน เดือน ปีเกิด	22 ธันวาคม 2518
ที่อยู่ปัจจุบัน	49 หมู่ที่ 12 ต.คลองน้ำใส
	อำเภออรัญประเทศ จังหวัดสระแก้ว 27120
สถานที่ทำงาน	กองช่าง เทศบาลเมืองอรัญญประเทศ
	อำเภออรัญประเทศ จังหวัดสระแก้ว 27120
ตำแหน่ง	หัวหน้าฝ่ายแบบแผนและก่อสร้าง
ประวัติการศึกษา	
ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพเทคนิค	สาขาเทคนิคสถาปัตยกรรม วิทยาลัยเทคนิคบุรีรัมย์
ระดับปริญญาตรี	วิทยาศาสตรบัณฑิต(วท.บ.) สาขาเทคโนโลยีก่อสร้าง
	คณะเทคโนโลยีอุตสาหกรรม สถาบันราชภัฏ
	ฉะเชิงเทรา
	ศิลปศาสตรบัณฑิต(ศศ.บ.) รัฐศาสตร์(บริหารรัฐกิจ)
	คณะรัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง
ระดับปริญญาโท	ครุศาสตรอุตสาหกรรมมหาบัณฑิต (คอ.ม.)
	สาขาสถาปัตยกรรม สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้า
	เจ้าคุณทหารลาดกระบัง